

העולם הזה

לתלות אותם?

מחנות דיכוח?

עבודת פרך?

מה לעשות

בחבלנים?

כת, תמצא אותה ב' עמודים 26-27 של גיליון זה.

★ ★ ★

זלכסוף, משהו על פסטיבל הקצב
אורגן עלידי העולם הזה, הדעה הכללית של כל הנוכחים היתה, כי היה זה מאורע מוצלח במיוחד, העשוי לשמש נקודת-מפנה בחיי מוסיקת הקצב בארץ. מכיוון שהא יצא לי להיות נוכח בערב הפסטיבל עצמי, ציפיתי בדרכות רבה לשירותו על מסך ה-טלביזיה.

הקטע ששודר במיסגרת מבט, ביום שלישי האחרון, היה מצולם וערוך כשישורן רב, והוא הצליח לתת בארבע דקות תחושה מצוינת של הערב. אבל יותר מכל אני מלא התפעלות מן הלהטות המוצלחים שצצה עורך אותו שידור כדי לא להזכיר את שם העולם הזה. הוא הסתפק ב"המארג" נים."

מעניין לדעת: אם הערב היה מתחרר בן, או אם המשטרה היתה צריכה להתערב

נחשון (מימין) בפסטיבל הקצב

— גם אז היו מזכירים את "המארגנים" או מכריזים בקול-קולות על החרבון שחטף העולם הזה?

זאת רק הערת-אגב. העיקר שהפסטיבל הצליח, ועתה יתחילו הלהקות המנצחות בסיבוב הופעות ברחבי הארץ. כבר פני אלינו נציגים של להקות זרות, המעוניינים להבטיח את השתתפותן של כמה מן הלהקות המעולות ביותר בעולם בפסטיבל הקצב השני — אשר ייערך בשנה הבאה. כאן המקום לתת מחבאה לאיש שעמד מאחורי המיבצע — הן כיוזם, הן כמארגן. זהו בני נחשון, שהחל לפני הרבה שנים את הקאריירה שלו ככתב העולם הזה. הוא עתה מנהל תוכניות אמנותיות ואמרגן של מופעים ציבוריים גדולים. הוא עשה הרבה רעש, אמרו עליו חברי המערכת, במסיבה לכבוד הצלחת הפסטיבל, אבל רעש טוב."

אש כפ

מכתבים

התביעה לא לעשות עוול הינה דתית, לא פחות מאשר התביעה לארץ-ישראל. על כך אמרתי בדברי, שאם קיום המצווה דורש גישול אנשים מבתיהם, אשתדל, כפי שניעשה בהזדמנויות רבות אחרות ביהדות, להימנע מהקיום הטטאלי של המצווה, וזאת מתוך רצון למצוא איוון בין תביעות דתיות שונות.

קצת בהריון

שלא ינסו שרי ישראל להשלות את עצמם, או את הציבור, שקצת התנחלות וקצת סיפוח זה לא גורא. זה מזכיר את השוכן שאמר לקליינט שלו, שהבחורה שהוא מציע (המשך בעמוד 5)

זה היה לפני חמש או שש שנים. ישבנו קבוצה קטנה על גג, אחד הבתים של תל-אביב: חבורה קטנה ומגוונת, ש' הודמנה לארוחת-ערב אצל המשורר ראשד חוסיין. האורח המעניין ביותר היה גבר צעיר ונאה בשם ארתור גולדריין.

כיום הוא אדריכל מצליח בתל-אביב, האופף הילה של עבר מיסתרני במקצת. אז היה העבר הזה הרבה יותר טרי וסגס ציוני. כי ארתור, שנולד בדרום-אפריקה, נתפס עלידי השלטונות באשמת סיוע פעיל למחתרת האפריקאית בארצו. הוא נדון ל-מאסר, הצליח להימלט מבית-הסוהר ולהגיע לישראל.

סיפוריו באותו ערב על מצב הכושים בדרום-אפריקה, על תנועת-הברי שלהם, על חולדות מלחמותיהם בלבנים לפני מאתיים שנה ויותר, מינהגיהם ותרבותם השבטית — כל אלה היו כקריעת חלון אל עולם עצום ומרתק.

אבל מה שנשאר חרות בזכרוני, בסוף אותו ערב, היתה הערתו של משכיל ערבי ישראלי, הידוע דווקא בשל מתינותו: "אותי המצב קיים לבנינו בישראל. גם כאן פתח חות לערבים רק עבודות שחורות, גם כאן יש אזורים סגורים שאפשר לצאת מהם רק על-פי רשיונות של האיש הלבן, גם כאן יש עם ששוללים ממנו את הזכות לכבוד לאומי."

עניתי לו שהוא מגזים מאוד. אבל החלטתי אז לנצל את הנסיעה הראשונה לחו"ל כדי לבקר בדרום-אפריקה, ולראות מקרים מה קורה שם.

אבל לא היה קל להגיע לדרום-אפריקה. בשנים שעברו מאז הספקתי לבקר בארצות כמו אתיופיה, קניה, אוגנדה, סומאלי, סנזאניה ורודזיה. שוחחתי עם מנהיגים גולים של הקונגרס הפאן-אפריקאי. אבל לדרום-אפריקה לא יכולתי לקבל אשרת כניסה.

אני לא חושב שהיה לממשלת דרום-אפריקה משהו אישי נגדי; פשוט אין היא מעוניינת בביקורם של עתונאים זרים.

★ ★ ★

לכן קיבלתי בשימחה הזמנה ממקור בלתי-צפוי לחלוטין. יום אחד, לפני כחודש, טילפן אלי מנהלה של חברת התעופה אולימפיק בישראל. ג'וני קרן, "האם אתה מעוניין לנסוע לדרום-אפריקה?" שאל.

ועוד איך. "אולימפיק חונכת קן חדש מאתונה ל-יוהאנסבורג, שישרת גם את הנוסעים מ' לוד', הודיע לי. "אנחנו מזמינים נציגים של היתונות העולמית, וגם עתונאים מ' ישראל. נשמח אם תצטרף."

וכן, הודות לאדיבותה של חברת אולימפיק-זכיתי גם בהיתר-כניסה לדרום-אפריקה. אם אמר שמכל הבחינות של מהירות, נוחיות, אירוח אדיב ואירגון ללא-דופי עמדה חברת אולימפיק על הגובה — לא תהיה זו סתם פירסומת-סרק, אלא אמת נעימה.

אבל, בסופו של דבר, לא התענגו של טיסה במחלקה ראשונה ואירוח בבית-מלון מפואר הם שהמריצו אותי לנסוע לדרום-אפריקה. גם לא ביקור בפארק הלאומי ה' עצום על שם קרוגר, שם אפשר לראות את כל חיות הג'ונגל. עניינה אותי אותה השוואה שהועלתה על גג הבית התל-אביבי, בין דרום-אפריקה לישראל. האם קיים דמיון בין השתיים?

אילו היתה התשובה צרה וחלקה, הייתי כותב אותה כאן בכמה שורות ומסיים את הנושא. אבל מכיוון שהיא קצת יותר מסוב

אימפריה ריקה מתוכן

בהתייחס לכתבתכם (העולם הזה 1629) על הדברים שנאמרו באסיפת ועדת-הסטודנטים לבית-הסדר על-ידי שלום, ברצוני לבקשכם לפרסם את הפירושים והתיקונים לדברי. לא אמרתי כי המדינה אינה יהודית. הדגשתי כי התרבות השלטת במדינה אינה יהודית. על כן, האתגר היהודי החשוב ביותר בשעה זו הוא המאבק על התרבות בתוך המדינה שכבר קיימת, ולא מאבק על הקמת אימפריה ריקה מתוכן.

יתר על כן, הסיכוי היחיד למימוש חוקי מדינה יהודית הוא במצב שרוב הישוב הוא יהודי. טענתם של אנשי ארץ-ישראל-שלמה, בשם טובת היהדות, היא לכן באסורידית לחלוטין.

פסטיבל הקצב הישראלי

הופעה חד-פעמית

יום ה' 12.12.68
שעה 9.15 בערב
קולנוע ירושלים
קרית יובל

האלופים

באים

לבירה!

להקה אורחת:

כוכבי ציון

ילדי-הפלא של ירושלים

ערב עם מיטב להקות ישראל

★ השמנים והרזים

פרס גיטרת הזהב

גיטרת אמקור

★ הכוכבים החדשים

פרס שרביט הזהב

שרביט "29"

★ סגנונות צ'רצ'יל

פרס מיקרופון הזהב

★ הכוכבים הכחולים

פרס תופי הזהב

הופעה מיוחדת

מלכת הגוגו של ישראל

תיבחר גם נסיכת הגוגו של ירושלים

כרטיסים: בן-נאים, רחוב יפו, ובקופות הקולנוע בערב המופע.

האכללה הפוליטכנית

מיסודם של יוצאי הסגל האקדמי של הטכניון, מכון טכנולוגי לישראל

נפחחים קורסים ווספים בערב

בפיקוח משרד העבודה

אלקטרוניקה — 9.12.68

ריהוט ועיצוב פנים — 8.12.68

בפיקוח הסתדרות ההנדסאים והטכנאים

סרטוט בניין ואדמיכלי — 1.1.69

★ ★ ★

טלוויזיה למתחילים — 9.12.68

קירור ומיזוג אוויר — 1.1.69

תיכנון והרכבת אנטנות טלוויזיה —

2.1.69

סרטוט טכני — 2.1.69

צילום מיקצועי — 2.1.69

גרפיקה שימושית-מיקצועית — 15.12.68

פרטים והרשמה:

תל-אביב, רחוב טשרניחובסקי 31

בכל יום בין השעות 8—1, 4—7

האכללה הפוליטכנית

מיסודם של יוצאי הסגל האקדמי של הטכניון, מכון טכנולוגי לישראל

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 30145 • תא-דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • בית-דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' פין 6 • גלופות: צינגרופיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא-לאור: העולם הזה בע"מ.

לצעירות שעור פניהן מטרידן-
בריאות ויופי עם

'Natural Wonder' של רבלין

מערכת אנטיספטית מושלמת
של תכשירי-טיפול ואיפור שטרם היתה דוגמתה

נקוי עמוק ורענון

הבעיה העיקרית של עורך היא — עודף השומן הגורם
להוצרות פגמיות ופצעונים. סלקי את עודף-השומן
באמצעות תכשירי ה-'NATURAL WONDER':

'NATURAL WONDER'
FOAMING FACIAL CLEANSER

תכשיר-קצף המסיר בעדינות כל זהום מפני העור. הוא
חודר עמוק לנקבוביות העור ומוציא מהן את עודפי-
השומן הגורמים להוצרות ראשים-מוגלתיים.

'NATURAL WONDER' TOTAL SKIN CARE LOTION
תמיסת חיטוי המסלקת את עודפי השומן ומגינה מפני
התפשטות הזהום.

טיפול וייצוב

'NATURAL WONDER' NIGHT TREATMENT LOTION
תכשיר אל-שמנוני המרגיע ומרענן העור בשנתך. עוזר להסיר
ראשים-מוגלתיים ולסלק פצעונים.

'NATURAL WONDER' UNDER MAKE-UP LOTION
סופג את עודפי-השומן מתוך נקבוביות-העור במשך כל היום.
מגן מפני התפשטות הזהום, ומבטיח איפור חלק ומרענן.

להשלמת המערכת

'NATURAL WONDER' CLEANSING PADS
'NATURAL WONDER' BLEMISH STICK
'NATURAL WONDER' LIQUID MAKE-UP
'NATURAL WONDER' TUBE MAKE-UP
'NATURAL WONDER' PRESSED POWDER

והתכשירים החדשים

'NATURAL WONDER'
FLOWING LOTION MAKE-UP

איפור חסר שומנים לחלוטין. מונע סתירת
הנקבוביות, בו בזמן מונע גם
התפרצות שומנים אל
שטח-הפנים.

'NATURAL WONDER' TRANSLUCENT
BLOTTING POWDER

איפור המשמש כמסנן לעודפי שומן.
איפור טבעי וקליל.

'Natural Wonder' by Revlon

להקים גוף אנטי-ציוני חדש וקטן יותר, אך ספק אם הדבר ייצא לפועל. תיתכן גם יוזמה להקים גוף עולמי, שיהיה מורכב מקבוצות אנטי-ציוניות יהודיות בכמה ארצות.

קצינים לשעבר עושים עסקים

קבוצה של קציני צה"ל בכירים לשעבר, שפרשו מהשירות הצבאי ועברו להנהלת מיפעלים כלכליים, נקטו לאחרונה בצעד המעורר תגובות שליליות בחוגי התעשייה והפירסום.

הקצינים הקימו חברה, שרכשה חלק מנינותיה של חברה אחרת, לה נמסרו חלק מתקציבי הפירסום ויחסיהם עם החברות, רות, בראשן עומדים אותם קצינים בכירים לשעבר.

יהודי עיראק במחנה-ריכוז

מרבית יהודי עיראק, כ-3000 במספר, רוכזו במחנה-ריכוז שהוקם בבגדאד, בתוך מיבנה ענק, שהיה שייך למשפחת דאמאסי. התירוץ הרשמי להקמת המחנה: הגנה על היהודים מפני "זעם ההמון".

במיוחד מתעמרים השילמונות בבעלי-הקרקעות היהודיים לשעבר, שהידועים שבהם הם בני משפחות חלסני, דניאל, וואזאן ומועלם, אשר קרקעותיהם הופקעו לצורכי הרפורמה האגררית. השילמונות מתירים להם למשוך רק קיצבה זעומה, לפי מספר הנפשות בכל משפחה, מתוך חשבונות-הבנק שלהם אשר הוקפאו.

צעדים אדמיניסטרטיביים נגד ימאים

המחסור בכוח-אדם בצי הפוחר הישראלי גרם לנקיטת כמה צעדים אדמיניסטרטיביים נגד אותם ימאים הנוטלים חופשות ארוכות מהשירות הימי שלהם.

מאז חויבו הימאים במס-הכנסה על משכורותיהם המשולמות להם במסע זר, ראו רבים מהם בכך הר-

עה בתנאי-עבודתם, וירדו לחוף, דבר שהחריף את בעיית כוח-האדם בציה"סוחר.

קשיים בהמרת דולארים בגרמניה

ישראלים העומדים לצאת בעתיד הקרוב לגרמניה ייטיבו לעשות אם יצטיידו ב"מארקים גרמניים במקום דולארים, בהקי צבת מטבע החוץ העומדת לרשותם. לאחר המשבר הפיננסי האחרון באירופה, קיימים קשיים בהמרת דולארים בגרמניה. בתי-מלון מסרבים לקבל תשלום בדולארים או להמירם, וגם בנקים מסויימים מגבילים את סכומי הדולארים שמוכנים להחליף למארקים.

סוחרים הגדה מפחדים מעסקים משותפים

תוכניותיהם של אנשי תעשייה ומוסחר ישראלים להקים שותפויות עם סוחרים בגדה המערבית, בעידוד המימשל הצבאי, נתקלות בקיר אטום. מספר בעלי-הון ערביים, שהביעו בעבר את נכונותם להיכנס לשותפויות עם גורמים ישראליים, חזרו בהם, לאחר שהופעלו נגדם איומים על-ידי חוגים קיצוניים ואנשי אירגוני הטרור.

צבר ועומר יחזרו לישראל

שני ישראלים היושבים לאחרונה דרך קבע בלונדון, מוציאים שם את כתבי-העת "ישראל אימפריאל ניו", ומשמיצים את המדינה, עומדים להגיע כנראה בקרוב לביקור בישראל.

השניים, הצעיר שמעון צבר והסופר דן עומר, החליטו להגיע לביקור כדי להזיז את ההאשמות כאילו ירדו מהארץ וכאילו הם מתכחשים לישראליותם. ייתכן ובביקורם בארץ יהיו השניים צפויים לאישום על ניהול תעמולה עוינת למדינה.

ספיר לא יפסיק את הופעותיו

למרות הוראתו המפורשת של ראש-הממשלה, וגם לאחר שהממשלה קיבלה את דעתו בעניין שילוב השטחים המוחזקים בכלכלה הישראלית, לא יפסיק מוזיקר מעיי פינחס ספיר את הופעותיו הפומביות, בהן הוא תוקף את מדיניותו של משה דיין.

ספיר עשוי לעלות בחודשים הקרובים על נושאים נוספים, המשמשים להיכוחים פנימיים בממשלה, ולהציג דעות בלתי-מקובלות בפומבי. יש לראות את הופעותיו והכרזותיו של ספיר במיסגרת הקרב הפנימי על השינוי טון, בתוך מפלגת העבודה. בדרך זו מצליח פינחס ספיר להציג את עצמו בעיני הציבור והמפלגה כמתחרה הבולט של משה דיין על ירושת אשכול, כשהוא מנטרל עלי ידי כך את יגאל אלון, שרק לפני זמן קצר נחשב למתחרהו החשוב היחיד של דיין.

קידומו של פאולס עלול להתעכב

היחסים המצויינים שקשר הד"ר וילף פאולס, שגרירה הראשון של גרמניה בישראל, עם חוגים ישראליים ויהודיים, עלולים להיות בעוכריו. לאחר סיום כהונתו בישראל, לפני מספר חודשים, חזר הד"ר פאולס לברלין, משם נמסר כי הוא עשוי להיות השגריר הגרמני המיועד לארצות-הברית — אחת המישירות הבכירות בצמרת כל משרד-חוץ.

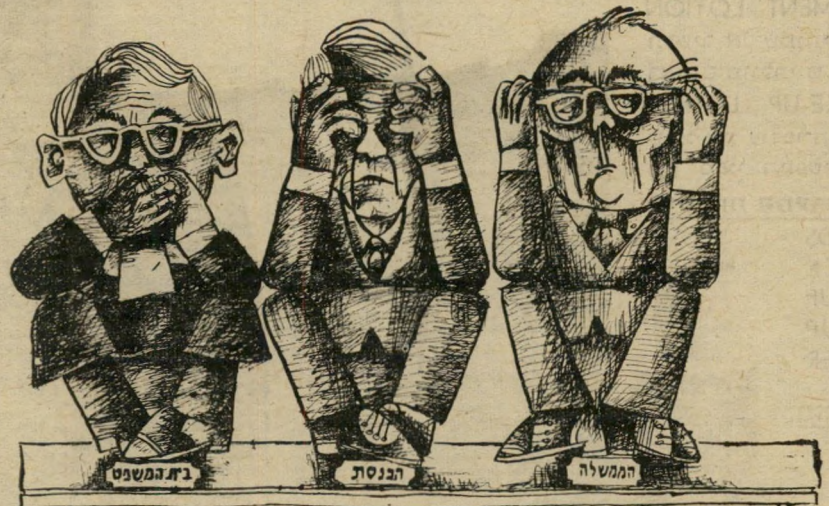
לאחרונה הגיעו ידיעות מברלין, כי מינויו של פאולס כשגריר בארצות-הברית עלול להתעכב. פקידים בכירים במשרד-החוץ הגרמני התנגדו למינויו זה, בטענה כי דו"קא הרקע הישראלי שלו עלול להעמיד אי-תום בפניו לחצים של אירגונים יהודיים בארצות-הברית. נראה שהוא ימונה כשגריר במדינה פחותה בחשיבותה מארצות-הברית.

משבר במועצה האנטי-ציונית

משבר חמור צפוי ל"מועצה האמריקאית למען היהדות" — הגוף היהודי האנטי-ציוני החשוב היחיד בארצות-הברית.

מאז המלחמה, התרחק גוף זה יותר ויותר מגישתו הקודמת, נוקט עתה גישה ציונית מתונה. כתוצאה מכך סולק הרב אלמר ברגר, אנטי-ציוני קיצוני בעל קשרים נרחבים בעולם הערבי, והשליטון המעשי הוא כיום המולטי-מיליונר לסינג רוזנצאדל, שתרגם לאחרונה תרומות גדולות למטרות ציוניות. השפעת המועצה ירדה, והיא תתרכז להי לן בעניינים פנימיים של היהדות האמריקאית.

חסידיו של ברגר פרשו מן האירגון ועשויים לנסות

מיהו יהודי?

מכתבים

(המשך מעמוד 2)

לו לנשואין היא "רק קצת בהריון..."
גדעון בלסקי, לונדון

תתביישו!

לדבר כזה לא ציפיתי אף בהיריון ה-
גרועים ביותר. לא נשמע כדבר הזה ש-
מוסד אשר הוקם
למען חיילי צה"ל
מתנכל לאלמנות מל-
חמה, כפי שעו
אנשי אוצר החייל
לאלמנותו של שמאי
קפלן (העוזט הזה
1629). הבנק היה
מגדיל לעשות אם
בתור מחווה אנושית
היה מותר בכלל
על חובו של האיש
שנפל. מנהליהם
יכולים רק להתבייש
ולעשות את המעשה

אנושביץ

המתאים!

עדי אנושביץ, כפר הנוער ניציני

גירוש לירדן

דומני שהגיע הזמן להבהיר, הן לערביי
השטחים המוחזקים והן לארגוני-הטרור,
שמעשים נפשעים, מסוג פיצוץ מכונית
התופת בירושלים, יגרמו ישירות לתוצאה
מהסוג הבא: תושבי כל מקום המהווה מוקד
להתארגנות טרוריסטית, יתבקשו לרשום את
נכסיהם אצל רשמי-משלתי, לעלות עם ה-
רכוש הנייד על אוטובוסים, ולנסוע אחר
כבוד אל מעבר לירדן.

אם הבהרה זו לא תביא לקיומם של
מעצורים מינימליים אצל ארגוני-הטרור,
נוכל להסיק שאין ארגונים אלה מוכנים
להתחשב בגורל אחיהם. אז מי אנו ש-
נתייחס לערבים טוב מאחיהם? נכון, לנו
יש מצפון, אולם צריך להיות ברור, שליחס
טוב מאשר היחס הקיים, בינם לבין עצמם,
לעולם לא נוכל לצפות מהם.

מה הטעם לשאוף לכרות שלום עם אנשים
כאלה, ומה ערך יהיה לשלום כזה?
איתן הירש, מכון ויצמן, רחובות

הם ואנחנו

אני מתעב מעשי-טרור, כמו מכונית-
התופת בירושלים.

אבל איך אפשר לשכוח לגמרי כי לפני
שלושים שנה הטמין אצ"ל פצצת-תופת
בשוק הערבי, שהרג עשרות גברים, נשים
וילדים, וכי במלחמת-השיחור ביהודה, מול
בניין הסרטי, שהרגה עשרות גם היא?

אבי דנגור, רמת-גן

אהבת הקרקע

כשאני מנסה למצוא את פירושו של ה-
ביטוי "אהבת מולדת", אני מוצא שהכוונה
בעצם היא לאהבת הקרקע. אהבת ה-
מולדת גדלה ככל ששטח המדינה גדל יותר.
ובאותו יחס קטן ערכם של חיי האנשים
החיים באותה מולדת אהובה.

כאשר מאבדים שטחים, קשה למצוא לכך
הסבר שישכנע את הציבור הרחב. כאשר
נופלים חללים, מבליטים את העובדה ש-
לאויב היו אבירות קשות יותר. על סמך
זה קובעים רוב הישראלים שהערבים צרי-
כים להיות מעוניינים בשלום. מאחר והם
לא מעוניינים, אז למה שאנחנו נהיה?

יהודה לוי, קופנהגן, דנמרק

דשדוף את ראש בתי-העננה

יש להתפלל שלאחר הפיצוץ הנפצע ב-
ירושלים, סובר עורכו של ידיעות אחרונות,
הר"ר הרצל רוזנבלום, שהסיבה להמשכו של
הטרור הערבי נעוצה דווקא ביד הרכה בה
מטפלים השלטונות בחבלנים הנתפסים.

מן הראוי לשאול:
אולי יש גם סיבות
אחרות? מזור ומע-
ציק שאנו צועקים
חמס כאשר כואב
לנו, אך כאשר כואב
למישהו אחר, איך
אנו מגיבים?

ראויים נכבדי ירו-
שלים המזרחית ל-
גינאי חריף על שלא
פירסמו גלוי-דעת
נגד מעשה הפיצוץ.
אולם בשעת ה-
מלחמה, כאשר נית-

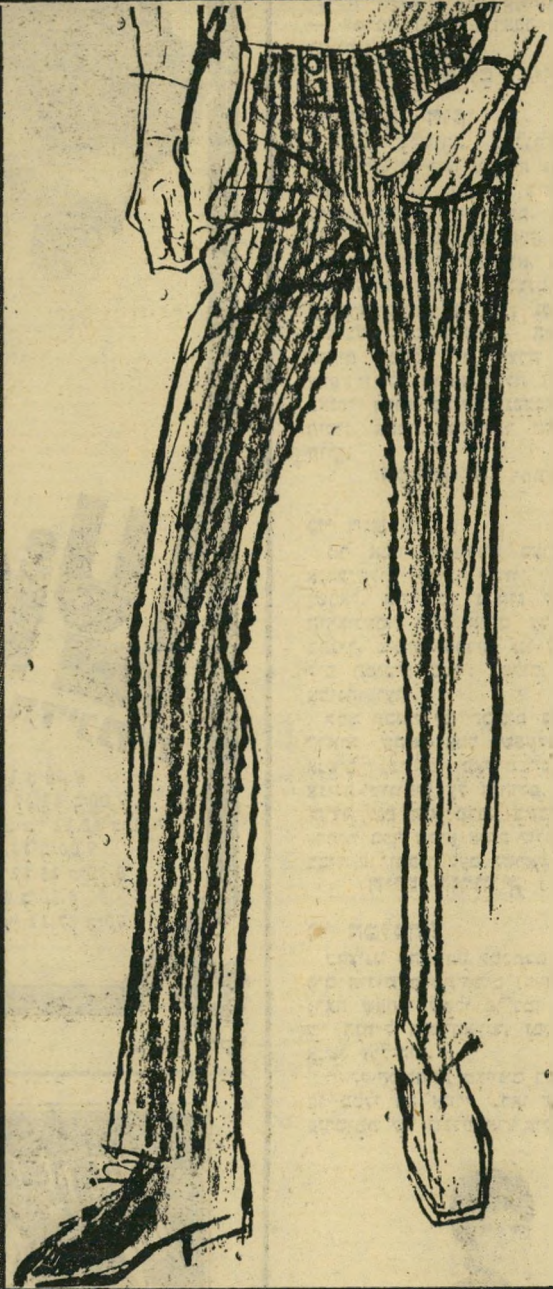
נה הוראה לחיילי ישראל, למחוק שלושה
כפרים באזור לטרון — האם מיושה מ-
אנשי הדת, המנהיגים והנכבדים היהודים,
(המשך בעמוד 6)

זמיר

א.ב.ג. ו'טרילין'

המכנסיים המושלמים לגבר

א.ב.ג. מציע מבחר מכנסיים -
עשויים 'טרילין' -
אלגנטיים, אופנתיים ובשלל גונים.
א.ב.ג. ו'טרילין' הם שני שמות
היוצרים יחד את המכנסיים
המושלמים לגבר,
המכנסיים המושלמים עבורך.

**בעיות ולבטים
בחייהם**

מאת
הד"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים.

להשיג בחנויות
הספרים וגדולות

חליפות הריון

„אולפן גרג“ (בר-קמא)
פותח

1. בשבוע-חנוכה (17.12) בת"א
קורס בוקר של שבוע אחד.
2. בירושלים, ת"א וח'פה (29.12)
קורס ערב של חודש אחד.

קצרנות

עברית ו/או אנגלית

הצלחה מובטחת! הרשמה:
ת"א : גורדון 5, טלפון 236209
ירושלים : „הפקיד“, רח' בצלאל 18
חיפה : בית-ספר „במעלה“.

מכתבים

היחידה, שיבררו בעצמם אם יהיה עליהם לשלם מכס או לא.
בני ברמן, פילדלפיה, ארצות-הברית
● תודה (בלי מכס) לזמר בני ברמן, בשם החיילים.

ברטים נסיעה

קראתי את הכתבה על הנסיכה מריה ביאטריצה, ששהתה בארץ כמתנדבת, וברצוני להוסיף עוד אחד שרץ מהר לספר בגאווה עצומה, שמו משה שמיר (סיטון) והוא מוכר מאור.

גיל

היא יושבת בקפה תל-אביב, והוא נ"גש אליה, לדבריו, ולחש באוונה ש"היא נחמדה, הרומן ביניהם נמשך שבוע ימים ודווקא במלון שרתון. ובעצב רב, הוא מוסיף לספר, שאת כל חסכוניותיו ביוזבו עליה, אגב, כעת הוא עובד ב"מרץ רב, וממשיך לצפות לכרטיס-נסיעה ממנה. נו, אז מה דעתכם?

עדינה גיל, אילת

מכתבי השבוע

היחס לגוי

הרשו נא לי להעיר על הגישה של מאבקכם בעניין מדיניות ישראל לגבי שכנותיה במרחב.

אתם מסבירים ומטיפים למדיניות כס בהסתמך על הגיון מדיני, על הכדאיות של ישראל והסכרת מצבה במרחב. חסרה לכם ההסתמכות על תפיסה פילוסופית-אנושית-ריגשית של הישראלי, ביחסו לערבי.

לי נראה שכל עוד ישנא הישראלי את הערבי, ויחסו האנושי לא ישתנה — שום הסבר הגיוני, שכדאי לעשות שלום, או שמלחמה זה דבר גורא, לא יוכל לגשר על התהום העמוקה.

הכרחית הטפה לשינוי ביחסו של הישראלי כלפי העולם בכללותו, כלפי עמי העולם, הגוי בכלל ו"הערבי בפרט. צריך להסביר שהגישה של "לא איכפת לי שיתפגרו כל ה"גויים" היא גלוית; שבלאומיות ו"בפטריוטיות אפשר לאהוב את עמך ומולדתך, אך אין צורך לשנוא את האויב.

יש להטיף לישראלי — לומר לו בפה מלא השכם והערב, בלי מורא, בפרצוף: שכל יצור אנושי, גם גוי, גם ערבי, חייו וזכותו לאושרו קדור שים, כמו של הישראלי. יש לתת לישראלי להבין שהערבי, מנקודת מבטו שלו, צודק גם הוא. שכאן אירעה טרגדיה. ששני העמים צור קים מנקודת מבטם, ושני העמים די מיסכנים. יש להסביר שעם שיחיה על שנאה (ועל הפחד), כפי שאנו חיים — יורעל בשנאה זו, ואף אם יתקיים, פרי לענה יצמיח.

האינכם סבורים שחסרה קצת אגור שיות וקצת רוח ואהבה אצלנו? כותב המכתב הוא ישראלי היושב בקנדה (לא בדיק "יורד"). אך לא בלי זכויות לדבר על הנושאים ש"העליתי. לחמתי במלחמת-השחרור, נפצעתי בקסטל (ואני קצת נכה מזה). השתתפתי בקרבות מרים, ואני יודע מה זה.

א. ר. מונטריאול, קנדה

שפת החרב

מיום שהמוסלמים כבשו את ארץ-ישראל, הם דיברו איתנו בשפת החרב, ובשפה זו הם ממשיכים וימשיכו לשוחח עמנו — כי הם יודעים רק את השפה הזאת. אני מוכן להיות דמוקראט עם דמוקראטים, אך עם הפאשיסטים הערביים אדבר רק בשפת הפאשיזם. רק כך יש לי סיכוי להשאר בחיים בארץ-הקודש.

בועז ברזילי, תל-אביב

זכות קרימה במדור זה תינתן למכתביהם של קוראים המצרפים את תצלומיהם למכתבים.

(המשך מעמוד 5)

הרים קול זעקה נגד המעשה הנפשע? מוטב לנו לשלוף את ראשית-היענה שלנו מהחול הפוליטי, ולהכיר במציאות: שום דבר, מלבד פתרון פוליטי הוגן, לא יוכל לשים קץ, אחת ולתמיד, לפעילות ארגוני-הטרור הערביים. אין פתרון פוליטי ללא ויתור טריטוריאלי סביר מצד ישראל לטובת הערבים הפלסטינים, שעל שואתם — למרבה הצער והדאבה — הקמנו את מדינתנו העצמאית.

שלום זמיר, כפר אמירים

חיפון או חוקן?

דומה שלשורת מחלות-הנפש הקשות נוספה אצלנו, מאז מלחמת-ששת-הימים, מח"לת "הספחת", הפושה בחלקים רבים ו"טובים בחברה הישראלית. לאט-לאט מתגלים סימנים של אפידמיה.

הגורם לשגעון זה הוא, כנראה, דפרסיה חמורה או תמימות רומנטית, או שאיפה קולוניאליסטית, או כולן גם יחד. אובדן השכל הישר — הוא אחד הסימפ"טומים למחלה זו. הצרה היא, שגלולת אספירין לא תרפא מחלה זו. לכן דרושות באופן דחוף כמויות נכבדות של גלולות חיסון. אחרת, איאפשר יהיה להימנע מ"חוקן.

אפרים חן, רמת-אביב, תל-אביב

מי הוא רתי?

מר אבנרי מפורסם בארצות-הברית כ"אורב-שלום וכרוף שחיון לכל אזרחי ארץ-ישראל. אני חבר ב"חוג לתנ"ך והספרים החיצוניים". אני אורב עד מאוד ללמוד בתנ"ך. מאותם ספרים אנו לומדים האידא"לים הטובים כמו: שלום, חרות, אהבה, אמונה, ועוד.

למר אבנרי יש תכונות כה טובות. אבל קראתי שהוא אמר שבקרב הדתים יש אנשים "כימעט פאשיסטים". אין לשום אגודה מונופול על היהדות. גם מר אבנרי יהודי, וגם הוא מדבר בשביל יהדות. הוא "דתי", בכך שהוא אורב שלום ורוף שלום. כבוד לו וכבוד לעם ישראל. תנוכה שמח. חיים הדרוויץ, ניו-יורק, ארה"ב

מי המלכה?

ברצוננו להתייחס למכתבם של אנשי חיל-הים אודות מלכת-המים (העולם הזה 1629). נראה שאחרי שטלי פרידמן כבשה את אני שי הנח"ל וחיל-האוויר, נפלו ברישתה גם אנשי חיל-הים.

חילי המשחתת מציגים במכתבם שהתלה בו מטלי רק אחרי שראו את תמונתה ב"פירסומת של גולדסטאר. אולם — האם אין

שרה גורן ו"גולדסטאר"

זו שרליה גורן, ידידתנו היפהפיה, המופיעה בתמונות גולדסטאר? לא ראינו עדיין את החמונה, אולם לפי מיטב ידיעתנו, המתב"סט על אינפורמציה שקראנו בעיתונכם — נבחרה שרה גורן כנערת גולדסטאר, או שמא אנו טועים?

בטן, יואל, תלמה ורענן, תל-אביב

מכס עז מתנה צה"ל

קראתי בעיתונכם על יחידה צבאית, שהגרי"ה פטיפון ואין לה תקליטים. ובכן, אירגנתי כאן 40 תקליטים, שמוכנים להישלח בכל רגע. בירתתי בקונסוליה אם אפשר יהיה להעביר את התקליטים בלי מכס, מאחר שהם מיועדים ליחידה צבאית, אבל לא ידעו לתת לי תשובה, יעצו לי שתכתבו אתם לאנשי

אלכס ארז — זאב קרס

מפעלי בידור ואירועים בעמ' מציגים:

גדול דמרי להיטים אליל הנוער

לואי וולף

בהשתתפות: להקת הקצב הדינמית "הזאבים הצעירים"

THE YOUNG WOLVES

בת ים, "טביון" 10.12 ב"9.00
פתח-תקוה, "שלום" 11.12 ב"9.00
ת"א קולנוע, "תל-אביב" 12.12 ב"9.30
גבעתיים, "הדר" 13.12 ב"9.00
ירושלים, "מיטשל" 15.12 ב"8.30
חדרה, "חוף" 16.12 ב"8.30
רחובות, "בית העם" 17.12 ב"9.00

פרסום בלקין

SONY

רשמי קול-טלוויזיות-טרנזיסטורים

סולפרין

השמפו נגד קשקשים

Dr. Palle

הטבול היעיל נגד קשקשים

"חי, משכנע וכובש" — ר. עזריה, מעריב.

"אמיתי וראוי שתחזו בו" — י. שריק, הארץ.

גם זאת אהבה POOR COW

קרול וייט — טרנס סטאמפ

שבוע 2 בקולנוע בן יהודה ת"א

תמרורים

ני שאו • דוד המינגס (27), כוכב הקולנוע הבריטי, וג'יל הנקאט (25), כוכבת לידת טקסס, לאחר שנישאו כבר שנה קודם לכן בכנסיה איטלקית, אבל ללא נוכחותו של כומר, הפעם, בחתונה שנערך כה בהוליווד, ערך כומר את החתונה.

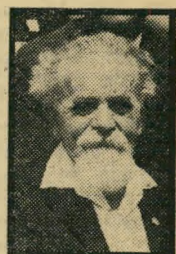
ני שאה • שחקנית הקולנוע הבריטית המפורסמת דיאנה דורס (37), לשחקן אלן לייק (27).

התגרשו • אדריי הפכורן (39) ומל פרי (51), שני כוכבי הקולנוע ההוליוודיים הידועים, לאחר 14 שנות נישואים משותפים — וילד אחד.

דורס ובח"ל

נחוג • יום-הולדתו ה-71 של הפרופסור גרשם שלום, סגן נשיא האקדמיה הישראלית למדעים, יליד ברלין, שעלה לארץ ב-1923 ונחשב כמומחה בעל שם עולמי למיסטיקה יהודית ולתורת הקבלה.

נחוג • יום-הולדתו ה-89 של יצחק גרינבוים, מנהיגה של יהדות פולין בימיה הראשונים של המאה ושרהפנים הי ואשון של מדינת ישראל. גרינבוים, יליד וארשה, שהתחנך בחדר בפלונסק והוסמך למשפטים באוניברסיטת וארשה, נבחר ב-1918 לסיים (בית-הנבחרים) הסולני, והיה שם אחד היוזמים של בלוק המיעוטים. נבחר כנשיא ההסתדרות הציונית בפולין. נלחם נגד תוכניתו של חיים ויצמן להקמת הסוכנות היהודית והקים בפולין הסתדרות דומה בעלת אופי דמוקרטי שנקראה בשם על המשמר. היה בין מנהיגי היישוב שניעצרו בשבת ה-29 ביוני חורה, 1946, וישב במעצר בלטרון במשך 130 יום. לא הסכים, כי שנבחר לשרהפנים הראשון, להכליל את משרד המשטרה תחת שיפוט, וקבע בכך את ייתודו של משרד זה כמשרד נפרד. לאחר שנכשל בבחירות לכנס סת הראשונה, כשי הופיע ברשימה עצמאית, פרש מפעילות פוליטית, אך המשיך במשך תקופה ארוכה לפרסם מאמרים בעל המישור.

גרינבוים

הועלה • זיכרו של ג'ון קנדי, נשיאה הנרצח של ארצות-הברית, ביום ה-שנה החמישי להירצחו, בטקס שנערך ב-בית-הקברות הלאומי בארלינגטון, בו נכחו בני משפחת קנדי שנותרו בחיים, זאקלין אוונס ושוני ילדיה, השתתפו באזכרה ש-נערכה בכנסיה בניו-יורק.

נפטר • בברלין המזרחית, בגיל 81, הסופר היהודי ארינולד צווייג, נשיא האקדמיה המזרח-גרמנית לאמנויות, שעלה לישראל מגרמניה ב-1933, התגורר על הרמל נשכח ונעזב, חזר לגרמניה המזרחית ב-1948, שם זכה לתהילה רבה ונבחר אף כחבר בית-הנבחרים.

נפטר • בניו-יורק, בגיל 90, הסופר האמריקאי אפלטון סינקלר, אחד הסופרים האמריקאיים החשובים ביותר שהיוה דוגמא בספריו לעיתונות לוחמת. סינקלר, שהחל לפרסם את יצירותיו כבר בגיל 14, התפרסם בהיותו בן 28 בזכות סיפורו הניו-גל, בו חשף את התנאים הסאניטאריים ב-בתי-המטבחים בשיקאגו, זכה ב-1942 בפרס פוליצר על סיפורו שני הדוקן. בדיעבדו וביצירותיו היה סוציאליסט.

נפטר • יוסף ביידאם (56), יליד חיפה, שהקים קיסרות סינאטית גדולה ב-ביירות שבלבנון, שם עמד בראש בנק אינ-סרה, שפשט את הרגל בשערוריה ב-1966, לאחר השערוריה נמלט ביידאם, נעצר בש-חייך אשר דחתה את בקשת ההסגרה של לבנון מחוסר הוכחות שפשטות-הרגל של הבנק נעשתה מתוך כוונה להגנות.

נפטר • מי שהיה במשך 15 שנים, בין השנים 1952 ו-1967, נשיא הונגריה — אישטוואן דובי (70), בן למשפחת אי-כרים ענייה שהיה ראש-הממשלה הראשון של הונגריה לאחר מלחמת-העולם השנייה.

...היא והוא !

היא מחליקה על-פני הים
הוא מחליק על-פניך מבלי שתחוש בו

אדיסון
מיוצר בתהליך המשופר
TC7

חזק! 6
עתה בדיספנסר עם 6 סכינים + 1 סכין אחד חינוס!
מתנת 'אדיסון' לחברך כדי שגם הוא יהנה.
על כל פנים אדיסון יותר נעים

ROJA

PARIS

BRILLANTINE RICINÉE

ליופי
ולבראות
שערותיך

לא יאומן כייסופר

תסרוקת שנתית

נשות הכפר לאדאך שבהודו מסתיר קות רק פעם אחת בשנה — בחג הקציר. בתסרוקת זו, המהודקת הי-טב אל מקומה, אין הן רשאיות לנגוע עד לחג הקציר הבא. אבל את, האוהבת חידושים ורענונות, כדאי לך לנסות פעם את הגרבוניום של "מרסי" — הגרביים עד למתניים המשחררים אותך מלחץ החגור רות והביריות. הגרבוניום (מלה ש-"מרסי" הכניס אותה לשפה העברית) מיוצרים בסריגת קריסטל או בסריגת מחסום עוזרת-רכבות ורק הגרבוניום של "מרסי" תפורים ב-שיטת "פוייפיישנד" להתאמה מושלמת לגופך. נסי אותם נגיד ולא תרצי ללבוש שום דבר אחר.

נשים מאמינות בגרבי

Merzi

ארצות הברית

דמוקרטיה ב-60%

שישים ימים עוברים באמריקה בין היום בו ניבחר נשיא חדש, ובין היום בו הוא נכנס לתפקידו. בימים אלה אין הממשלה יכולה כימעט לפעול. איש אינו מתחשב בה עוד. ריצ'ארד ניקסון ניסה לחזק את ידי ה' נשיא היוצא, הכריז כי ימשיך במדיניותו.

רציפות

60 ימים, 60 אחוזים

אך איש אינו מתחשב בהכרזה כזאת. מה גם שניכסון לא מינה עדיין שום שר מרכזי בממשלה הבאה, ואין איש יודע מה דמותה. **נשיאם של 30%** בינתיים סורסמה סטאטיסטיקה שההיממה רבים. בבחירות, בהן קיבל הנשיא החדש פחות מקולות מחצית הבוחרים, השתתפו בסך הכל 60% מן האמריקאים בגיל הבחירה. 18 מיליון בוחרים רשומים לא הלכו לקלפי. 30 מיליון בעלי זכות בחירה לא טרחו אפילו להירשם. הנשיא נבחר עלידי פחות מ-30% של האמריקאים המבוגרים.

קומוניזם

שתי רגליים

שמאליות

מי נכשל בצ'כוסלובקיה — האימפריאליזם הסובייטי, או הקומוניזם עצמו? את התשובה לכך אפשר למצוא בנאום שנשא השבוע גוסטאב הוסאק, מנהיג ה' מפלגה הקומוניסטית בסלובאקיה, ואחד ה' אישים החזקים ביותר מאז הכיבוש. קבע המנהיג: "כל טיפוש יכול לשלוט בימים כתיקונם, באמצעות קומץ של שו"ר רים. אולם כאשר ניתן למיליוני בני אדם מקום ליוזמה, למחשבה ולפעילות, הרי התהליך מורכב קצת יותר." במילים אחרות: בדיקטטורה קומוניסטית (או אחרת) יכולים לשלוט כסילים. אולם במישור דמוקרטי אין הקומוניזם יכול להתקיים.

שבועונים מסויימים. אם כן, יה' קרה בצ'כוסלובקיה?

הסביר הוסאק, בנאום בפני הוועד המרכזי של מפלגתו: אחרי סילוקו של המנהיג ה' סטאליניסטי, אנטונין גובוטני, לא היו פקידים רבים מוכנים לכך. העניינים הידר' דרו, ועלינו למחות על כך ביקורת.

ומי אשם? העניינים, כמובן. כי העניינים והרריו לא נתנו למפלגה למלא את תפקיד ההנהגה. תחת לקום נגד שני השבועונים המסויימים, שתבעו חופש (ושהופעתם הופס' קה לאחרונה) הם עסקו ב'מחאות של גבורה, אסיפות, מחאות והחלטות."

סיבה אחרת להידרדרות, שהביאה להתער' בות הסובייטית: "התפרקות" המנגנון של המשטרה החשאית. כמפלגה מנהיגה, רגלנו האחת נקטעה, והשנייה לקתה בטרומבוזה. המסקנה: בלי שתי רגליים שמאליות — המשטרה החשאית ובלי עתונות צייתנית — אין מישור קומוניסטי יכול להתקיים, גם אחרי דור שלם של שלטון.

דובק

פרסום דיר יעקבסון

דובק דויאל
יצאת מן הכלל

20 KING SIZE CIGARETTES

נגד מחתנות ריכוז!

ידידינו הטובים ימסירו עלינו מיברק-מחאה.

בעולם תצטייר דמות ישראל בדיוק כפי שאויבינו רוצים לצייר: מדינת-כיבוש קר לונאלית, אכזרית, אשר נגדה מנהלים בני השטחים הכבושים מלחמת-שיחרור נועזת.

★ ★ ★

האם זה באמת ירתיע את החבלי ג'ים?

בחדאי. זה ירתיע את רכיהלכב, את מור גיהלכב, את עלובי-הנפש.

כך נעזור לטהר את אירגוני החבלה מכל היסודות המפוקפקים. ישאר בהם רק הגרעין הקשה, הי לוחמים שיש להם אומץ.

אירגוני-החבלה יהיו או קטנים יותר — אבל הרבה יותר יעילים וקטלניים.

האם אנו מעוניינים לעשות לי מענם את מלאכת הטיהור?

★ ★ ★

שמן המחתנות הנוראים יעבור בכל ארצות-ערב. הדימיון המזרחי יתאר אור חם בכל הצבעים הלוהטים.

היושבים בהם ייהפכו גיבורי האומה הערבית, אנשי-מופת הי דור שלם חדש.

הגשרים המתחילים להיבנות בין ישראל ופלסטין — והם עדיין חדשים ורופפים — יתמוססו תחת נטל זה של שינאה חדשה.

הישראלי האמיתי, שנראה בעיני תושבי השטחים המוחזקים כייצור של בשר ודם, אחרי שנים של תעמולה ארסית — יראה כמיפלצת מגואלת-בדם.

באווירה זו לא יישבר הסרור. הוא יגבר.

★ ★ ★

היפוך — אם ישארו החבלנים בתני אים של "בית הבראה" — מה יקרה? יקרה מה שקרה עד עכשיו.

החבלן שתפס, היודע כי לא יתלה ולא יישלח לגיהנום, מדבר בקול — ויעזור לגילוי רשתות נוספות.

האסירים אינם משתדלים לברוח, ומשתפיס-פעולה עם מוסדות-הביטחון. כך נחסך דם. החבלנים אינם נעשים קשוחים יותר, אלא להיפך. בבית-הסוהר הם מתרככים.

ואולי — מי יודע? — יהיו מחר המתווכים בין ישראל ופלסטין.

כך קרה בארצות רבות אחרות כהם נכלאו טרוריסטים כתנאים אנשיים.

★ ★ ★

משך שנה וחצי הצליחו מוסדות הביטחון שלנו להחזיק את הסרור בי ממים מינימאליים — למרות המצב הפוליטי שאינו מבטיח טובות לערבים.

במשך כל אותה תקופה נהגו במדיניות של "יד רכה" (יחסית).

איך יכול אדם, שאינו כמיל גמור, לבוא ולשבח את ההצלחה, ולפסול באותה נשימה את השיטה שהביאה להצלחה זו?

רעיון רע מהלך עתה בארץ — בי עיתונות, בכנסת, בממשלה.

הרעיון להקים מחנות-ריכוז.

מוסדות-הביטחון עומדים בפני הלחץ להנהיג עונש-מוות. הנימוקים שבפי אנשי-הביטחון הם כה כבדי-משקל, כה משכנעים, כה מבוססים על שיקולי-ביטחון מהותיים, שכל הצעות ההיסטריות של חורבני-התליתיה ופסיכופאטים למיניהם לא יערערו אותם.

שונה המצב לגבי מחנות-הריכוז.

שר-המטרה הודיע בכנסת כי "אולי" יש צורך באמצעים משפטיים חמורים יותר — והכחנה היתה לתנאי-המעצר.

עסקנים, דמאגוגים, עיתונאים, וגם הרבה אנשים טובים סתם, דורשים לשלוח את החבלנים למחנות בסיני, להטיל עליהם עבודות-פרך, להכביד עליהם בתנאים קשים.

להחיק גובר עד כדי כך שספק הוא אם אנשי-הביטחון יוכלו לעמוד נגדו.

★ ★ ★

הנימוקים בעד מחנות-עבודות-פרך בחצי-האיסיני הם משכנעים, כביכול. החבלנים שנתפסו חיים, כך נאמר, חיים בתנאים של בית-הבראה.

בבית-הסוהר הישראלי, הכפוף לחוקי ישראל, אי אפשר להנהיג תנאים אכזריים. ובי חדאי אי אפשר להנהיג תנאים שונים מאוד לסוגיאסירים שונים.

משום-כך אין לבית-הסוהר הישראלי השפעה מרתיעה.

החבלן יודע שאם יתפס, לא יהרגו אותו, לא יענו אותו במשך תקופה ארוכה, לא יכלאו אותו בתנאים בלתי-אנושיים.

כל זה יכול להשתנות.

נקים מחנה איש-בסיני, מרוחק מכל יישוב, שקשה יהיה לברוח ממנו. נשלח לשם צוות-סוהרים מיוחד, אנשים קשים שאינם יודעים רחמי-אנוש.

נעביר את האסירים בעבודות-פרך קשות, ונמרח את חייהם.

זה ירתיע. זה יקלקל להם את החשק לעבור את הירדן או להניח פצצות בשווקים. מה הגיוני יותר מזה?

★ ★ ★

די שמחנות-ריכוז יהיה בעל ערך מרתיע, צריכים התנאים בו להיות אכזריים, והם צריכים להתפרסם ברבים. שהרי אם הדבר לא יהיה ידוע ברבים — אין בו כדי להרתיע.

מה תהיה התגובה בעולם?

הידיעה על קיום מחנות-ריכוז בישראל — מדינת היהודים! — יזעזע את ידידינו.

לא חשוב איך אנחנו נקרא למחנות אלה. התעמולה הסובייטית, ושאר מנגנוני ג'ים עוינים, ידאגו כי ייקראו "מחנות ריכוז". הרי הם טענו תמיד כי אנו נוהגים בשטחים המוחזקים כנאצים.

ככל שהתנאים במחנות אלה יהיו קשים (והרי זו המטרה) — מישוה ידאג להפריז בתיאורן.

העיתונות העולמית תזדעק. הצלב האדום הבינלאומי יתערב. בהסתמך על אמנת ג'נבה, ויקים קול אימים. מוסדות האו"ם יתכנסו ויגנו את ישראל בהריפות.

לוי אשכול

בית הבראה לחבלנים?

העולם הזה מבקר אצל אסירי המחתרות הערביות בכלא ישראלי

המנהיג של אירגון אל-קאמיון אל-ערב, אחמד אל-ג'מל מרמאללה, נדון לעשרים שנות מאסר. ארור סתו, המורה לוספייה, נעצרה אף היא.

העובדה שהם יושבים שם, אבל חוץ מזה — אין כמעט תלונות. בתאים מותר להם להחזיק ספרים (ראיתי את כתבי סארטר, גיתא וטולסטוי), מותר להם לכתוב מכתב ביום ולקבל ביקורים פעם בשבועיים. האם מרביתם שלטונות בית הסוהר להעניש אותם? "כל מי שמכבד את עצמו, מכבד אותם, השיב לי איש אל-פחת, שנוון ל-15 שנות מאסר. "מי שעושה בעיות מיותרות, על כל מיני שטויות — ישר לצינוק!"

מדוריסט מאמין בשוהם

השיחות גרשו מעבר לנושא המישיר — טר בכלא ונגעו בבעיות הגדולות של פוליטיקה, מלחמה ושלום. לא דיברתי עם כל האסירים, אבל אלה ששוחחתי איתם הפתיעו אותי: הם דיברו על שלום, כעל דבר מובן מאליה. האני ראגי נצאר הוא בן 19 בסך-הכל. רוה, גבוה, בעל שפם דק, מדבר אנגלית שוטפת. הוא יליד רמאללה ועתה הוא מרצה

מפאת צום רמדאן, נכנסו לארוחת-הצהה ריים רק כ-50 אסירים. המזון זהה לזה של מקבלים חיילי צה"ל; והוא מסופק עלידי הצבא. גם צורת הגשתו צבאית: כל אסיר עובר על פני הכבחים וסיריהם, ואלה יוצאים לקדם כל מילה או תמונה המעידות על תנאים גרועים. אבל אחרי שהיה של שמונה שעות בין הסורגים, יצאתי מאוכזב. זה גיהנום זה? זה בית-הבראה?

ייתכן שטיב המזון הוא המרובן את האסירים לחוץ על ההנהלה, בבקשות למתן תעסוקה. "הם מוכרחים להוציא את האנגריה", חייך אחד הסוהרים.

ייתכן גם, שזו סיבת מסירותם לעבודה בבתי-המלאכה. בעיקר: בית-דפוס לספרים בראלי, המסופקים לבתי-ספר לעיוורים בי רצועה ובגדה; ובבית-המלאכה לסקיות נייר בשביל חנויות השקים. אף כי לדבריו של אחד האסירים, יושבים כמה אסירים בי

איש פתח סאמי אל-קעבי מ"שכס נתפס באחת הסריקות בעיר, נדון לשבע שנות מאסר.

צינוק, מכיוון שהם סירבו לעסוק במלאכה שיש בה כדי להביא תועלת בסחונות ל-צה"ל. מה אינו מוצא חן בעיניהם? כמובן: עצם

לסוג מסויים של דירורים. אלה הם בתי-הסוהר בהם נמקים, לדברי התחנות הערביות, טובי בני הנוער הפלסטיני, שנשפטו על השתייכותם לאירגוני המחתרות. הגענו לבית-הסוהר ודרכים ומוכנים לקדם כל מילה או תמונה המעידות על תנאים גרועים. אבל אחרי שהיה של שמונה שעות בין הסורגים, יצאתי מאוכזב. זה גיהנום זה? זה בית-הבראה?

מים חמים וקרים

בראש וראשונה הפתיע אותי הנקיון. ריח של חומר-חיטוי נדף מהתאים, בהם מחזקים 200 אסירים. אפילו החצר היתה נקייה.

בין 10 ל-21 איש מתגוררים בכל תא, לפי גודלו. אין להם מיטות. בערב פורשים מחצלות גדולות על הריצפה, ועל מחצלות אלו פורש כל אסיר את שמיכותיו: חלק מתחתיו, כמיוון; חלק מעליו, לכיסוי. בי בוקר מגדלים את המחצלות ומעמידים אותן בפינה; את השמיכות מקפלים לפי סדר צבאי, ומניחים אותן בצורה ישרה לאורך ה"קירות".

אבל אם אין מיטות ומימורונים — יש מיקלחות. בכל תא — לפחות מיקלחת אחת, עם מים קרים וחמים. וחשוב הרבה יותר: אין אותו קרודל או דלי מצחין, בו עושים אסירים את צרכיהם בפינת התא. כאן יש בתי-שימוש של ממש, עם מים זורמים. בכלא נוקרת סמון, בו ביליתי כמה מי שנות היי הפות, עמדו חמש מיקלחות ל-שירותם של 1400 אסירים. איש לא חלם על מים חמים שם, אפילו בחורף. התור למיקלחת היה מגיע אחת לשבועיים. במקום יז מרפאה עם חובש; רופא מבקר שירות פעמים בשבוע.

בדי מכינים

מה טיב האוכל? כאשר הגיעה שעת ארוחת-הצהריים, הומינו אותי האסירים שעומדים שוחחתי אותה שעה: "תפול ללמטה עס", כלומר: "בוא נא למעדה. כך הם קוראים לחזרה-האוכל, בו הם סועדים בשלוש מישמרות, מכיוון שאינו יכול להכיל את כולם בבית-האחת.

כאשר החליטה מערכת העולם הזה לבדוק את תנאי מאסרם של החבלנים השסוטים. היה זה מובן מאליה כי הכתב שיתלחח אל צלם המערכת יהיה נעים גיל-ערי. לא רק בשל שליטתו בשפה הערבית, והיותו בקי בנושא הפלסטיני. אלא בגלל הכשרה מיוחדת במינה שקיבל בנושא זה: הוא בילה מספר שנים בבתי-כלא עיראקיים, כאסיר פוליטי.

להלן דיווחו של גיל-ערי: כל המקשיב לשידורים ערביים יודע שבישראל קיים גיהנום. לא הגיהנום הציוני הכללי, כי אם גיהנום קטן יותר, המיועד

בעבודה שלושה אסירים, מתוך 17 מכינים בבית-הטעא כה של בית-הכלא שקיות בשביל השק"ס.

במדינה

העם

שריפת הגשרים

עמוק בעורף החזית הירדנית, פשטו ה־שבע יחידות קומנדו של צה"ל, פוצצו שני גשרים על הכביש הראשי עמאן-עק' בה, ובמסלול הרכבת למען. כמו בפשיטה על גשרי הנילוס, לא היתה התקלות עם אויב, לא הותקף מקום ישוב מאוכלס, ולא היו נפגעים לצה"ל.

כשם שאחרי הפשיטה על גשרי הנילוס טענו עדירייה מצריים כי כוחות צה"ל הגיעו למקום בהליקופטרים, כך טענו ה־שבע גם הירדנים: יעדי הפיצוץ רוככו עלידי מטוסי־קרב ישראליים, להרחיק תח' בורה מהמקום. אחר־כך נחתו כוחות קר־מנדו ישראליים מהליקופטרים, פוצצו את הגשרים, הצטלמו והסתלקו.

אלא שבניגוד להתרגשות בעקבות הפשי־טה למצרים, התקבלה הפעם הפשיטה ל־ירדן כאקט שיגרתי. נראה שפשיטות מסוג זה משרתות את המדיניות הישראלית יותר מכל שיטות התגמול, כיוון שאינן פוגעות באוכלוסיה אזרחית, ומיועדות כלפי יעדים אסטרטגיים בלבד — והעולם מקבל כתגובה לגישותיה.

אין גשר — יש פצצה. אולם ה־גשרים שפוצצו לא היו הגשרים היחידים שפוצצו השבוע. בעקבות פיצוץ מכונת־החופת בשוק מחנה־יהודה, נסתם הגולל על מדיניות הגשרים הפתוחים בין ישראל לבין ירדן, שהיתה אחד מהשינוי של משה דיין בשטחים המוחזקים.

הגשרים נסגרו השבוע לתנועה חופשית. משלוח־הפיצוץ של הגדה לירדן ולשאר מדינות ערב, יועברו ליד הגשרים למכר ניות ירדניות. שני מיבצעי הגשרים היו או סמל לשריפת הגשרים לקראת שלום

אך הסדר אפשרי בין ישראל לבין ירדן. בהעדר גשר אחר במקומם, שיוביל לק־ראת שלום, בישרה שריפת הגשרים את חתרנות המתיחות. במקום שאין גשרים — מדברות הפצצות, כפי שהוכיחו השבוע ה־פצצות, שהוטלו עלידי מטוסי חיל־האוויר הישראלי, כתגובה על ההרעשה הארטילרית האחרונה מלוצי התותחים העיראקיים בירדן.

הממשלה

רצוי: קיפאון

המאורע המדיני של השבוע היה, ללא ספק, הופעתו של משה דיין בראיון ב־טלבוויזיה. הוא אמר דבר חדש או חד־משמעי, אבל הוא השאיר מאות אלפי צופים שבויים בידי הקסם הפוטוגני שלו.

סגנית עורכת דבר, חנה זמר — אשר יחד עם איש הטלבוויזיה יורם רונן ואיש הארץ שבתי טבתי הרכיבו את צוות המראי־נים — ניסתה להדביק לדין תווית של יונה. הוא ניער אותה בהחלטיות. נידמה היה לה, כי דיין אמר, שאם תעמוד פעם השאלה של שלום כפוי (שפירושו נסיגה זו או אחרת) או מלחמה — לא יבחר ב־מלחמה. הוא תיקן אותה: „אם (יגיע כצ: זה) תצטרך הממשלה — ואני בתוכה — לשקול מחדש את עמדתה.“

כלומר: אין פסילה של כניסה למלחמה חדשה, כדי לשמור על השטחים.

מה הוא מציע בינתיים? המילה שעליה חזר פעם אחר פעם היתה: „קיפאון“. זהו, לדעתו, המצב הרצוי ביותר לישראל. התנחה היתה ברורה, אם כי לא נאמרה בפירוש: במרוצת הזמן יעלם מן הנוף המלך חוסיין, עבר־הירדן תיכלע עלידי מדינה ערבית אחרת — ואז מכילא לא יהיה לידי מי להחזיר את הגדה המערבית. הקמת מדינה פלסטינית, לדעתו, אינה פתרון רציני.

הוא ומאיר יערי. גם בענייני מפלגתי לא התחייב דיין לשום קו החלטי. „אולי את יכולה לומר לי מה ההרכב של רשימת המערך לכנסת הבאה כדי שאומר לך מה חתה עמתי...“

אם יציע אותו המערך כראש ממשלה, כמיכן, לא יסרב. אבל הוא לא מאמין שזה יהיה. לכן, נתן להבין, ייתכן שהוא יעמוד בראש רשימה נפרדת בבחירות האלה; או אולי יפרוש מהמערך אחרי הבחירות. כפי שהוא עצמו הרגיש, בקטע ההחלטי היחיד בשיחתו על נושא זה: „איך יכול בוחר להצביע בעת ובעונה אחת בעד מאיר יערי ומשה דיין — כשיש ניגודים כל־כך גדולים ביניהם?“

בשביל עיזורים

שני אסירים בעלי־השכלה עובדים בדפוס המיוחד של בית־הכלא, בו מדפיסים ספרי־לימוד בכתב בראיל ל־תלמידים עיוורים בגדה המערבית וברצועת עזה. תמורת עבודתם הם זוכים להסבות שונות.

את הסכם השלום עם ישראל.

★ ★ ★

מה נותר חוץ מזה?

האסיר הרציני ביותר בכלא זה, הוא איש אל־קאומיון אל־ערב אחמד דח'יל אל־ג'מל.

„אילו הייתי שר החוץ שלכם, הייתי מייד מבטל את התנאי לשיחות שלום ישירות. אתם צריכים להבין: הערבים הושפלו במל־חמה הזאת והם יעשו הכל להחזרת כבודם. אם יתנו להם מוצא של כבוד — ינצלו או־תו. עובדה: שריהחוק של מצרים ושל ירדן חיכו שבועיים לאבא אבן בני־יורק. „הערבים יהיו מוכנים להרבה ויתורים — בתנאי שלא יעמידו תנאים משפילים, כמו אפשייתן ישיר. השלום יכול להביא לשיגשוג האזור, וישראל חיהנה גם היא מזה. אבל שלום אינו יכול לבוא בהנהגתה של ממשלת מלחמה. לכן אין מנוס לערבים אלא ללחום, יאו תפסיד ישראל את ההודמ־נות שישנה היום ולא תהיה מחר.“

הוא סיפר על האירגון, בו הוא תפס תפ־קיד חשוב: רכז הגדה המערבית. אל־קאומ־יון אל־ערב (הלאומיים הערביים) הם איר־גון סוציאליסטי, שנוסד ב־1952 באוניברסי־טה האמריקאית של ביירות, ואשר רעיונו־תו הופצו בכל העולם הערבי עלידי ה־פלסטינאים העובדים שם.

איש אל־קאומיון אל־ערב סיכם את יחס השלטונות הישראליים אליהם: „נאחנו האני־שים שבעוד שנה־שנתיים תצטרכו לשבת איתם כדי לדון על עתיד האזור הזה. יחס טוב היום רק יעזור מחר.“

פתח. אדרבא, שישראל רק תכריז מחר, שכל ערבי שיש לו רכוש בשטחה ישלח את שמו ואת פרטי רכושו לכתובת כלשהי — ולמחרת לא רק יתפרקו אירגוני המה־תרת, כל ממשלות ערב יתפטרו. לא יהיו להם על מה ללחום יותר.“

★ ★ ★

בעד מדינה פלסטינית

אסירי המחתרנות מנהלים ויכוחים פוליטיים ערים מאוד בינם לבין עצמם. בדרך כלל — אחרי שהם קוראים את א־אנבא, העיתון הערבי היחיד שמותר לה־ניסו לכלא; ואחרי שהם יומעים את שלוש מהדורות החדשות של קורי־שאל בערבית. הרדיו מוצב במשרד הכלא, והשידור מועבר ברמקולים קבועים בכל תא.

לכן מוכנים הם להתכבא באופן חופשי על בעיות אלה גם בפני נר. סמי קעבי משכם חזר על דברי נצאר, איש אל־פתח, למרות שהוא עצמו שייך לג'תף — חזית השיחרור הפלסטינית. הגבר הצעיר (21), שנשלח להתאמן בלוחמת־גרילה בעיראק, טען:

„יש לגשת מייד לפיתרון. הזמן אינו פועל לטובת אף אחד מן הצדדים. ישראל צריכה להודיע שהיא מוכנה לפתור את בעיית ה־פליטים, ולאפשר להם להקים גוף מייצג בגדה המערבית. אי־אפשר להקים ממשלה, כי לא כל הפלסטינים יכולים להשתתף ב־הקמתה. ממשלה כזאת תיחשב לקו־וילינגית. רק אחרי נסיגת צה"ל, ואיחודם מחדש של שני חלקי העם הפלסטיני, אפשר יהיה לג־שת לבחירות דמוקרטיות, בחסות האו"ם, לשם הקמת שילטון פלסטיני ריבוני, שיקים

מאסר של שבע שנים על השלכת רימונים לתוך בתי־ספר בעירו, „כדי להתסיס את ה־חלמידים ולדחוף אותם לשבות.“

עתה הוא אומר: „אני מעדיף פיתרון של שלום על המשך הלוחמה. כי זאת תביא, בלי ספק, להשמדה הודית. נוכחתי לדעת שאי־אפשר לחסל את ישראל. היא תמשיך להתקיים אפילו אם ינצחו אותה הערבים במלחמה. אבל מדוע ישראל אינה מתחשבת במצבם של המנהיגים הערביים, ואינה יר־זמת שיחות־שלום ישירות עם הפלסטינאים? הרי הם מוכנים לשיחות!“

לטרוריסט הצעיר יש אפילו הצעות ממ־שיות איך לפתור את הבעיה: „קודם כל שישראל תפעל להיסול מחנות הפליטים. שתיישב את הפליטים מחדש. רצוי להחזיר אותם לבתיהם — אבל אני מוכן לוותר על כך. העיקר שישקמו אותם וישלמו להם פיצויים. בזה יחסלו את הגורם העיקרי ל־שינאה.“

במיקרה זה, הוא משוכנע שערבי פלסטינ־יכירי במדינת ישראל, וייתכן שאפילו יגיעו בינתיים מספיק שישראל תודיע על נכונו־תה לפצות את האנשים שהשאירו רכוש

זרע פצצה

האני נצאר מרמ־אללה זרע ריסו־נים לתוך בתי־ספר בעירו כדי לדרבן את תלמידיו בתי־הספר התיכוניים בעיר לשבות.

אצלה, וכל עם יתפתח ויבנה את עתידו ב־תוך המדינה שלו.“

ומה יאמרו אירגוני המחתרת? מה יאמר אל־פתח, למשל?

נצאר, בעצמו איש אל־פתח, מוכן להת־חייב: „ברגע שאפשר יהיה לבסס את ה־יישות הפלסטינית, וישלמו פיצויים לפלי־טים, יתחסלו האירגונים מעצמם, כולל אל־

בית־הסוהר. גם צה"ל מספק להם ספרים שנמצאו במחנות הצבאות הערביים, שאינם עוסקים בהסתה אנטי־ישראלית. רוב האסירים הם מוסלמים אדוקים. מימין: אסיר מגלגל מסבחה באדיקות רבה.

ארבעה מבין האסירים יושבים על ה־שמיכות המקופלות בתא שלהם, כשהם מחזיקים ספרים שקיבלו מקרוביהם ונתרמו לספרייה המרכזית של

המשכילים

מנוב פני התל

שהמס המפלגתי נגבה על פי החלטת ההסתדרות הכללית, והיא חלה על כל חברי ההסתדרות.

לא כך נאמר בחוק. לא כך נאמר על ידכם, כאשר התחכנו על חוק זה בכנסת. מכתב זה נועד ליצור רושם כובד...

היו"ר קדיש לוי: אין זה נוגע לנושא שאנו דנים בו.

אורי אבנרי: זה נוגע לחוק. מכתב זה יוצר במתכוון ובזדון את הרושם, אצל מי שאינו מתעמק, שהמס הוא מס' חובה, שהחלטת ההסתדרות להפוך אותו למס' חובה, שהוא חל כחובה על כל חבר ההסתדרות — דבר שאינו נכון, דבר הנוגד את החוק, דבר הנוגד את רוח החוק. עצם משלוח מכתב כזה מהווה הפרה של החוק. התפרסם שמנהל חברה-עובדים בעיריית תל-אביב, לשעבר קצין בכיר בצה"ל, קורא אליו אישית כל אחד מהסרבנים, ודורש ממנו לחתום לפניו — פנים אל פנים — על הודעה זו, וזוהי מחאה של איום. בצידם שולחים מכתבים על מס' המפלגות בצירוף טופס להצגה בדרכה, על מנת ליצור רושם, שאם אתה רוצה לעלות בדרכה, מוטב שלא תסרב.

יש כאן מערכת שלמה של הפרה מפורשת של החוק, ואני תובע מהשר לעמוד בהצהרת-דאמונים שלו, ולדאוג שחוק זה יבוצע.

השר אלמוגי הקדיש את מרבית נאום-התשובה שלו לחלק זה של נאומי, טען כי זה נוגע להסתדרות, ולא לכנסת.

חברה מפגרת -

או ילדים מפגרים?

„חוק הסעד (טיפול במפגרים)“ בא להסדיר את אחת הבעיות הכאובות ביותר בארץ: הטיפול בילדים מפגרים. זהו נושא שטיפלו בו רבות, וגם הפעם הבענו דיעה קיצונית:

אורי אבנרי: אנו מציעים להעמיד בי ראש החוק סעיף מפורש האומר: „חובת המדינה היא לספק במפגרי, לדאוג לקיומו ולשיקומו, מיום לידתו ולכל ימי חייו — והיא לבדה תישא בעול זה. לא יחול שום ונטל על קרובו של מפגרי“.

אנחנו קיצוניים בהחלט העיקרון ה-קלאסי של מדינת-סעד: שהטיפול במפגרי, כמו בכל קורבן אחר של פגעי טבעי או חברתי, צריך להיות מוטל מיום לידתו על המדינה, ועליה בלבד.

הרי המשפחה אינה אשמה בכך שנולד בקרבה ילד מפגרי. שום אשמה אינה רוב צד עליה. קרוב לוודאי שהמפגרי לא יוכל לדאוג בעתיד לפרנסתו. מדוע להטיל חובת השתתפות בהחזקת המפגרי על קרוביו? זהו נטל אשר לעיתים הינו כבד ממש! אתה צעיר, בן עשרים, יצאת זה עתה לשוק החיים, עליך להסתדר. יש לך אחות מפגרת, צעירה ויתומה. מדוע ירבך עליך נטל נוסף — נוסף על הסבל הנפשי הרב שיש לך, בגלל עצם המיקרה האומלל הזה במשפחתך?

אם מקבלים את העקרון שאני דוגל בו, שמבחניה מוסרית צריך העול להיות מוטל על המדינה בלבד, וששום עול לא יחול על המשפחה — הרי הנימוק הספטי הוא בלתי-סביר לחלוטין. צריכה זאת להיות חברה מפגרת מאוד, שאינה יכולה לגייס סכום של קצת למעלה ממיליון לירות — מתוך תקציב של שישבעה מיליארד! — למען משימה כה כאובה!

... נניח אפילו שזה סכום של שני מיליארד. מה ההבדל? כשאנחנו נדרשים לממן הוצאות המפלגות בהרבה מיליונים, כשמוציא הון-עתק לכל מיני צרכים מפקפקים, כמו הביובים המשוש במערכת החברתית — איך אפשר לקמץ על צורך זה, שהוא אולי הכאוב ביותר?

הקרב על

מס המפלגות

על סדר-היום עמדה הצעת-חוק ממ-שלתית להיקון „חוק הגנת השכר“. היא נגעה לעניין טכני — הגנת-מינימום של השכר מפני עיקול, והעברת כסמים ל-קופות-גמל. קראתי את חוות-דעתי ה-משפטית של אמנון זכרונ (שהפתיעה את השר, שלא הכיר את פסקי-הדין ה-אחרונים). אך לאחר מכן ניצלתי את ההזדמנות ועברתי לעניין הרבה יותר חשוב, שלא ניתן לנו להעלות לסדר-היום של הכנסת בכל צורה אחרת:

אורי אבנרי: ... כאשר מדברים על חוק הגנת השכר, משמח מאוד להיזכר ש-השר אלמוגי דואג לשכר העובדים. אבל חבל שאנחנו זו אינה מתגשמת גם לגבי שימ-שים אחרים בחוק זה.

במיסגרת חוק זה קורים ברגע זה בארץ דברים שהם בגדר הפרה וזדוניות של החוק, מבלי שהשר נוקף אצבע כדי למנוע זאת. נדמה לי ששר-העבודה היה אחרון השרים בממשלה הנוכחית שהצהיר על התחייבותו לשמור אמונים לחוקי הכנסת. כלומר: לבצע אותם. מה גם שהמדובר הוא בחוק שהוא עצמו הביא לכנסת.

בעת הדיון בחוק הגנת השכר (גיכוי המס המפלגתי) גינה אורי אבנרי את אלמוגי על כי העלינו את החשד שאפשר ל-איים על עובדים, כאילו יש כוונה לסחוט באופן בלתי-חוקי את המס, כאילו יש כוונה להפוך את המס ה-חלופני-כביכול ל-מס-כפיה.

היו קיבוצים א-חיים אשר החליטו באופן קולקטיבי

— באופן קיבוצי — לסרב לשלם מס זה. במקומות מסוימים, כמו דימונה, הודיע הרוב הגדול של ציבורי-העובדים המאורגן, על מנהיגיו, על סירובו לשלם את המס. הדבר הגיע אף לחיפה האדומה של שר העבודה עצמו.

אליעזר שוסטק: היא כבר לא

אדומה. **יוסף אלמוגי:** העניבה שלי היא

אדומה. **אורי אבנרי:** זה מה שנשאר

אדום — העניבה. והנה, מה קורה: היום קיבלתי מכתב מחיפה בו נאמר: „כל אחד שמילא טופס

סירוב קיבל מכתב אישי ממועצת העובדים של מפעלו, בו נאמר: אתה הנך ברשימת המעטים אשר משום מה החליטו לסרב לשלם את המס המפלגתי... מחובתנו, כי נציגי ציבור העובדים וכנציגי ההסתדרות במחקם, להעיר את תשומת לבך לעובדה,

אינו יוצא לעבודה, הימצאותו מחוץ לתא מותרת רק תחת פיקוח צמוד, הוא מתקלח 3 פעמים בשבוע במים חמים, מבצע שיעורי תרגול-התעמלות ליום, יוצא לסיוול תחת השגחה בחצר הכלא למשך 20 דקות מדי יום, ועוד.

אין הגבלה לזמן ו/או לתדירות (שמותר להכניס אסיר לתא-בידוד).

אורי אבנרי (שאלה נוספת): לאור

הרגישות שיש לעניין זה, מסבט מהותי, האם ישנו פיקוח רצוף על התנאים בבתי-

הסוהר הצבאיים, מטעם מוסד צבאי שאינו תלוי בפיקוד בתי-הסוהר?

שר-הבטחון: בצה"ל לא נהוגה שיטת מפקח כללי, הקיימת בצבאות אחרים. בדרך כלל הפיקוח בצבא בכל השטחים, הוא על-יד הדרגים הנוגעים בדבר בסולם ההירארכיה.

שלמה בן-יוסף נאסר באפריל 1938 ליד ראש-פינה, אחרי שירה באוטובוס ערבי מלא גברים, נשים וילדים, כתגובה על רצח יהודים. כעבור חודשיים נתלה בכלא עכו — היהודי הראשון שהוצא להורג בשלטון המנדט. באותו יום פניתי ללידי, שהיה ידוע לי כאיש אצ"ל, וביקשתי להתקבל לאירגון. הייתי בן 14.

זכרתי בכך השבוע, כששמעתי בכנסת את הנאומים למען עונש-מוות לחבלנים הערביים. זכרתי גם את מאות הספרים על מלחמות אירגוני-המחתרת בעולם, שנדרשתי לקרוא כשהייתי בעצמי במחתרת, ושהמשכתי לקרוא מאז. התוצאה הייתה הנאום (ראה מיסגרת), שהוגדר עליי כתבת ז'דוטלס פוסט, השונאת אותנו שינאה פיסית, במילים: „מר אורי אבנרי העביר אותנו סמינר במיקצוע הסרוריום“.

הגשנו את הצעתנו לסדר-היום בעיקבות מכות-התופת הירושלמית, כדי שקולנו יישמע, יחד עם קולותיהם של תובעי נקם ומשלהבי יצרנים, בעת הוויכוח במליאת הכנסת — וגם בוועדת-החוקי-הביטחון. שתי מסורות אלה הושגו במלואן — והדגימו שוב עד כמה חיונית נוכחות סיעתנו בכנסת זו.

אגב, למרות ששמונה סיעות הגישו הצעות דחופות לסדר-היום בעניין כל-כך חיוני, התרוקן אולם המליאה בעת הדיון. באותו יום ג', בשעה 6.15, כאשר נימק ח"כ שלמה לורנץ את הצעתו (ותבע עונש-מוות בשם אלוהים), נכחו באולם, מלבד היו"ר (אמה-תלמי), שרי-המסדר ואני, שמונה עשר חברי-כנסת:

רשימת הנוכחים: מעי — 10 מתוך 59, כי הנאום הגא היה ראש סיעתם (ברעם, סרדינס, ארם, ארבל, צור, לין, וועבי, דיאב, גר, נבון). גליל — 1 מתוך 22 (מרדור). מפד"ל — 2 מתוך 11 (בן-מאיר, רפאל). מפ"ם — 0. לע — 1 מתוך 4 (רוזן). המ"ח — 1 מתוך 3 (טיאר). רק"ח — 2 מתוך 3 (טובי, חביבי). אגוי ופא"י — 0. מק"י — 0. כהן-צידון — כולו.

★ ★ ★

הכנסת אינה מקום השופע הומור. אך השבוע נהנית מהלצה אמיתית. כשקרא ח"כ מפד"ל מיכאל חוני בעיתון-ערב כי שני כלבים נשכו את שלום כהן, הוא אמר: „איזה בינובו! מי צריך שני כלבים בשביל שלום כהן? לא היה די שכלב אחד ינשוך אותו, והשני ינשוך את אבנרי“.

דין, אשכול וכל השאר

בין השאר הגישה סיעתנו השבוע את השאלות הבאות:

● **לשר ברולי:** האם נכונה תלונתו של אזרח מסוים, שפנה אלינו, ושטען כי ב-בית-חולים מסוים סירבו לקבלו לטיפול, וכי כתוצאה מכך איבד את הראייה בעינו? (זהו דוגמה לשאלות רבות מאוד, שאינן מדווחות עליון בדין, בהן ממלכה סיעתנו את תפקידו של אומבודסמן ביחס לתלונות אזרחים הפונים אלינו).

● **לשר ח"מ שפירא:** האם כתוצאה מ-

דו"ח הוועדה לחקירת השריפה בלוד, הוסקו מסקנות אישיות כלשהן כלפי מישור?

● **לשר אלמוגי:** האם ננקטו פעולות בעיקבות התלונה כי בחברת צי"ם ניגבה מפיה-מפלגות תוך איום מוטווה, כי ה-סרבנים לא יועלו בדרכה?

● **לראש-הממשלה:** האם נכון כי שר-הביטחון הגיש לממשלה תוכריז לגבי תקציב-השטחים המוחזקים, „מתוך הנחה ש-השטחים יהיו קשורים למדינת-ישראל למי-שך שנים רבות“?

● **לשר אלמוגי:** האם נכון כי בעיריית תל-אביב מוזמנים סרבני מסי-המפלגות לפגישה אישית עם מנהל חברה-עובדים, בי-צורה שיש בה איום וזחף?

● **לראש-הממשלה:** האם השר דיין היה רשאי לפרסם בכנסת החלטות של וע' דות שרים ומנכ"לים בענייני השטחים, והאם נכון כי השר ספיר עירער על כך? האם נכון כי ראש-הממשלה שלח לו מכתב-נייפח?

● **לשר דיין:** האם נכון כי ברית-המועצות ספקה לאחרונה למצרים ציוד ל-צליחת נהרות ואגמים?

● **לשר נהר:** מה הנוק שנגרם לכלכלת ישראל בעקבות המשבר המוניטרי ב-אירופה? באילו פעולות נקטה הממשלה?

● **לראש הממשלה:** מדוע נדחה ביקור ראש הממשלה בארצות-הברית, והיכן מתכוון ראש הממשלה לבקר בקרוב בחו"ל?

● **לשר שרף:** האם מקבלים סטודנטים בחו"ל הנחות כדי לחזור לחופשת מולדת?

הי, דרומה לאילת!

הצעה דחופה של סיעתנו לסדר-היום: הליקויים והשיבושים בכבישי הארץ, עם תחילת עונת-הגשמים, סתימת הדרך לאילת, ונקיטת אמצעים מיידיים למניעת שיבושים אלה.

סטירת לחי לבית- המשפט

המשפט הגבוה ביותר במדינה. הגבנו על כל במכתב חריף לנשיאות:

הנני מוחה בכל תוקף על החלטת הנשיא ארת. נשיא בית המשפט העליון גילה את דעתם החד משמעית של כל שופטי בית המשפט העליון, בהציעו יוזמה חקיקתית לביצוע המחיקה הנ"ל מספרי מירסס ה' אוכלוסין.

הממשלה שללה את הצעת בית המשפט העליון, אך הרשות המחוקקת במדינת ישראל היא בכל זאת הכנסת, ולפיכך ההחלטה בסוגיה זו צריכה להיות החלטת הכנסת.

הצעתי על כן את הצעתי, על-מנת ש' הכנסת תוכל לחוות את דעתה בסוגיה הנדונה.

...לאחר שנודע לי כי הנשיאות לא הכירה בחיפוף הצעתי לסדר היום, ניסיתי לכלול דיון בהצעתי במסגרת המיכסה הרגילה של הצעות לסדר היום, אך נמסר לי כי הרשימה לשבוע זה "סגורה".

אכן, מוכר אצלנו עקרון הפרדת הרשויות, אך דומני כי בסירוב הנשיאות להכיר בחיפוף הצעתי פוגעת הכנסת בקשרי הגומלין שבין הרשות המחוקקת לבין הרשות השופטת. עוד יותר: בסרבה לאפשר דיון כנ"ל, גילתה הנשיאות את דעתה כאילו אין ראויה הצעת נשיא בית המשפט העליון לדיון מהיר, למרות שהשתמעה מההצעה בקשה לדיון מהיר.

הנני מבקש על כן שהנשיאות תחזור ותשקול עמדתה לגבי דחיפת הצעתי.

התוצאה: העניין הועבר לחזקת הכנסת, כמוסד של ערעור. הסיכויים שם: אפס.

בית המשפט העליון, בהרכב של תשעה שופטים, פנה אל הממשלה והכנסת בבקשה ליוזם תיקון בחוק, שיבטל את הצורך ב"רישום הלאום" במירססי התושבים.

בפתגונות האופייניות לקואליציה הגדולה, חתמה הממשלה מייד תביעה זו, בהסכמת שרי מ"מ, אחדות העבודה ושאר חילונים מילוליים. נותרה הכנסת.

הגשנו הצעה דחופה לסדר היום, בתוספת חתימה משפטית של אמנון זכרונ, שבה להסביר ליו"ר הכנסת את הצד המשפטי של העניין. הנשיאות החליטה פה אחד שלא להכיר בחיפוף ההצעה, וגם לא לאפשר לנו להעלות את העניין באותו שבוע כהצעה לאדחופה.

היתה זאת סטירת לחי של הכנסת לבית-

האם יותר?

● בעיקבות גירוש של מנהיג מהגדה המערבית שנמצא אצלו דגל פלסטיני, שאלנו את השר משה דיין אם מותר לשאת את להניף בשטחים המוחזקים דגל פלסטיני? ולעומת זאת: האם מותר לשאת או להניף דגלים ירדניים?

השבוע השיב השר כי הדבר אסור. **אורי אבנרי:** כבוד השר, ראיתי במר עיני דגלים של ירדן, הנמכרים בחנויות בירושלים המזרחית. איך מסביר כבוד השר את העובדה שמותר להחזיק, להניף ולהציג דגלים של ירדן, ואסור להציג דגלים של פלסטיני? מה גם שקול ישראל בערבית, כפי שידוע לכב' השר, מפתח באופן שיטתי תודעה פלסטינית?

משה דיין: אינני בטוח שזו שאלה נוספת לשאלתה, בה הוצגה השאלה: האם מותר להניף דגלים ירדניים, ובסעיף השני — האם מותר להניף דגל פלסטיני. יש הבדל בין החזקת דגלים בחנות, כי בחנות אפשר להחזיק כל דגל שהוא, לבין הנפת דגל. אני מניח שהנפת דגל במקום ציבורי — פירושה שהדגל צריך לסמל את השלטון באותו מקום. (כאן משכתי בכתפי יי, נוכח הנחה זו שנראית לי מפקפקת ביותר. על כך השיב השר:) אולי בעיני

אבנרי עם דגל פלסטיני

חבר הכנסת זה נראה משונה, אבל ממשלת ישראל סבורה שבגדה המערבית השלטון הוא של ממשלת ישראל.

★ ★ ★

● שאלנו את שר הבריאות לגבי הטיפול בילדים החולים באוסטיוזיס, שהוא ליקוי גנטי קשה וגדיר. השר השיב כי י' מיספר המדויק של הילדים החולים אינו ידוע, אך כי משרדו מספל כ-274, ו-90 נוספים מחכים בתור.

אורי אבנרי: האם סבור כבוד השר כי זה מספיק?

השר ברזילי: הודה שאין זה מספיק, אך הסביר כי במסגרת תקציבו אינו יכול לעשות יותר.

רגעיו האחרונים, עמידתו מול התליון, מקב לים מימד דראמטי, המעורר רגשות עמוקים ביותר והופכים את העולם כולו שותפים לו. כי העולם כולו רוחש אהדה לעולה הגדול, ונוטה לשכוח את אופי המעשה שהביאו לכך. יתר על כן, החבלן הידוע שאם יילכד חי סופו למות תחת חבל התליה, יעשה את הכל כדי למכור את חייו ביוקר. הוא יילחם עד הכדור האחרון, הוא יקח עימו חיילים ו- שוטרים.

כל אישיביטחון יודע כי כל התובע עונשי מוות לחבלנים, וכל ההורג חבלנים ללא צורך בעת מצור, מסכן את חייו אחריו ובנינו, חי בחורינו שלנו.

אין פיתרון צבאי לחיסול הטרור

אם כן, כבוד היושב ראש, איך להילחם בטרור? הדבר הראשון שעלינו להבינו הוא שאין תרופה קלה ל- מלחמת טרור.

הטרור הוא פעולה פוליטית באמצעים צבאיים. שום פיתרון צבאי, יעיל ככל שיהי, לא יפתור את הבעיה לבדו. החייל והי שופר יכולים לתרום את תרומתם, אך רק ה מדינאי יכול לפתור את הבעיה מיסודה. בטוח הקצר, הבטחוני, יש לנקוט בשורה של אמצעים בטחוניים, שלא כאן המקום לדבר עליהם, כשהמטרה היא לבדוד את הטרוריסט, להימנע מפגיעות בחפים מפשע, לייעל את אמצעי השמירה וההתגוננות, לשפר שיפור נוסף של שירותי החירום. אם יידונו הצעות אלה בוועדה, אני מקווה שיהיה בירור מקצועי יעיל, בשיתוף עם נציגי השירותים הנוגעים בדבר, שאת מסירותם ויעילותם יש להעלות על נס. כולנו חייבים להם חוב גדול.

אלה יהיו פתרונות זמניים, לעצירת הטי רור, להקטנת ממדיו, לצימצום מיספר הנפג- עים משני הצדדים. הם לא יוכלו לשים קץ לטרור. לכך דרוש פיתרון מדיני.

הפיתרון היחיד הוא מדיני

רביאלוף חיים ברילב אמר לפני חצי שנה, כאשר נשאל על הסיכויים לחיסול הטרור, בכבוד הראש השקול האופייני לו, כי אומנם ניתן לצמצם את הטרור, אך שחיסולו אפשרי רק כאשר ימצא "הסדר ופתרון פלסטינים". **אליעזר שושטק:** הוא אמר "פלסטינים" **אורי אבנרי:** אני מצטט, פתח מרכאות: "הסדר ופתרון פלסטינים" — סגור מרכאות.

זוהי התשובה. אין זולתה. אני חוזר וטוען שישנה אפשרות מעשית למצוא הסדר ופתרון כזה עם העם הפלסטיני. אני חוזר וטוען כי פיתרון כזה, שיביא זה- קמת מדינה פלסטינית תוך הסדר עם ישראל, יבדוד את הטרוריסטים ויובש את הביצה המצמיחה את יתושי הטרור.

אני חוזר וקורא לממשלה לשקול את הדבר ברצינות, לשנות לעיצת מומחה שלה עצמה, ולעלות על דרך המלך של הסדר ישראלי-פלסטיני. רק כך נשים קץ מוחלט למעשייה הטרור.

כגורם המדיניות הקשה של השלטון, אלא כמתקומב נגדה, כמנהיג האוכלוסיה הסובלת. כשמבינים תהליך זה בבירור, מובן גם מה הסכנה העומדת לפנינו כיום.

כל התובע מדיניות של "יד קשה", אף כשי הוא פועל מתוך מניעים טהורים או זעם מוצי דק, הרי הוא מושך את מושחן של הטרוריסט, ועוזר לו להשיג את מטרותיו.

כל התובע מדיניות שקולה, המבחינה בין פושעים וחפים מפשע, הנמנעת מכל פגיעה מיותרת באוכלוסיה האזרחית — הרי הוא לוחם בטרור, פוגע בטרוריסט, אפילו אם

יושמץ עליי דימוגים מבית, ועליי עיתונאים משלהבי יצריהמון. על רקע זה בולטות שתי תופעות מעודדות ויפות, אחרי פעולת הטרור האחרונה:

המוני ירושלים העברית לא הגיבו בשום התפרצות כלפי שכניהם הערביים, למרות זעמם הטבעי והמוצדק.

השכל הישר של הציבור הוכיח את עצמו הפעם, בצורה מפוארת, והתנהגות המשטרה בעניין זה ראויה לשבח מיוחד.

עונש מוות: עזרה לטרוריסטים!

התופעה השניה היא הידיעה שנתפרסמה ברבים, כי גם אחרי מעשה זה מוסיפים ראשי מערכת הביטחון לשלול באופן תקיף קיומו של עונש מוות כלפי הטרוריסטים. כל מי שיש לו שמץ של הבנה בתהליכי הטרור, יודע כי אין תרומה גדולה יותר, עזר מה יותר, לחיזוק מערכת הטרור, מאשר ביצוע פסקי-דין מוות.

למנהיגי הטרור זה לא איכפת, כי הוא יושב מעבר לגבול. אולם הטרוריסט שהרג חפים מפשע הופך, בעלותו לגרדום, לגיבור לאומי, נושא להערצת ההמונים, דוגמה לחיקוי ל- צעירים.

כבוד היושב ראש, כנסת נכבדה. הבית מאוחד באבל על אובדן 12 חיים יקרים של בני שני העמים, בעיקבות התפוצצות מכונת התופת בירושלים. הבית מאוחד בצער, בזעם, בגינוי תקיף וחד משמעי של מעשה נפשע זה. וכל המוסיף גורע.

מכאן מתחיל תפקידנו כבית הנבחרים של מדינת ישראל — לתת את דעתנו על מקורות הטרור, לבחון את הדרכים היעילות לחיסולו.

הטרוריסט רוצה במעשי-תגמול

כבוד היושב ראש, מה רוצה הטרוריסט? מהו היעד שהוא שם לעצמו, כצאתו לדרך ההרג, החבלה, החורבן? המטרה המיידית היא, כמובן, לזרוע פחד ובהלה.

זוהי משמעות המילה "טרור" עצמה — ליצור אימה, להפחיד, להבהיל, על מנת לכפות על הציבור כניעה למטרותיו של הטרוריסט.

מטרה זאת לא תושג על-ידי הטרוריסטים אצלנו. אנחנו עם מחוסן. לא ניכנע להסברה ששפתה דם ודמעות. (מה גם שרבים מאיתנו היו טרוריסטים עתירי ניסיון, ולא קל להפחיד אותנו).

אולם מעבר ליעד מידי זה, יש לטרוריסט יעד שני, חשוב הרבה יותר, חיוני יותר, להשגת מטרותיו.

הטרוריסט שואף להביא את השילטונות — שאותם הוא רוצה להפיל — לעשיית מעשים התואמים את מטרותיו שלו.

כל טרוריסט מתחיל כפעולתם של יחידים ומעטים. כל טרוריסט שואף לגדול ולצמוח, על-ידי גריפת הרבים לתוך מערבולת המלחמה הטרוריסטית. וכל טרוריסט יודע כי הדבר תלוי, בראש וראשונה, במעשי השלטון, אשר נגדו הוא מתקומם.

לכן מטרה מרכזית של הטרוריסט היא להכי ריח את השילטון לנקוט מעשיית תגמול קיצר ניים, אכזריים ככל האפשר, נגד האוכלוסיה, כדי שאותה אוכלוסיה תגיב על מעשייה התגמול במרירות, בזעם, בשינאה.

מעגל הקסמים של הטרור

כך מקוה הטרוריסט לפתוח במעגל קסמים, שכולו לטובתו. הוא מבצע את מעשיו הנפשעים, מפיל קורבנות ללא אבחנה, הורג נשים וילדים. ככל שפעולתו נפשעת יותר ואכזרית יותר, כן הוא יוצר בקרב קרבנותיו רגשי נקם יזעם, ומכריח את השלטון לנקוט במה שנקרא "מדיניות של יד חזקה".

השלטון נאלץ להגיב, תחת לחץ דעת הקהל שלו. הוא נוקט בפעולות תגמול, פוגע ברבים, מעניש חפים מפשע, מתנקם ביריביה הטרוריסטים ובאוהדיה הטרוריסטים ללא אבחנה.

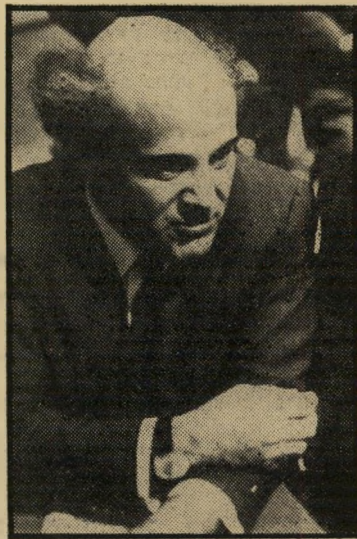
האוכלוסיה, הנפגעת מפעולות התגמול, מגיבה אף היא ברגשות של זעם ונקם.

הטרוריסט, שעוד אתמול נראה בעיני הציבור כפגע רע, כפורש פורקיעול המסכן את הציבור, הופך בהדרגה לגיבור המתקומם נגד השילטון העוין, הפוגע באוכלוסיה. הסיבה והתוצאה מתחלפות. הטרוריסט שוב אינו נראה

ישראל ישעיהו אהב תמיד לראות את עצמו לא רק כעסקן עדתי, אלא גם כאיש רוח. בביאוריה הרשמית שלו מוזכרת כי הבלטה העובדה שהוא כתב מאמרים רבים בדואר היום, בוסתנאי, הארץ, דבר, בעמלה, בטרם, מולד, ואפילו בכתב-העת האירועי גאולענע קייט.

תפקידו הממלכתי הראשון, עם הקמת המדינה, היה לערוך את פרטיכל הדיונים של מועצת המדינה הזמנית ואת פרטיכל הממשלה.

השבוע היה לישיבה, שר הדואר מזה שנתיים, מה לומר לעיתונות. הוא עשה זאת במזכירות מפלגת העבודה, כאשר זו התכנסה לדון בשאלת השטחים המוחזקים וברכי דיין-ספיר סביב נושא זה. את ישיבה הרגיוזו הניחושים הפומביים

שר ישעיהו
נקמת העסקן

סביב השאלה מי יעמוד בראשות הממשלה הבאה. הוא ראה בכך התערבות מגונה של העתונות בענייניה הפנימיים של המפלגה. **בוז וסלדה.** זאת היתה רק הקדמה. מה שהיה לשר לומר לגופו של עניין זוכה אותו כחשומת-לב עתונאית כפי שלא זכה לה מזה זמן רב: **"העיתונות המסחרית"** הכריז, **"דילדלה את עיתונות הפועלים."** היא עשירה באיגור-מציה, אך גם בפרשנות לא-אובייקטיבית. מהמפת ומגורה. היא יוצרת דעת-קהל עקומה ומעוותת, מתעלמת ומעלימה דברים חשודים, בים, שלא לטעמה. היא חופשית מביקורת עליה."

ישיבה (58), שהפך עסקן מן המניין מגיל 22, שלוש שנים אחרי עלותו ארצה מחימן, אינו יכול לסבול תופעה חמורה אחרת בעתונות הבלתי-מפלגתית: **"היא עויה"** נא את כל המפלגות ומפלגות בהן. היא מטפחת יחס של סלידה אליהן. היא סכנה לדמוקרטיה ולאמיתות הציבור במסודותיו ובנציגיו. היא מגלה יחס קר ועויני לאיחוד מתנה העבודה ולמס המפלגתי, מתארת כי בוז ובסלידה עסקנים, מסכסכת בין צעירים למבוגרים ובין מנהיגים שונים... והכל, כניכול, בשם חופש-העתונות המקודש. כדי לחסל את הנגע הנורא הזה, ירק יש-עיהו פצצה שהרהימה אפילו את חברי מזכירות מע"י: **"הגיעה השעה להעברת העיתונות היומית לבעלות ציבורית."** צריך להקים רשות ציבורית של שופטים, פורסורים ואנשי-ציבור — דוגמת הראדיו — שתנהל את העיתונות ואת האמיתות שלה. **"אין גבול."** היתה זו הצעה בעלת נשמה פאשיסטית מובהקת, והיה בה כדי לשמש אוהרה חמורה בעיקר לאותם עתונים בעלי גישה ליברלית שהתייחסו בסלחנות — אם לא באהדה — לדיועות פאשיסטיות. על היחס לערבים ולשטחים המוחזקים. הם חשבו, כי ייתכן מצב, שהפאשיזם יוגבל לנושאים אלה בלבד, ושהעתונות ומוסדות הדמוקרטיה לא ייפגעו. הצהרת ישעיהו כנראה להוכיח, כי אפשר למחות גבול כזה.

בחירות

יורדים ועולים

בעוד 11 חודשים יערכו הבחירות לכנסת השביעית. ישתתפו בהן לראשונה רבבות צעירים, שלא היו בעלי זכות-בחירה כי בחירות לכנסת השישית. האם עשויה הצביע עם לשנות את תוצאות הבחירות? בת-קול: עיתון הסטודנטים של אוניברסיטת בראיילן, החליט לערוך מישאל סטודנטי טים ארצי, כדי לעמוד על הלך-הרוחות בקרב הנוער. היה זה מישאל מפורט ביותר, שכלל שאלות על מועמדים למשרת ראש-הממשלה, אישים שינהלו משאומתן לשלום עם ארצות-ערב, והצבעה בבחירות לכנסת.

המידג המייצג, שהשתתף במישאל, היה גדול למדי: 1040 סטודנטים מתוך 24 אלף הלומדים באוניברסיטות תל-אביב, ירושלים ובראילן. התוצאות היו מאלפות. **מי יעשה שיהיה?** 44% מהסטודנטים תומכים במועמדותו של משה דיין לראשות הממשלה, כשלו אשכול זוכה רק ב-17% מהקולות. מישאל דומה, שנערך בינאר השנה, גילה כי לאשכול היתה תמיכה של 30% בקרב הסטודנטים. יגאל אלון זכה הפעם בתמיכתם של 13% מהסטודנטים. 73% מהסטודנטים רואים את משה דיין כנציג אידיאלי לניהול משאומתן לשלום עם מדינות ערב, 33% היו מטילים את התפקיד על אבא אבן ורק 9% על אשכול. אולם התוצאות המפתיעות ביותר הופיעו בסיכום תוצאות המישאל על ההצבעה ה-עתידיה בבחירות לכנסת. בבחירות לכנסת השישית זכו המפלגות המרכיבות את ה-מערך ב-50% מהקולות. לפי מישאל בתי-קול, יתנו רק 36% מהסטודנטים את קולם למערך. גח"ל תקבל 15% (לעומת 20% שנתינו לה בבחירות לכנסת השישית), ה-מפד"ל 9% (לעומת 10%) אגודת-ישראל

מנהיג שהאדה
קול הפליטים

ופאג"י 2% (לעומת 3%) ואילו המרכז החופשי יקבל בקרב הסטודנטים 1.5% מהקולות.

המפלגות היחידות, שמספר הקולות שלהן יעלה, לפי תוצאות המישאל, יהיו רשימת העולמית-החדש ומק"י. בעוד שמק"י תקבל 2% לעומת האחוז האחד שניתן לה בבחירות הקודמות, מראים סיכומי המישאל שהכותה החדש יזכה ב-3.4% מהקולות, לעומת 1.2% בבחירות לכנסת השישית. 32% מהמשתתפים במישאל אמרו כי היו מצביעים בעד רשימה משותפת של גח"ל ואנשי רפ"י לשעבר. תופעה מעניינת נוספת: 25% מהמשתתפים פים במישאל הודיעו כי טרם החליטו בעד כי יצביעו. על קולותיהם תתנהל מערכת הבחירות הבאה.

ארץ-ישראל

לתפוס את

הבעיה בקרניים

"איפה המנהיגים הפלסטיניים הרוצים שלום?" כך שאל לוי אשכול בכנסת, וכך שואלים גם אזרחים פשוטים יותר, כאשר מציעים להם לראות בהסדר ישראלי-פלסטיני

ני צעד ראשון לשלום כללי במרחב. מנהיגים אלה קיימים, ובשיחות רבות עם ישראלים לא היססו להציג את דעותיהם. השבוע זכתה דעתו של מנהיג כזה לפירסום בינלאומי נרחב, מעל עמודי הירחון המזרח התיכון החדש, היוצא לאור בלונדון. עורכו של הירחון הוא ג'ון קמחי, לשעבר עורך בטאון ההסתדרות הציונית. אך המזרח התיכון החדש נחשב עתה לאחד מכתבי-העת הרציניים ביותר בענייני המרחב, והוא נפוץ גם בארצות הערביות.

המנהיג הפלסטיני שהרים את קולו ב-המזרח התיכון החדש ידע שדבריו יגיעו לא רק לקוראים באירופה וב ישראל. ברור היה לו, כי הדברים שהוא כותב ירגיזו ממשלון הסתדרות הציונית. אך המזרח כבר רגיל בכך. מזה למעלה מעשרים שנה עומד עורך-הדין — שברח מטבריה ב-1948 ויושב עתה ברמאללה — בראש תנועת דין אחרים* אף ייצג אותם בנישול מגעים עם ישראל. על כך ישב בכלא ירדני.

יש בנייני הפלסטינים אנשים המרגישים כי הגיע הזמן שניטול לידינו את היוזמה לטפול בבעיותינו ולהכרעת גורלנו — למרות שהיינו רוצים שיוזמה זו לא תהיה נפרדת מפעולות שאר העולם הערבי."

הנהגה כושלת. מה הדרך לפתרון? "אחדים מאיתנו בחרו בדרך המאבק הצבאי נגד ישראל", כתב, "אחרים, אולי הרוב, עדיין מאמינים בפתרון של שלום."

לוחמיה-המחתרת הפלסטיניים, שהתרכבו ב-מיספר והתקדמו באימוניהם וציודם, רוצים לגרום עימות צבאי חדש בין ישראל ו-שכנותיה. אבל אלה מבייניו, המאמינים עדיין בפתרון מדיני, מקוים שישראל תבין את הצורך למנוע סכנה זו ותסכים לחפש פתרון-של-כבוד במיסגרת החלטות האו"ם. "למרב האסון, אנחנו הפלסטינים היינו הקורבנות העיקריים של ההנהגה ההסנית והכושלת של מדינות ערב. אלה מקבלות את החלטת מועצת הביטחון — אב מסר-בות לנהל משאומתן על תנאי השלום... מדיניות ערבית שלילית לא תעזור לנו, ו-המשך להיות מוקד של צרות רציניות בחלק זה של העולם."

חוז מזה, זה יאפשר לישראל להתחמק מהכרעות ולצאת מנצחת במלחמה הדיפלומטית.

שחאדה מונה מיספר סיבות מדוע לא היתה עד כה תזוזה פלסטינית עצמאית. בין השאר:

● הלחץ המופעל על המנהיגים הפלס-

קריקטוריסט זאב
צחוק במחנה כפיה

טיניים מעבר לגבולות, בעיקר מירדן. לחץ זה הוא בעיקר כלכלי, ונוגע לפקידיה-ממשלה לשעבר, למקבלי הגימלאות, לנכבי-דים, לגופים המוניציפליים. הכוונה, כמובן, לכספים הממורמלים לגופים אלה מעמאן ואסרם, "מועצת מחלק ניכר של האוכלוסיה לחשוב ולפעול בקווים עצמאיים יותר."

* נימר אל-הווארי, כיום שופט בית-המשפט המחוזי בחיפה, ויזא חמודה, כיום ראש אירגון השיחרור הפלסטיני בקאהיר,

מנהל חברת

הביטוח הממשלתי

לא ביטח את עצמו

— ועתה, עם מכירתה

נשאר בבוז

גורלה של חברת-הביטוח הממשלתית יובל עומד להתחלף בימים הקרובים. יהיה זה כאשר משרד האוצר יהליט לידי מי למסור את עסקיה של החברה, המחזיקה במנופול על הקרקע מתחת לרגלי של ה-של ממשלת ישראל, על כל משרדיה.

יחד עם זאת עומד להחרץ גם גורלו של יוסף קפלן (37), המנהל את יובל מאז הקימתה ב-1962. כי חסולה של יובל עלול להשמיט את הקרקע מתחת לרגלי של ה-מנהל החרוץ, לחשוף דראמה אישית בעלת השלכות ציבוריות.

לרוע מזלו של קפלן, מוסמך לכלכלה של האוניברסיטה העברית בירושלים ואחד ה-גאונים הצעירים של משרד האוצר, אפשר אומנם לבטח ביוכל רכוש ממשלתי, אך פקידות ממשלתיות אינן עדיין בגדר רכוש ממשלתי.

כך קרה, שיוסף קפלן לא יכול היה לבטח את עצמו מפני תוצאות יחסיו האישי-טימיים עם מוזכיתו, הגברת נחמה הלוי (30). היא מצאת עתה בחוזה הרביעי ל-הריונה — מצב בלתי-נעים לגבי מנהל חב-רה ממשלתית, נשוי ובעל משפחה, החי על משכורת של 1200 ל"י נטו.

★ ★ ★ מזכירה מסוכנת

י. תכן והיוו הפרטיים של מנהל חברת הביטוח הממשלתית לא היו נוגעים לאיש, לולא עשוי הדבר גם להשפיע על ההחלטה — לידי מי תימסר חברת יובל.

ליובל, חברה שאינה עוסקת בביטוח חיים וסובלת מהפסדים בעיקר בגלל ביטוח הרכב הממשלתי — אין מאזן שלילי. רווחיה מצטברים בעיקר מהביטוח הימי על המיכלוחים שמייבאת ומייצאת מדינת יש-ראל. מאחר שבתחום זה יש ליובל מינוי פול מוחלט, באו יתר חברות הביטוח ב-ארץ בטענות, שמצב זה מגביל את התפתחות עסקיהן. לאחר שהמפקח על הביטוח במשרד האוצר הכיר בצידקת טענות אלה, הוחלט למסור את יובל לידיים פרטיות.

משרד האוצר יקבע אם למכור את עסקי החברה לחברת ביטוח פרטית, לחברת ה-השקעות כלל הממשלתית-למחצה, שלה יש כבר 17% ביוכל — או למיליונר היהודי-בריטי סר אייזיק וולפסון, המעוניין בעסקה. ליוסף קפלן יש אינטרס אישי רב ש-יובל תימכר לוולפסון דווקא, והוא אינו

● יחסה של מדינת-ישראל, שלא העלתה שום הצעה ממשית לשיחות עם הפלסטינים. "נראה לי ששלטונות ישראל חוששים מתגובות אורחיהם..."

מדינה משלהם... מה ששחאדה דו-רש מספיק כדי להעמידו ברשימת הבוגדים של ממשלת ירדן: "כל פתרון — אם עליידי חוזה שלום או אכזעי אחר — שימנע מן הפלסטינים את הזכות להקים את מדינתם שלהם על בסיס החלטות האו"ם, רק יבטיח את המשך קיומן של תנועות המחתרת ו-עידודן.

"מדוע לא נתפוס את הבעיה הזאת ב-קרניים ונחליט קודם כל להחזיר לארצנו — לא לישראל — את השם פלסטיני?... אני קורא לעולם הערבי ולישראלי: אל תתעלמו מיכולתם של הפלסטינים ליטול חלק פעיל במיתקפת שלום. אני קורא לעמי ערב וישראל להפיל לחץ על ממשלותיהם שיאפשרו הסדר כזה, דו-קיום כזה ושלום אמיתי בין העמים היושבים בארץ הזאת."

השכורה כפולה לחיים כפולים

המזכירה
נחמה לוי, מזכירתו של מנהל חברת היטוח הממשלתית יובל, אשר הפכה להיות המנהלת שלו, הרה כיום ללדת לו.

אלא שהעניין המיוחד שגילה קפלן במכירת החברה לולפסון הגיע גם לאוזניהם של אנשי צמרת משרד-האוצר. לפתע נטשו אותו חבריו מהפקידות הבכירה, כולל חשב הכללי לשעבר דב בן-דור, שבחסותו ובמשרדו התפתחה הקאריירה של קפלן. נראה שמשדר-האוצר אינו מעוניין בשערוריה נוספת, אפילו אם כשרונותיו של קפלן כלכלן וכמנהל חברת-ביטוח אינם מוסלים בספק.

משום כך, התלחשו בחוגים פיננסיים, תיפול כנראה ההכרעה למכור את יובל לידיהם של אנשי צמרת משרד-האוצר. ואולי יידיהם במבוכה ובצער, ואולי אעשה הכל כדי להוציא מהבוקר, הוא נועד לדברים גדולים הרבה יותר.

דוחיה, כי סוף-סוף מצאה גבר כלבה. היא הרבתה לבלות בחברתו של קפלן, ואפילו היתה יוצאת בעקבותיו לאותם בתי-הבראה, אליהם נהג לצאת לנופש עם בני-ביתו.

לפני כשנה, בעת שקפלן שהה עם אשתו לאה בטיל בקניה, הוא התוודה בפניה על יחסיו הקרובים עם מזכירתו. כשחזרו הי שניים לארץ, ניסתה האשה להגן על חיי המשפחה שלה. היא אף נפגשה עם נחמה לשיחת-שיכנוע. תשובתה של נחמה היתה חד-משמעית: "יוסף הוא גבר חלומותי. לא אוותר עליו לעולם. לא איכפת לי מאף אחד."

באותו זמן כבר נמצאה נחמה בהליכי גירושין מבעלה, שהסתיימו לפני חצי שנה. היא קיוותה שאשתו של קפלן תשלים עם המציאות ותתן גט לבעלה, על מנת שהיא תוכל להפוך לאשתו החוקית של הפקיד הממלכתי הבכיר.

אלא שלא קפלן סרבה לתת לבעלה גט. ואז החליט קפלן לנקוט בצעד קיצוני, כש-התברר לו כי מזכירתו הרתה לו. הוא עזב את ביתו המרווח בשכונת רחביה, עבר להתגורר עם נחמה בדירה שכורה ברחוב סוקולוב בירושלים.

השערוריה הרומנטית הפכה לשיחת-היום במשרדי חברת יובל. בתקופה מסוימת הגיעו היחסים הפנימיים במשרדי החברה לידי כך, שיוסף קפלן נאלץ להעביר את מזכירתו הבלונדית לסניף החברה בתל-אביב. לפני כשלושה חודשים יצא קפלן לכנס של מבטחי ביטוחימי במונטה-קארלו. הוא עצמו נסע על חשבון יובל. אבל הוא לקח עימו לכנס זה גם את מזכירתו הפרטית. לדבריו, נסעה נחמה לאותו כנס בכרטיס ששלח לה קרוביה בפאריס. אפילו כך, יצא טרבו רואי-החשבון של יובל לבדוק על-חשבון מי שהתה מזכירת המנהל במונטה-קארלו, ואם הוצאותיה לא נכללו במיסגרת הוצאותיו של המנהל.

★ ★ ★
נוער גדודות

מצב זה, בו עליו לשלם מוונות לי-אשתו וילדיו, ולקיים גם את מזכירתו העומדת ללדת לו ילד, נראה הפיתרון של מכירת יובל לולפסון כמתקבל ביותר על דעתו של המנהל.

תמיד צרות בגלל הופעתה המושכת וקס-מיה הנשים. היא הגיעה אל לישיבתו של קפלן אחרי שנאלצה לעזוב משרדים ממ-שלתיים אחרים, בגלל צרות-העין של חבריה לעבודה. כך, למשל, נהגה לספר בעצמה כיצד לא הסכים השר יוסף אלמוגי, כש-היה שר-השיכון, להחזיקה כמזכירה ב-לישיבתו, אחרי שאשתו, שיפרה, החליטה כי נחמה מסוכנת מדי בשבילה.

★ ★ ★

גבר חלומות

ה יחסים בין נחמה לוי לבין יוסף קפלן לא נשארו מוגבלים לשעות ה-

המנהל יוסף קפלן, אחד הכוכבים העולים של משרד-האוצר, מנהל חברת הביטוח הממשלתית יובל, שהסתבך בפרשה רומנטית עם מזכירתו, אשר מסכנת את המשך הקאריירה שלו.

עבודה. בין השניים נקשרו קשרים ריגשיים, כפי שקורה לפעמים בין אנשים העובדים במחיצה אחת. ואפילו לשניהם יש משפחות. נחמה, אם לילדה בת 5, נהגה לספר לילדי-

מסתיר זאת בשיחות עם האנשים הקרובים לו. כי במיקרה זה, רבים הסיכויים שקפלן עצמו ימשיך לנהל את עסקי יובל, לאחר שתעבור לידיו של לולפסון. אז תצפה לו גם משכורת שמנה, לא כשל פקיד ממשל-תי, שתאפשר לו לפתור את סכך בעיותיו האישיות.

כיצד שקע קפלן בבוקר הזה? כאיש הכשרת הנחיל לשעבר, נמוך וממושקף, טיפס קפלן במהירות בצמרת פקידות משרד-האוצר, עד שמצא את עצמו, בגיל 31, מנהל חברה ממלכתית חשובה. לפני ארבע שנים בערך, קיבל לעבודה מזכירה יפהפיה, מהסוג הנדיר למדי במש-רדים ממשלתיים.

היתה זו נחמה הלוי, מי שהיתה בשמה הראשון נחמה ברגר ובשמה השני, לפני שהתגרשה מבעלה הראשון, נחמה אפרת. נחמה, שהיתה נשואה למנשה הלוי, אז פקיד בקופת-התגמולים של עובדי המדינה וכיום סוכן חברת יצרה בירושלים, היו

האשה לאה קפלן, מורה בבית-ספר רושמי, אשתו של מנהל חברת יובל; מוכנה לקבלו חזרה למרחו שנטש אותה זה לא מכבר עם מזכירתו.

יחסים מרחבים

על

גלי הנפט

האם שוחה המדיניות הסובייטית במרחב על גלים של נפט?

עד כה נתנו מיטב החוקרים המערביים תשובה שלילית על שאלה זו. דעתם: הסוב-ייטים אינם מעוניינים בנפט הערבי.

ברית-המועצות וגרורותיה מייצרות כי-330 מיליון טון נפט לשנה — וזה מספק את כל צרכיהן. אין הן יכולות לעכל נפט נוסף.

אילו השתלטה ברית-המועצות על הנפט הערבי, היתה נאלצת לייצא אותו לאותם השווקים המערביים הקולטים אותו כיום. (המשך בעמוד 18)

• התפוקה העולמית בשנת 1967: 1,750 מיליון טון.

בינלאומית, זוכות לא טעם להעתקה ב-עיתוני-חוץ מפורסמים. אין זאת משום ש-לפתע גילו את זאב, זאב של היום אינו אותו צייר שלפני 20 שנה.

הוא שיפר את יכולתו הטכנית, חי את המאורעות עליהם הוא מצייר, מצייר את הקאריקטורות שלו במכחול, בעוד שמרבית עמיתיו מציירים בצירוף. ציוריו מצטיינים בטוב-לב, באהבה-אדם, בטביעת-עין חריפה לפרטים וברעיונות מבריקים, עד שבעלת ה-טור סילבי קשת אמרה עליו: "הוא מוציא שם רע לזאבים".

"אני לא יודע באיזו מידה יש לי חוש הומור", אומר זאב, "אני נגד הנדרות ב-שטח הזה. אני שונא גם שאומרים עלי שאני יוצר. עניין היצירה רחוק ממני. ציור הקאריקטורות בשבילי הוא דרך להתבטאות עיתונאית".

השבוע, כשהופיע אלבום הקאריקטורות הראשון שלו, על כל פנים, לא היה זאב זקוק לשום הגדרה. קובץ השינוי האחרון נים בתחום הקאריקטורה יצא לאור.

לצייר באופן קבוע קאריקטורות על נוש-אים אקטואליים מהוה המחנה.

במחנה-הכפיה שימשו ציוריו של זאב מקור של שעשוע וסיפקו הזדמנות לחוק לא רק לעובדים, אלא גם לממונים עליהם, ולפקיד-המחנה, ששימש נושא עיקרי ל-קאריקטורות. בתום המלחמה הפך זאב פרקש לקאריקטוריסט מיקצועי. אבל כש-עלה ארצה ב-1947, וניסה למצוא את פרי-נסתו כקאריקטוריסט מיקצועי — נכשל. עורכו הראשון של מעריב, הדייר עזריאל קרליבך, נתן לו הזדמנות לצייר קאריק-טורה יומית בעיתונו, עוד לפני שקריאל (דוש) גרדוש, עשה זאת. זאב לא החזיק מעמד, נכשל בתפקידו. הוא המשיך לצייר אילוסטרציות לעיתונות, פורטרטים, רי-שומים מהצגות תיאטרון. הקאריקטורות שלו פורסמו בעיקר בעיתונים לועזיים.

"שם רע לזאבים". היום נמנה זאב על הקאריקטוריסטים הטובים במדינה, אם לא הטוב שבהם. הקאריקטורות היומיות והשבועיות שלו בהארץ עומדות על רמה

עתונות

מקום

בצמרת

זאב פרקש רצה להיות עיתונאי; תחת זאת נאלץ ללמוד את מיקצוע הנגרות. עוד כשהיה ילד בכפר הקטן אדוני שליד בודא-פשט, נהג להוציא עיתונים, כתובים בעט על העתקי-פחם, שהופצו בין הספר, הסני-דלר ומקומות ריכוז אחרים של הכפר. לפ-עמים היו הידיעות בעיתון, שהוציא הילד בגיל 12, מקדימות את העיתון היומי ש-הגיע מבודאפשט בכמה שעות.

בציור היה זאב פרקש גרוע. כל ה-ציורים יצאו לו עקומים. לאחר שסיים את לימודיו בגימנסיה ב-1940, ידע שכמו כל היהודים באותה תקופה, לא יוכל לעסוק במיקצוע שאינו תלוי במלאכת-כפיים. לכן הלך ללמוד נגרות. אבל ההונגרים גייסו אותו, כמו את מרבית היהודים בהונגריה, למחנה של עבודת-כפיה. שם החל זאב

הסבא רצה נכדה - האור

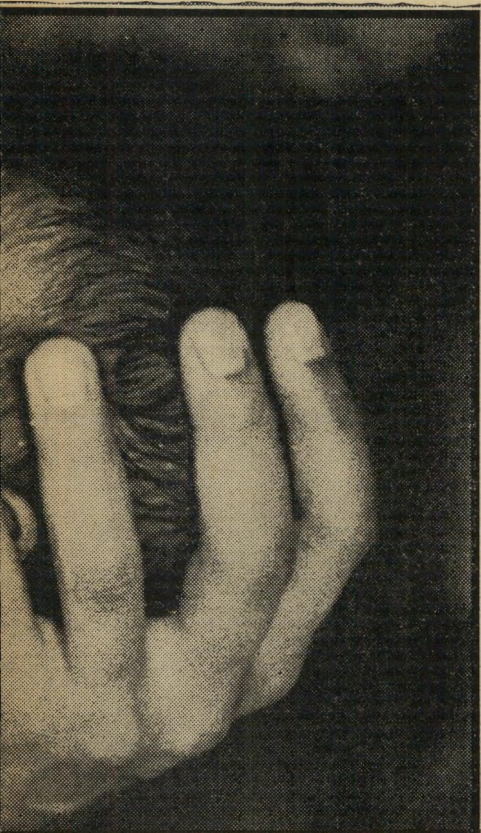
נצח לביית

שבוע לפני הלידה הופיעה יעל בפומבי בנוף החרייטי במלון הילטון לאחר שהיתה רתוקה למיטתה תקופה ממושכת.

יום אחרי הלידה כבר טיילה יעל במיטדרונות בית החולים תל-השומר, לבושה חלוק פשוט ונעלי-בית.

פנים אל-פנים בהבט

ליד החופה

מתבוננים דב ויעל שיאון (הלבושה בשמלת חופה) באחת ה- אורחות הצעירות שבאו לחתונתם, כשהבעת פניהם מעידה על רצון בילד משל עצמם. לאחר שהפילה פעם אחת את ולדה, ילדה השבוע יעל בן זכר.

סיפורים על החכמות, והמעשים של הבן הקטן.

★ ★ ★

"מזל שזה ילד!"

הסבא, משה דיין, היה נרגש יותר מכולם. הוא התפעל מהמישקל של ה- תינוק, מהפנים המיוחדים שלו, מהתנועות שהוא עושה באגרופים. "רואים עליו מייד שהוא בן למשפחת דיין", הוא התלהב.

כמו בכל יום שישי, צילצל גם ביום השישי האחרון דב שיאון, הנספח ה- צבאי של ישראל בפאריס, אל אשתו, יעל דיין, הנמצאת בארץ, בבית הוריה, בשמירת הריון.

"אין תשובה מהמיספר שביקשת", אמרה לו המרכזנית בפאריס.

"זה לא יכול להיות!" הוא ענה לה. "תנסי עוד פעם!" כי ליעל אסור היה לקום מהמיטה, והוא לא תיאר לעצמו לאן היא יכולה לצאת ביום השישי בערב.

★ ★ ★

"כמה הוא שוקל?"

המרכזנית הייגה עוד פעם את ה- מיספר. אין תשובה. הוא מסר לה מייד מיספר אחר, ואמר לה: "תנסי לחייג את זה, אולי היא שם."

"בית-החולים לילדות!" ענה הטלפון ה- שני. וכיוון שביום השישי בערב אין מרכזיה בבית-החולים, ענו לו ישר מחדר הילדות. "אולי שוכבת אצלכם במיקרה יעל דיין?"

צעק דב שיאון מפאריס. כשהטלפון צילצל, שכבה יעל עדיין על מיטת הלידה. התינוק זה עתה יצא לאוויר העולם, וטבורו היה עדיין מחובר לזה של אמו.

"כן", אמרה לו האחות, "היא ילדה. בזה הרגע."

היה רגע שקט על הקו, ואז נשמעה קריאה נרגשת: "בן או בת?"

רגע. האחות ניגשה לאות. "זה בן. יש לך בן. מזל טוב!"

"כמה הוא שוקל?" הקול הרחוק לא נרגע. רגע. האחות ניגשה אל הילדת "תש- קלו אותו. מהר", היא ביקשה. "האבא מחכה על הקו". מיהרו לשקול אותו, וה-

אחות חזרה לטלפון. "הוא שוקל 2.95 ק"ג". למחרת הוא לקח מטוס, וישר מנמל-

התעופה בלוד נסע לתל-השומר. הוא פגש שם את הסבא, את הסבתא, ואת אשתו זורחת מאושר, יפה יותר מיום ש-

מזכרת התצלומים הראשונה של האם המטפלת בונה: יעל

רצה אחרת:

נוסד

דין

ה של רוך אינסופי, יום אחד אחרי הלידה, מביטה האם החדשה בבנה |

"מה רואים, לא רואים כלום!" הביעה יעל את דעתה: "מזל שהוא ילד ולא ילדה, בחורה עם פרצוף כזה כמו שיש לי, היתה בטח סובלת נורא."

ודב הסתובב בתוך ההמולה השמחה הזאת, עם חיוך שמח, בלי להוציא מילה. הוא אבא. אתמול נולד בנו הבכור.

לפני למעלה משנה נכנסה יעל דיין ל-הריון. היא לא ביטלה בגלל זה את הטיול שלה עם בעלה, וכשהם היו בלונדון, והיא היתה בחורש השלישי, היא הפילה את תינוקה.

בעלה קיבל את משרת הנספח הצבאי של ישראל בצרפת, בלגיה ולוקסמבורג, וכשהיא היתה שוב בהריון היא החליטה לחזור ארצה, כדי להימצא כאן תחת טיפול של רופאים ישראליים.

הרופאים קבעו שיש צורך לתפור את הרחם, ושעל צריכה לשכב תשעה חודשים במיטה.

היא הובלה לבית-הוריה, סידרו לה חדר, עם מיטה, והאמא והאבא עמדו עליה ל-שרתה. היא צריכה היתה לשכב. אסור היה לה אפילו לשבת במיטה. האמא הכינה לה ארוחות בוקר, צהריים וערב, וכשהאמא היתה עסוקה, או נסעה מחוץ לעיר, או מחוץ לארץ, עשה האבא את המלאכה ביד לא פחות אמונה.

"הוא פינק אותי נורא," היא מספרת, "כל חצי שעה הוא היה נכנס לחדר שלי, (המשך בעמוד 18)

מרימה את דן שיאון מן המיטה הניידת

הסבא

משה דיין הפך לטבא כבר נוזמן. כאן הוא נראה מטייל ערב חתונת יעל, עם נכדתו, בתו של אודי.

נצור לבית

(המשך מעמוד 17)

ושואל אם אני רוצה משהו. לא רציתי הרבה. אכלתי המון ענבים ותאנים. זה הכל. בדרך כלל לא היו לי שגעונות של נשים בהריון, ולא רציתי תפוזים בקיץ וענבים בחורף. אבל מה שכן, אני משוגעת על ה"תפוזים של נהלל", וכל פעם הביאו לי סלים מלאים, מאחי".

★ ★ ★

"תשכ, משה, תשכ."

היא לא התכוונה ללדת ביום השישי. היא הלכה לבית החולים כדי לפתוח את התפרים, והרופא יעץ לה להישאר לשכב שם יום אחד, כי לפעמים פתיחת התפרים מזרזת את הלידה.

ואכן, צירי הלידה החלו זמן מועט לאחר מכן. היא הגיעה לבית החולים באוטו של מבי, והיא ביקשה מהאחות שתצלצל לה הורים שלה ותודיע להם איפה היא שוכבת. האמה הגיעה לבית החולים בצהריים. אמר לו לה לחכות. האבא הגיע בחמש וחצי. "נו?" הוא שאל את האמה. "עוד לא", היא אמרה לו, והוא התיישב על ידה וחיכה. ורק מפעם לפעם קם ממקומו והחל מסייב תוכי באולם, מקיר אל קיר.

"תשכ, משה, תשכ. זה לא יילך יותר מהר אם תסתובב ככה", אמרה לו אשתו. הוא רצה שזאת תהיה בת. שתהיה דומה לנכדה שלו, בתו של אורי, היושב בנהלל. הוא קשור בכל נפשו אל הילדה הזאת. פעם ביום הוא משוחח איתה בטלפון, והיא מסיימת לו את כל ההרפתקות שעברו עליה במשך היום, והוא מספר לה את שעבר עליו.

או אולי שתהיה דומה לבתו, ליעל, ש"אליה הוא קשור יותר מאשר אל כל אדם אחר בעולם".

★ ★ ★

סבא כמו ילד קטן

בשבע וחצי בערב נולד הנכד. "הוא נולד ביום השישי, בעשרים ותשעה ב' נובמבר", אומרת יעל, "אמרנו לי שצדקים נולדים ביום הזה".

הסבא נכנס לחדר הלידה. נישק את ה"ילדת ואמר לה: "מול טוב" בקול רם, ואחר כך התכופף אליה ושאל אותה בלחש: "גו, את שמחת?".

ברור שהיא היתה שמחה. "החלטנו לקרוא לו דני", היא מספרת. "אני רוצה להחזיר לאופנה את השמות היפים הפשוטים של במקום השמות המכוערים שנותנים עכשיו לילדים. הוא דומה גורא לדב. אותם תווי פנים. אבל אני מקווה שבמקום יופי יהיה לו שכל".

היא שוכבת עדיין בבית החולים. מוקפת פרחים, ועל השולחן לידה המון מיברקי ברכה. המיברק הראשון הגיע מהדוד וה"דודה, מאסי ואהרונה. האבא שלה בא כל יום, מלבישים אותו חולק לבן, ונותנים לו להחזיק את הנכד על הידיים, והוא מאושר כמו ילד קטן.

אבל הלידה היא לידה, והחיים צריכים להימשך, וכל המשפחה כבר מתכוננת לזה. דב שיאון, שהגיע ארצה לכבוד לידת בנו, יישאר כאן עוד שבועיים, ואשתו תישאר בבית הוריה עוד שבועיים נוספים, ותצטרף אליו, יחד עם בנו, בעוד חודש.

★ ★ ★

גם לכתוב קצת

את הדירה שלהם בארץ הם כבר השייכירו, ובפאריס יש להם דירה גדולה, למשפחה המורחבת, ליד מקום עבודתו של הבעל, השגרירות הישראלית.

ימה תעשה האשה? "תשעה חודשים שכבתי במיטה", היא אומרת (בשכחה שיצאה לפני שבוע, להצגת הוואריטי). "אסור היה לי אפילו לכתוב. כל מה שעשיתי זה כל יום מכתב לדב. עכשיו אני חושבת קודם כל להסתובב קצת. כבר שכחתי איך עושים את זה. ובטח לכתוב גם".

בינתיים היא סורגת בבית החולים סוודר לבעלה, ומכינה את שיבתה לחיים. ביום ה"שבת, אם התניוק לא יהיה קטן מדי, תיערך הברית. ישתתפו בה רק שני מניינים. "החתן, נה הגדולה הספיקה לי כבר לכל החיים", היא אומרת. וישר מהברית ילכו האמה וה"סנדק של הילד לכנס למען רכישת מכשיר לבית החולים תל-השומר.

במדינה

10% לשנה על קצב גידול הייצור. באירופה המזרחית עולים הצרכים במהירות רבה עוד יותר.

אם תימשך מגמה זו, עלולה ברית-המזרח עצות להפוך, תוך שמונה שנים, מארץ המייצאת נפט לארץ המייבאת נפט. במקרה זה תשמח לשים את ידה על חלק מן ה"נפט הערבי". לא רק כדי לספק את צרכיה שלה, אלא גם כדי להמשיך ולייצא נפט למערב-אירופה, ובעיקר למזרח-אירופה ה"קומוניסטית".

מניין תקח את הנפט הזה? מוסקבה מגלה עניין גובר והולך בעיראק, העומדת במקום הרביעי בייצור הנפט במרחב (אחרי סעודיה, איראן וכוויית). גם במצרים גדל ייצור הנפט במהירות, בשדות במידבר ה"מערבי ובחוף המערבי של מפרץ-סואץ.

נגד מלחמה חדשה. מסקנות החוקים: רים: ברית-המועצות אינה מעוניינת במה: פכות במרחב, אף לא בהלאמת נפט. אבל יש לה עניין חיוני בקיום וביציבות המיש-טרים הפרו-סובייטיים בעיראק, בסוריה וב-מצרים.

מכאן התמיכה הסובייטית החזקה בעמדה הערבית — יגם פעולתה הנמרצת למניעת מלחמה נוספת, בהם עלולים מישטרים אלה לישול.

(המשך מעמוד 15)

הארצות-המערביות היו מותרות בהדרגה על מקור בלתי-בטוח כזה. או היתה ברית-המועצות נאלצת לקנותו. המסקנה: אין למוסקבה כל עניין להש-תלט על ארצות-הנפט הערביות. הדבר מס-ביר את הסכמתה של ברית-המועצות ל"דיר-דות הנוכחית בין מצרים וסעודיה, בשעה שתלויה של קאהיר במוסקבה הולכת וגד-ברת. כי דמיל-אחרון שמשלמות סעודיה וכחיית לעבר-אל-נאצר, פוטרים את מוסקבה מן העול של מימון המישטר הקאהירי.

בעוד 8 שנים. השאלה היא: האם זהו מצב שיתמיד גם בעתיד?

החודש פורסמו כמה דו"חות, המטילים ספק בהנחה זו.

עיקרן: בעוד שייצור-הנפט הסובייטי גדל והולך, גדלים צרכיה של ברית-המועצות בקצב מהיר עוד יותר, בשיעור העולה ב-

עזריהו ויילדר

בהוליבוד הבטיחו לו שייקלם בארץ ובבאר-שבע דחפו אותו לידי 'אוש'

לנות. אתה יודע שפות. תוכל להרוויח את לחמך כמלצר או כעובד בבית-מלון."

★ ★ ★

אין צורך בקריין-חדשות

מה קרה במיקרהו של שיין ויילדר? האם זוהי תקלה מיקרית, או 'שבא

לשמוע עליו. לטלביזיה, כך אמרה, אין כל תוכניות לקבל עובדים נוספים במשך ה"שנה הקרובה.

רק אז גילה שיין לראשונה שבעצם ה"טלביזיה הישראלית אינה זקוקה כלל לקר-ייני-חדשות באנגלית.

כאשר ביקר שרה-קליטה יגאל אלון ב-

שיין חוזר לאמריקה

עדות לחוסר התיאום בין הרשויות השו-נות המטפלות בקליטה ובעליה, הגורם לכך שרבים מעולי ארצות-הרווחה, חוזרים לאר-צותיהם מאוכזבים?

את התשובות על כך ניסה העולם הזה להשיג מפי הנוגעים בדבר. וכך אמרו:

● **עוזי נרקיס,** ראש מחלקת-העליה של הסוכנות היהודית: "העניין בבדיקה. ביום רביעי אסע לבאר-שבע כדי להיפגש עם האיש".

● **אריה ("ליובה") אליאב,** סגן שרה-קליטה: "אלון באמת דיבר איתו, ויילדר כתב לו. מטפלים בו דרך משרד-ההסברה".

● **שמואל שנהר,** עוזר שרה-קליטה יגאל אלון: "עניינו של שיין ויילדר בטיפול ומנסים למצוא לו פיתרון. נקבעה לו פגי-שה ליום חמישי הקרוב עם יגאל אפרתי, מנהל מחלקת-הסרטים במשרד ראש-הממש-לה. גם עוזי פלה, סגן מנהל הטלביזיה, יקבל אותו לראיון. דואגים לו. במכתבו לשר אלון הוא כתב שנאמר לו כי, הארץ זקוקה לאנשים במיקצועו. הוא לא מזכיר שהבטיחו לו רשמית לסדר לו עבודה. לא קיים דבר כזה. זו בעצם אבן-הנגף לעליה. פשוט לא מסוגלים להבטיח".

● **אביטל מוסקוביץ,** דובר הטלביזיה הישראלית: "אדם בשם שיין ויילדר מעולם לא פנה אלינו בבקשת עבודה וגם הסוכנות לא פנתה בשמו. אין לנו תכנון לשידורים באנגלית, ומכאן שאין לנו צורך בקריין-חדשות באנגלית. נבדוק אם יוכל למלא תפ-קיד כלשהו בטלביזיה. נאמר לו שיעצ את עצמו במיכרים שיוצאו באפריל".

● **דני רוזנליץ,** עוזר ראשי לשר-ההסברה ישראל גלילי: "אנחנו מטפלים ב"איש, אבל אני לא חושב שזה יעזור לו אם זה יעבור דרך העיתונות. מהעולם הזה אני נזהר".

אמר שיין ויילדר: "אם לא תהיה לי ברירה — אני חוזר הביתה!"

שרה-קליטה אלון

האשמה עמדה: גילהתערב הגברים ציפו לייבוא מפאריס הלסביות הכינו בגדי אלה

בפאריס, מוצפת מועדוני הלילה, קיים סוג מיוחד של מועדונים המהנה את רקצייה למבקרים. על סוג זה נמנים מועדונים כמו מאדאם ארתור, קארולס, באכי חוס, שם אפשר לראות נערות הרוקדות הבוקות זו עם זו ומתנשקות כאילו היו בירח-דבש.

השבוע, כשנפתח בתל-אביב מועדון ה"מלכים", קיוו רבים מציפורי-הלילה של ה"עיר, כי מועדון זה יקבל לאותם מועדונים פאריסאיים. השמועות סיפרו כי המועדון שיפתח בהנהלתה של רוזי נתן, אשתו של שעבר של טייס השלום אייבי נתן, יבא במיוחד לסביות מפאריס כדי לשעשע ול-

המארכת
רוזי נתן עומדת ליד הריהוט בסיגנון ימי-הביניים. במועדון-המלכים. רוזי נתנה לתת למועדון גוון של מועדון החברה הגבוהה.

איפה הנערות של רוזי?

ביתה הפכו לשם דבר. כאשר הגיעה אופנת הדיסקוטקים לארץ, היה זה רק טבעי שרוזי נתן תהפוך לחלק מהם. ואומנם היא פתחה יחד עם פרדריקה סגל, את פרד, הדיסקוטק הראשון בצפון תל-אביב. לאחרונה שימשה רוזי כמארכת ראשית בדיסקוטק מאנדיס. כל אותו זמן חלמה על פתיחת עסק משלה. לעזרתה בא פואד חנוך, בעל מפעלי סריגה, שהיה מוכן להשקיע כסף במועדון, אותו תנהל רוזי. בתיכונן המועדון עזרה

עניין את המבלים בו. כאשר הוציאה משטרת תל-אביב, ערכ פתיחת המועדון, צ'רסטיה נגדה, היו רבים בטוחים כי הצו לא הוצא כיוונתם של שכנים שהתלוננו על הרעש באזור הקרוב לנמל תל-אביב, אלא עלידי מיפג המוסר. במרכז ההתעניינות עמדה כמובן רוזי נתן, מנהלת המועדון. רוזי (35), שעלתה לארץ ממצרים בגיל 13 ונישאה בגיל 17 לטיס צעיר בחיל-האוויר, התפרסמה כבר בגיל צעיר כאשת חברה, שהמסיבות ב-

אורחים מלחין הצמרת

לפני שלוש שנים רעשה העיתונות ה"בירית, ובייחוד זו העוסקת במוסיקה, מהצגה של מלחין יהודי, המשמש גם אמרגן של כמה להקות-צמרת בריטיות.

מלחין גר בתל-אביב
העיתונות רעשה!

הרולד גלר (48) שהה אותה תקופה ב"מכסיקו, ונשאל עלידי עיתונאי מקומי מה דעתו על החיפושיות, שהיו אז בשיא ה"קריירה שלהם. מתשובת גלר הבין העיתונאי שהחיפושיות חשובות יותר ממלכת אנגליה. זה פורסם בעיתונות המכסיקאית בציוע.

לרוזי ידידתה הקרובה, שבאה אחריה מ"פאריס, מרי כריסטיין, מולאטית יפהפיה ו"מעוררת התפעלות. המועדון עצמו עוצב בידי אריק סמית, מי שהיה תפאורן התיאטרון הקאמרי בהצגת הדרקון.

ידידתה
מרי כריסטיין, ידידתה שחומת-העור של רוזי, הנמצאת במחיצתה מאז הגיעה רוזי ב"תחילת השנה לישראל — מפאריס הזוהרת.

עיים. ידידתי מרי כריסטיין כלל לא תעבור במועדון והיא תהיה בו רק אורחת, כמו כל ידידי וידידותי."

את היריבים להסכם על הפסקת-אש. **היצאניות פיצחו בקבוקים.** שלוש חמולות שולטות על חייה-הלילה של תל-אביב ועל מועדוני-הקלפים שבה: סחה, שוישה ודנור. חלוקת התחומים בינן מוגדרת בדרך כלל. אבל לפני כעשרה ימים הסתכסך אחד המכונה טורקו, מחמולת סחה, עם יוסף שוישה. כשנפגשו השניים במועדון צברה התפתחה תיגרה בנוסח ימי-שיקאגו: העליונים, הנאבקים נפלטו אל הרחוב, בהדרכתו האדיבה של ישראל דנור, שניסה להציל את רהוט המועדון. ברחוב נמשכה התיגרה, כשכמה מהיצאניות של טורקו מצטרפות למהומה, הולמות בבקבוקים על ראשי האויבים.

כשהגיעה המשטרה למקום, שכב טורקו על המדרגה מוכה-הלם. ראשיהם של שוישה וחיים, שומרי-הסף של צברה, היו מפוצחים ממחלומות הבקבוקים. הסצינה המתוארת בתחילת סיפור זה אירעה לאחרת, כשבני סחה באו לנקום את נקמתו של טורקו. אבל הפסקת פעולות-האיבה בין החמולות היריבות היא זמנית בלבד. הסיבה היא עתה פרוצאית ביותר: לאחר התיגרה של הלילה הראשון, גילה אחד האחים שוישה שתוך כדי קרב נעלמו מכיסו 6500 ל"י בזומן.

עד שלא מחזירים את הכסף לאחי, הצהיר שוישה הבכור, "העסק הזה עוד לא נגמר בשבילי."

דרכי חיים פרוע נחמד

"או שכולם נוסעים או שאף אחד לא נוסע!" צעק עבדיאן מוראד מתוך ארגז הסנדל הצבאי, שנועד להסיעו לקלט. בתוך הסנדל ישבו הוא ובני משפחתו. היתה זו פשרה שהציע עבדיאן, לאחר שקודם לכן נכנס ללישכת-הגיוס ביפו ודרש תמיכה למשפחתו, שאם לא כן — לא ית"גיים.

— "הוא דרש כסף מזומן — במקום!" — העיד בבית-משפט-השלום עורא עובדיה, ש"היה רס"ר לישכת-הגיוס בזמן המיגרה. (המשפט בעמוד 20)

טיעון זה הפתיע את השופטת הדסה בן-עתו, בפניה התברר משפטו של ידגר. "לי לא ידוע על מינהג כזה", אמרה. אבל סיני חשש שהעובדה שלקוחו עומד למשפט דווקא בפני שופטת עשוי להזיק לו. "אני מבקש שהרכבו של בית-המשפט לא יגרום לדיעה קדומה בעניין זה", טען. עתה יהיה על השופטת כר-עתו לקבוע אם סטיריליטי שנותן בעל לאשתו, היא חוקית או לא.

תל-אביב

דו-קרב ברחוב אלנבי

המחזה דמה לסצינה מתוך אחד ממערבונים המקורני המופקים באיטליה. אבל הוא התייחס לפני שבוע בלב תל-אביב, במורד רחוב אלנבי המוביל אל שפתי-הים. בקרן הרחובות אלנבי-הירקון ניצב לו בחור בשם פאול, השייך לחמולה של כני שוישה, כשלפתע הבחין בחמולת בני משפחת סחה היורדת מולו במורד הרחוב. כי ראשם צעד בוכי סחה. פאול לא הספיק להזעיק את חבריו ממועדון הקלפים ש"במלון טלע, השייך ליוסף שוישה. הוא ניסה לומר משהו, אבל מהלומת אגרוף השכיבה אותו על המדרגה. בנופלו נשמט אקדח מחגורתו.

מראה האקדח הרתיח את בני סחה. כמה מהם שלפו אף הם אקדחים. אז כבר יצאו לקראתם אנשי חמולת שוישה. שתי החבורות עמדו זו מול זו באקדחים שלופים, כמו בימים הטובים של המערב הפרוע. "אתם מפחידים את התחת שלי!" קרא לפתע יוסף שוישה, "אם שלפתם אקדחים, תהיו גברים ותירו!"

האתגר לא נשאר ללא מענה. שתי ירייות פילחו את האוויר. נזמה היה שהנה יתחולל ברחוב אלנבי קרב-אקדחים בנוסח אוקיי קוראל. עוברים ושבים תפסו עמדות-תצפית כדי לחזות בקרב הגדול. אלא שברגע ה"אהרון הופיע במקום שאול "בעל הצלקת", מבצעי פונדק שאול בכרס-התימנים. הוא המקובל על שתי החמולות, הצליח להביא

העיתונות האנגלית קיבלה את הדברים ברוח אחרת, והכתורות האשימו את גלר באלף האשמות. כאשר חזר לאנגליה, הצביעו עליו אנשים ברחוב. הפירסום רק עזר לו, ועסקיו שיגשגו יותר מתמיד.

ייצוא קצב ישראלי. גלר, אשר בתו מנגנת על נבל ובנו עובד כמתנדב באחד הקיבוצים בישראל, חלם על בית בישראל ועל עסקים משגשגים בה.

מייד אחרי מלחמת-ששת-הימים הגיע ארצה, כתב על מפיות-נייר, בבית-המלון שלו, מנגינה בשם הקיבוצניק, שהפכה ללהיט באנגליה.

השבוע חזר לישראל. הפעם לא היה תייר אלמוני, כיאם מנהלה של להקת "דייב דה דווי, ניק, ניק ומיץ". שהגיעה לראש מצדה-הפזמונים הבריטי עם שירה זפטק. תוכניתו הקרובה: לפתוח משרד ממנו יעביר לאנגליה את שירי-הקצב הישראליים שיתורגמו לאנגלית, ואולי אף יתפזר אחת הלהקות הישראליות למשהו בעל פירסום עולמי בשם "יוסי, מוסי, בובי, דובי ו"שמיל."

משפט סטירה לאשה

האם סטירה שסוטר בעל לאשתו מהווה עבירה פלילית? מנשה ידגר (32) לא התעסק בבדיעה משפטית זו, שעה שאשתו, ויולטה, איחרה לחזור הביתה. "איפה היית?" הוא שאל אותה. "הלכתי לסרט", השיבה האשה. "עם מי?" הוסיף מנשה לשאול. "עם ירד", היתה התשובה. מנשה לא הוסיף לשאול. הוא סטר על לחיה של אשתו.

השבוע, כשהועמד לדין בעקבות תלונתה של האשה, שהציגה תעודה רפואית, חתר מה בידי רופא קופת-חולים, על החבלה הגופנית שנגרמה לה עקב סטירה-הלחי של בעלה, הצטדק מנשה: "נתתי לה רק סטירה חלשה."

אולם לסניגורו, עורך-הדין יוסף סיני, היה טיעון מנצח יותר: "סטירה שנותן בעל לאשתו איננה תקיפה. זה דבר מקובל בחיי המשפחה", טען.

הסבירתי לו שאושרה לו תמיכה, והוא יקבל אותה לאחר שיתגייס — אך הוא סירב לשמוע. אז התחילו הוא ושמונת בני משפחתו שבאו איתו להתפרע, ונכנסו לסניף שהמתין. כשבאה הניידת, בעט ברביסמל המשרה, בנו גלגל, שניסה להסביר לו ש"לטובתו, כדאי לו שיתגייס. רק בתחנת המשטרה אליה נילקת, הועלה בכוח על הסניף הצבאי שהביאו לקלט."

במי עבריאן מוראד היה סיפור שונה. "כשבאתי ללישכת הגיוס, שאלתי את ה"סמל" ראשון עזרא עובדיה מה עם התמיכה שלי, כי אבא שלי מרחיק רק 15 ל"י ליום, וחוזר ממני רק הוא עובד", סיפר. "הוא השיב לי ככה, באדישות, ולא כמו שהוא אומר פה שאמר לי על התמיכה. אני לא יודע מה היה למטה בין המשפחה שלי והשטרים שהיו שם קודם, לפני הניידת. אבל כשראיתי אחר-כך את הרביסמל תופס את אבא שלי בגרון, שאלתי אותו למה הוא מתנהג ככה. הוא היה עצבני והסביר לי סטירה. לא התפרעתי ולא קיללתי. אני אף פעם לא מתנהג כך."

השופט, מנחם אילן, התרשם מרצונו העז לעזור למשפחתו. "הוא בחר נחמד מאוד" — קבע בספק דינו, בו הרשיעו בהתנהגות פרועה במקום ציבורי, ובתקיפת שוטרים בעת מילוי תפקידו, גזר עליו חודש מאסר-על-נתיב למשך שנה.

אלא שעבדיאן מוראד (19), לא יתפרע יותר בלישכת-הגיוס. חודשיים לאחר שחולל החליט משרד-הביטחון שלא כדאי להחזיק אפילו אותו לבד במדים. הוא שוחרר בגלל סיבות סעד.

עושים

שמות

פישלר קץ בשמו הלועזי. גם בני משפחתו נדגדו לו ללא הרף שיחליף את שם-המשפחה לשם עברי. "הצענו לו כחליליך את השמות פשר, שפראל, שפיר, אשפר, פינן וינון", סיפר מר זאב יעקבי (גליימן לשעבר), חבר ה"חזקה לעברות שמות שליד אחי"ם — אליה פנה מר פישלר בבקשת עצה. אחי"ם — איגוד לקידום אורח חיים ישראלי, קיים מאז 4 שנים, אולם הוועדה לעברות שמות לועזיים שלידו, פועלת רק מזה חצי השנה האחרונה, כשתפקידה העיקרי להציע שמות עבריים לבעלי שמות לועזיים.

"מאז תחילת פעולת הוועדה קיבלנו כ-500 מכתבים ששולחיהם מבקשים הצעות לשמות עבריים, ואנו עושים זאת ברצון וללא תמורה. רק באחרונה התחלנו לדרוש לשלוח יחד עם המכתב כולל תשובה" — סיפר מר יקותיאל עזרונג, מי שהיה מנהל בית-הספר המעורב הראשון לבנים ולבנות בתל-אביב, שהוא יוזם ומקים אחי"ם. הוועדה, המונה 5 פנסיונרים, שארבעה מהם היו מורים לעברית, מתכנסת ברחוב ביאליק 28 פעמיים בשבוע, ודנה בכל פעם בכ-10 בקשות.

לא מספר המלפנתים. למהודי בשם סק, שביקש שם בעל צליל דומה, הציעו: זכאי, נח, ויקים, סנה, סיני, שגיר, שגיב, שגיב.

לחיל שבזין הציעו את השמות: שפי, שפיר, שפרוני, בשן, בוק, זיר, ינוב, בר-גיב.

"אנחנו מתחשבים בבקשות מיוחדות ה"מתלחת למכתב", מסבירים חברי הוועדה. יש כאלה הרוצים בשם בעל אות ראשוני נה זהה, או צליל דומה, וכדומה. פעם פנה אלינו מישהו וביקש להעניק לו שם שאינו נמצא בספר הסלפונים!"

גם שמות פרטיים רוצים היהודים לשנות. לפני כמה שבועות הגיע אלינו מכתב מצרפת, מספר מר עזרונג, ובו בקשה לשנות את השם מרסל לשם עברי. הצענו — מרים או מיכל. אנו משתדלים לתת בדרך כלל שמות פרטיים מקראיים.

מר יוסף איתאל (מקום טומשפולסקי), חבר הוועדה, רואה כמובלחים במיוחד את עברות שמו של מר גוטרמן לגתרימון, ושל מר אלמפלד לאלפלט.

על דבר אחד מתאוננים חברי הוועדה: אנחנו מציצים כל-כך הרבה שמות, ולמרות שאנחנו מבקשים זאת, איש אינו מודיע לנו במה בחר!

אך הם משוכנעים, עליפי מספר הפניות הרב, שבאמת טוב שם טוב — משמן טוב.

מה קורה כששני מיליונרים נשואים מחליטים לעזור

אחרי: אלה גפטר כאשת-חברה

לפני: אלה גפטר כתופרת

הידידהתם ששול

כספי אליו נקלע. היה זה אלכס הכהן, מיליונר בלירות שטרלינג, קיבוצניק לשעבר וחניך השומר הצעיר, שהפך לאיש-עסקים ולגדולי מצליח, בעל עסקים נרחבים בארצות אפריקה.

פשרה על חצי מיליון

בתחילת שנות השישים, עמד אלכס הכהן במרכז של שערוריה כלכלית, שהסעירה את המדינה. הוא היה בעבר איש משרד-הביטחון. עד שנת 1961 מנהלה באפי-ריקה של חברת דיונגוף-מערב-אפריקה — חברת-סחר ישראלית עם ארצות מערב-אפריקה, ריקה, בה היו שותפות גם הממשלה, טול-בונה, צים והחברה המרכזית.

יום אחד התברר כי בימים שאלכס הכהן ניהל את עסקי החברה בניגוד, הוא קשר קשרים עסקיים רחבים עם חברות אפריקאיות ואירופאיות. לא כל העסקים עלו יפה. אבל באותם עסקים שהצליחו, הסב אלכס הכהן את השותפות על שמו הפרטי. בי-עסקים שנכשלו וגרמו להפסדים, השאיר אלכס הכהן כשותפת את חברת דיונגוף.

כך קרה, שבשעה שמאונה של דיונגוף הראה על הפסדים בסכומים שהוערכו מ-2.8 מיליון ל"י עד 2.8 מיליון ל"י, הפך אלכס הכהן עצמו למיליונר, שותף בשורה ארוכה של מפעלי-תעשייה באפריקה, ובעליהם של מפעלים ליצור מלט, נעליים וביגה.

כשכל העסק התגלה, פרצה שערוריה גור-ראה, בעקבותיה נאלץ אלכס הכהן להעביר את עצמו ואת משפחתו ללונדון. אבל שום הליכים לא ננקטו נגדו בארץ. אלכס הכהן היה מקורב לחוגי השלטון בישראל. כך, למשל, נזקקה לא פעם ממשלת ישראל ל-תיאורו בעסקים שונים בארצות אפריקה, ש-זהותה זכו בעצמאות, ושנוהגי המסחר הרגילים עדיין לא היו מקובלים בהן.

כעבור שנים תבעה חברת דיונגוף-מערב אפריקה מאלכס הכהן לפצותה בסכום של מיליון ל"י על הנזקים שגרם לה. בדיון פנימי הסכימו הצדדים להתפשר על סכום של חצי מיליון ל"י, במניות ובמוזמנים שהחזיר אלכס לחברה.

לאחר כמה שנות גלות בלונדון, הח-

מירוןר הוגו שוואריק

ששכני

מירוןר אלכס הכהן

אחדהתם ששול

פ עם, בימים הטובים, כשעוד לא המציאו את מס'התנות, נהגו האצילים ושועי-הארץ להעניק לנסיכות-לבם סירות, אחוזות או מיבצרים כשי. היום הם יכולים לתת במתנה מקסימום — בוטיק ברחוב דיונגוף, וגם זאת עלידי סידור הלוואה נוחה בבנק, עם ריבית.

הבוטיק של אלה גפטר, ללא ספק החדיש והמהודר בבוטיקים בתל-אביב, מתנוסס ב-מרכז רחוב דיונגוף בתל-אביב, שם נפתח רק לפני שבועות מספר, אלא שתוך זמן קצר זה, הפך בוטיק אלה גפטר לזירה של התרחשויות, שלא נגזו באופן ישיר במכר-רת או בתיכנון שמלות דווקא.

כך, למשל, הפכה בעלת הבוטיק עצמה, האופנאית אלה גפטר, לסלע מחלוקת בין שני מיליונרים ישראליים, שהתחרו ביניהם על הזכות לגמול לה טובות ולעשות עימה חסדים. אחד מאותם מיליונרים, מצא השבוע את עצמו, נתבע יחד עם אלה גפטר עצמה, בתביעת נזיקין על הוצאת לשון-הרע, על סכום של 25 אלף ל"י.

הדומים ומיליונרים

ל הצרות של אלה גפטר עם המיליונרים החלו בגלל שאיפתה להשלים את יריעת הצרפתית שלה. עד אז היתה אלה, אשה בשלה, דקת-גוף ואדמונית, עקרת בית ואם שעלילותיה לא הועמדו באור ה"זרקורים. היא היתה נשואה לעורך-דין, עבד-דה כפקידה ובשעות-הפנאי שלה הקדישה את עצמה לתחביבה — חפירת שמלות.

בשערי הצרפתית שהתקיימו בבניין שג-יריות צרפת בישראל, פגשה אלה את מר-דכי ("מוטקה") אבירם, אחד משלושת ה"שותפים של הבוטיק ריפ"י, שנמצא על סף פירוק השותפות עם חבריו, חיפש אופנאית שתנהל לו את העסק שלו. הוא מצא את אלה, שעברה לנהל את הבוטיק.

מה שקרה בין השניים בחודשי עבודתם המשותפת, עד ששיטר מוטקה יום אחד את אלה מעיסוקו, הוא חומר שישמש נושא ל-בירור התביעה המשפטית שהוגשה בנושא זה. מה שלא נוגע לתביעה, הוא, שבאותה תקופה הפכה אלה גפטר מדמות אלמונית לאשת-חברה ידועה, שתמונתה ודבריה פורסמו בעיתונים; שמעגל הידידים-האשימים שלה, בעיקר בחוג המיליונרים, התרחב; ש-מספר הכשטי יהלומים שעל אבריה ה-דקים גדל והלך — ומה שחשוב יותר: ש-חיי המשפחה שלה נהרסו והגיעו ליד-גירושין מבעלה.

יום אחד, במסיבה פרטית, הכירה אלה, באמצעות ידידתה הטובה, מיליונר חדש, ש-נראה כעשוי לחלק את ריפ"י מהסכר ה-

ישראל

מרגו שלו

"זה יהיה הסרט הטוב ביותר שהוסרט עד כה בישראל" הצהיר בביטחון גמור ה' שבוע הבמאי מנחם גולן. הוא היה נרגז במקצת. הרגילה אותו העובדה שאנשים קיבלו רושם מוטעה מהסרט שהוא מסריט עתה מרגו שלי, בגלל סצינות העירום, בה משתתפת החשפנית תמי צברה. "בסרט כימעט לא יריגשו בסצינה זו", אמר גולן. "תמי תראה בסרט לכמה שניות בלבד". עכשיו היה גולן מוכן גם לגלות את הסוד הכמוס של עליית סרטו, בו מככבים עודד תאומי ולבנה פינקלשטיין: "מרגו שלי הוא סרט אהבה פיוטי, על אהבה בין מרצה ב' אוניברסיטה לבין בחורה פשוטה, ספרית קטנה ממושב ליד ירושלים. העלילה אומנם מתרחשת ברובה בירושלים העתיקה, אך אין לזה קשר למלחמת-ששת-הימים. על אף ה' פצצה בשוק מחנה-יהודה נצלם חלקים רבים של הסרט בירושלים המורחית. "זה יהיה דווקא סרט לכל המשפחה". מתקן גולן רשמים מוטעים שנוצרו, "מי שירצה לראות את תמי צברה מתפשטת יצטרך, לצערי, ללכת למועדון-הלילה בו היא מופיעה. אין לי כל כוונה שהצנזורה תגביל את הסרט לגילים מסויימים".

ההבדל בין תעמולה והונאה הוא עוד יותר פשוט. תעמולה זה ההיפך מהסברה, והונאה זה מה שרואים בסרט הכומות הירוקות. יש שם מסיבת עיתונאים, ועיתונאי אחד שואל את מפקד הכוחות בוויאטנאם מדוע שולחים חיילים אמריקאיים ליהרג ולהרוג אזרחים ויאטנאמיים, במלחמה שאיש לא בטוח בצדקתה. המפקד עונה לו: "היית בוויאטנאם?" ו' מזין אותו הצידה בזלזול. זה מזכיר אסיפת סטודנטים, שנערכה לא מזמן באוניברסיטה בירושלים. כמה דוקטור רים ופרופסורים רצו להביע את דעתם בענייני השטחים. בחורה רעשנית של צעירי ארץ-ישראל השלמה לא נתנה להם לפתוח את הפה. "איפה הייתם במלחמה?" צעקו, ולא נתנו להם אפילו להשיב שבמלחמה הם היו במלחמה.

הפאשיון מחשיב רק דבר אחד כבעל-ערך: כוח הלחימה של האדם. כי הפאשיון מאמין שהאדם קיים כדי להילחם. ולכן להשכלה, דיעות, אינטליגנציה, אין לגביו שום ערך.

מחלה ממארת, הוא לא גדל. רואים בסרט את אנשי הוויאטקונג הור' גים, ורוצחים. רואים אותם זורקים פצצות וכדורים על חיילים אמריקאיים שלווים. מלי גים מלכודות ביער לגיבורי-הסרט האהובים. מתברר שאלה הם פשוט אנשים סאדיסטים, חולניים, שהתענוג היחיד שלהם הוא לרצות. אין להם מולדת, שהם לוחמים עליה; אין להם חופש, שהם רוצים בו. (הפתרון ה' בלעדי של החופש זה האמריקאים.) אין להם כובש זה, שהם רוצים לגרש אותו. בקיצור, הם דומים לערבים. כשהסרט הוצג בניו-יורק, ערכו נגדו הפג' נות המוניות, שחזרו ונישנו באנגליה ובכל בירות המערב. לישראלים, הרחוקים יותר מהבעיות של המערב, לא כדאי להפגין נגדו בהפגנות. די להצביע נגדו ברגליים.

חה — חה — חה

יתוש בראש (תל-אביב, תל-אביב; אנגליה) לפני חמישים שנה כל העולם צחק מז'ור' פיירו. קומדיות הבולוואר ה' קלילות שלו הצחיקו לא רק את הבטנים השמנתים של הבורגנים, להן היו מיועדות, אלא גם את המבקרים והאינטלקטואלים. מה קורה בכל הקומדיות של פיירו? קורה שהאשה והמאהב קובעים פגישה במלון. אבל בדיוק באותו זמן נקלע לשם הבעל. אז המאהב מתחבא בחדר השני. אבל שם הוא פוגש את אשתו, שקבעה פגישה עם המאהב שלה, וברחה ממנו, מפני ששמעה שבעלה נמצא במקום, ונפלה ישר לזרועותיו של גבר יפהפה. וכשהבעל נכנס, עסוק אותו גבר בליפופים וגיפופים, ואת מי הוא מלטף ומגפף אם לא את אשתו, וכולם יוצאים החוצה בצעקות, ומתחילה רדיפה בין כל הבעלים לכל הנשים לכל המאהבים, ובינתיים גם יש אחד שדומה מאוד לשני

בעלים מרומים ב'יתוש בראש'
מתי זה חדל להצחיק?

ואכן, באותו סרט מרגיש העיתונאי שאין לו זכות להביע דיעות, אם לא ראה במו עיניו את הדם הנשפך, והוא יוצא לוויאט' נאם עם בעלי הכומות הירוקות, יחידה מיוחדת למלחמה בגרילה — "הכוחות ה' מיוחדים" — של צבא ארצות-הברית. הוא רואה המון דם. המון הרוגים. והרבר הזה פוקח לו את שכלו. "מה תכתוב ב' עיתון שלך?" שואל אותו המפקד, לאחר ההרג המאה שהוא ראה. "אני פוחד שאם אכתוב את האמת", הוא אומר, "פסאם אותי". "תמיד ימצא לך מקום אצלנו", עונה לו המפקד. הנה, יש עתיד לבן-אדם. למה לו לעסוק במלאכות כל-כך לא-מעילות כמו עיתונות? שילך למלחמה! הממשלה האמריקאית מימנה את הסרט כדי לתקוף בעזרתו את העיתונות ודעת הקהל, המתנגדות במאורח למלחמה זו, ה' עקובה מדם. גיון ויין, איש הימין הקיצוני, שהיה מתומכיו של בארי גולדוואטר בכתי' רות הקודמות, הסכים לשחק בו ולבנים אותו. שחקן גדול הוא לא היה אף פעם. עכשיו כשנוספו לו עוד הרבה קמטים ו'

סרטים
יהודי, אבל אנושי

מזל טוב (גורדון, תל-אביב; צרפת) ה' זמרת המפורסמת רגין מלטפת את אמה, ושירה את א' יידישע מאמע, החתן והכלה רוקדים דבה נגילה. הסבתא שרה את בא מיער ביטס דה שיין, והכינויות מנגנים את שיר החתונה.

זה שמאלץ. אבל שמאלץ עדין. נעים. יום אחד בשנה חוזרים פתאום הצופתים בני דת משה להיות יהודים, בלי לדעת בעצם לשם מה. הם מוציאים את הסבתא, המדברת אידיש, מהחור שלה, לובשים כובעים, אומ' רים "מזל טוב" ורוקדים ריקודים יהודים. הם לא עושים את זה כדי להזיל לנו שומן מהעניים, אלא משום שככה באמת הם חיים. בלב החתונה, שהיא כולה קורש, נופלת פתאום העין על אשה המסתכלת בזעם נורא אל בעלה. מה קרה ביניהם? מה היא רוצה ממנו? אין יודעים. חוזרים לחתונה. ושוב, בפניה זוג מתנשק. בחור שמן אומר לאחותה שופעת-השומן של הכלה: "אם תתחתני איתי נהיה מאושרים. אני מבטיח לך. יחד נעשה דיאטה".

זה כוחו של קלוד ברי. הוא תופס תמור גות, כמו שתופסת אותן העין, במציאות, והוא לא טורח לפתח אותן. גם בחיים קורה ששומעים שיחה, מילת: הבחור רץ לפגישה ועובר על פני זקנה, המשקה את הגינה. גו, הבן שלך כתב?" הוא שואל אותה, "הרי הוא לא יודע לכתוב", היא עונה לו.

"אבל אשתו יודעת", הוא אומר, "היא ברתה ממנו". קורה ששומעים מין דיאלוג כזה וממשיכים הלאה. מי היא האשה? למה היא עזבה את בעלה? מדוע הוא לא כותב לאמו? סתם תמונה. נקלטה בעין. ונעלמה. חוזרים לעיסוקים הפרטיים. אין ראש לבעיות של כל העולם.

הגיבור רץ לפגישה עם המורה לאנגלית שלו. בערב החתונה שלו הוא התאהב בה. הוא רוצה לעזוב את ארצותיו. עם הילד שהיא עומדת ללדת לו, ולהתחתן עם השנייה. אבל השנייה עוזבת אותו, והוא חוזר ל' ארצה ולמשפחתה העשירה והענפה. כדי לשאת אותה ולהיכנס לעסקי היהלומים של חתנו. לא צריך לשלם לב לעלילה. היא לא חשובה. נושא הסרט הוא האנשים שבו: החותן המאמין בעסקים. החותנת העלילה והמשועממת הבוגדת בבעלה. אחות הכלה קל-הדעת. הכלה התמימה. והחתן הביישן (השחקן והבמאי המצויין קלוד ברי). כולם מגוחכים קצת, אנושיים. כל אחד סיפור בפני עצמו. ועלילה שלימה, עם פתיחה, אמצע, וסיום.

לחיות כדי להילחם

הכומות הירוקות (אופיר, תל-אביב; חן, ירושלים) את ההבדל בין תעמולה להסברה כולם יודעים. תעמולה זו מה שהם אומרים, והסברה זה מה שאנחנו אומרים.

זיר אלכס הכהן את פעילותו הכלכלית לישראל. אחרי שהיה לו כאן פרס, אותו רכש בעיסקת הפרדסים המפורסמת של חב' רות גמול ההסתדרותית, פנה אלכס לפעיר' לות בשטח הסרטים בארץ. לאחרונה אף העביר את אשתו ושני ילדיו מלונדון, לדירה ברחוב בארי בתל-אביב.

כשהכירה אותו אלה גפטר, היא ניסתה לעניינו להשקיע מכספו גם בעסקי בוטיקים. אחרי שרכשה את אמונו, הצליחה אלה ל' שכנע את אלכס לסדר הלוואה לריפוי, ב' אמצעות בנק יפת, שלמנהלה, דויד דונסקי, יש גם כן עסקים רבים בניגריה.

כאשר נפרדו אלה ומוטקה אבירים זה מזה, האשימה אותו אלה, בפירסום מעל דפי השבועון בוג, כאלו ניצל את פרשת האה' כדי שבינה לבין מאהב-המיליונר שלה, יום לנסות לסחוט ממנה כספים. לדבריה, המשמשים עילה להגשת תביעת-ניזקין ש' הגיש השבוע מוטקה לבית-המשפט, הוא איים עליה שפיץ את הסיפור עליה ועל מאהבה המיליונר, אם לא תרצה לשכנע את אותו מיליונר לרכוש עבורה את ריפוי. מי היה אותו מאהב-המיליונר, זאת לא פורסם. אבל בתביעת לשון-הרע שהוגשה נגד בוג, הופיעו גם אלה גפטר ואלכס ה' כהן כנתבעים.

★ ★ ★
מזינת חדש

א' זה ואזכס הכהן לא רכשו ממוט' קה אבירים את ריפוי. לעומת זאת, הם נכנסו בשותפות חדשה להקמת הבוטיק אלה גפטר. אלכס, כאיש עסקים זהיר, לא השקיע מכספו בעסק. אבל הוא סידר שוב לאלה הלוואה בבנק יפת, באמצעותה יכלה לרכוש את הבוטיק ומכונית פיאט ספורטי' בית אדומה. תמורת טובה זו, כדברי אלה עצמה, קיבל אלכס חצי מהשותפות עימה. לאחרונה נדמה היה שהמשכה של שר' תפוט זו עומד בסימן שלה. אלכס, כאיש עסקים בינלאומי, נוהג לטוס מדי פעם ל' חו"ל. רק בחודש האחרון טס שלושה-ארבע פעמים לאירופה. באחת מנסיעותיו האחרונ' גות נותרה אלה, המתגוררת עם בתה, בור' דודה. חברתה הטובה, אותה חברה שהכירה לה את אלכס הכהן, התנדבה להוציאה ל' מסיבה חברתית נוספת.

שם הכירה אלה מיליונר ישראלי נוסף — הלא הוא הוגו שוראץ, תעשיין, ידיד ה' בוויזמה, שטרון נערות הוזהר התל-אביביות וקונסול צילה בישראל.

נראה שהפגישה עם אלה השאירה רושם עז על הוגו, שכן מייד אחר-כך הוא החל להציף אותה בור-פרחים ענקיים ובמתנות תכשיטים יקרים, אותם היה שולח לבוטיק החדש שלה, שמומן בעזרתו של מיליונר אחר. מול גל כזה של אהדה ונכונות ל' זור, לא היתה אלה יכולה להישאר אדישה.

כך החלו הוגו ואלה מבילים את זמנם יחד, בביסטרו פורטוריקה, שממול לבוטיק של אלה. בדיסקוטקים ובמקומות רבים אחרים. האידיליה בין השניים היתה ודאי נמר' שכת, לולא אירע מאורע מצער עד מאוד.

יום אחד חזר אלכס הכהן במפתיע מ' חו"ל. כדרכו מיהר לצלצל מייד לידידתו ושותפתו לעסקים — אלה גפטר. ההפתעה היא השיבה לו כי היא עיפה מאוד לאחר יום עבודה קשה, ודחתה את הפגישה עימו למחרת.

מה שאלה לא ידעה הוא, שאלכס צילצל לה ממול לביתה. כך היה בידו לבדוק את אמיתות הודעתה. הוא ראה אותה יוצאת כעבור זמן קצר מדירתה לפגישה עם הוגו. מובן שבפעקבות תקרית בלתי נעימה הם התפתחו חילוקי-דעות בין שני השותפים לגבי טיב המאורע. היחסים בין אלה, לפס' רון המיליונר שלה, הגיעו לנקודת-משבר. אלה היתה אומללה. היא רצה להתיעץ ב' מגיד-עיתונות, כדי שיעצו לה איך להתזר' אליה את המיליונר שלה. בעצותיהם אי שלא בעצותיהם, התרכך ליבו של אלכס ה' כהן והוא הסכים לסלוח לאלה.

כדי למנוע איהבנות נוספות, למדה אלה את הלוקס. השבוע, כשחזר אלכס הכהן מ' נסיעה נוספת לחו"ל, יצאה אלה לקבל את פניו בגמלה-תעופה. מה שבטוח — בטוח. לאלה עצמה, כששאלה על טיב היחסים בינה לבין אלכס הכהן, המוסיף לגור עם אשתו וילדיו, היתה התשובה הבאה: "אלכס הוא שותף שלי בחנות. אני גם עובדת ב' חנות ומקבלת משכורת. נוסף לכך אנחנו גם ידידים, כמו שאני ידידה עם עוד הרבה אנשים אחרים".

אנשים

צהלה

בתל-השומר

מרגע שנודע על לידת בנם של יעל ו-דב שיאון, רופה את כל צלמי העיתון נות בישאל שאיפה אחת: להשיג את חמור נחו של שריהביטחון משה דייק, כשהוא מחזיק בידיו את נכדו הנולד. צלמי העיתון נות שמו מארבים על פתח בית-החולים ל-יולדות בתל-השומר, ציפו לביקורו של דייק. רק אחרי שני ימי מארבים, כאשר הצלמים התיאשו בידועם כי דייק נמצא ודאי בישיבת הממשלה בירושלים, הם חזרו לביתם. דחקא אז הופיע דייק בבית-החולים. הוא העדיף לבקר את נכדו על ישיבת הממשלה, לה, לבש חזק לבן, וכשבתו יעל מצידו האחד ואחות מצידו השני, החזיק בידים נרגשות את נכדו — במקום לא נכח אפילו צלם אחד שינציח את התמונה. ● מי ש-גילה רגישות מיוחדת כלפי הצלמים היה בעלה של יעל, אלוף-מישנה דב שיאון, ה-נספח הצבאי בשגרירות ישראל בפאריס. שיאון נתקף בפחד אימים בכל פעם שהבי-חין בעדשת מצלמה, בחר אף לדלג מעל לגור, ובלבד שהצלמים לא יצלמוהו. ● ההתרגשות והתכונה שסבבו את לידת נכדו של דייק הרביקו גם את עובדי בית-החולים. כשהגיע לבית-החולים יו"ר הכנסת קריש לז עם אשתו, היפנתה אותו הפקידה, מבלי לשאול שאלות, לחזרה של יעל דייק. לז המופתע הסביר לה כי בעצם בא לבקר בסך הכל רק את כלתו. ● בסיום קורס טירו-ניות צה"ל שנערך השבוע, בלט בהעדרו דויד בן-גוריון, שנכדתו אורית בן-אליעזר, נמנתה על המסיימות. ביגיי הבי טיח בזמנו לנכדתו להיות נוכח בטקס. ה-נכדה גילתה רק מאוחר יותר שההזמנה ש-שלחה לסבה בדואר הצבאי כלל לא הגיעה לשדה-בוקר. עתה הוטל על קצין בצה"ל לחקור בפרשה: כיצד קרה שהמכתב לא הגיע אל הזקן?

תאונה

בקולורדו

הסיפורת הדסה מור, שעסקה בארצות-הברית בהפצת התלמוד, ניצלה לאחרונה בנס ממוות. היה זה כאשר נהגה בעצמה במכונית בקניון עמוק במדינת קולורדו. היא ניסתה לעקוף מכונית, התחלקה מן ה-כביש ונעצרה על סף תהום. נהיגה פוזה זו עלתה לה בקנס של 100 דולאר. מיואשת יצאה הדסה ללונדון, שם קיוותה לשפר את מנהגי הנהיגה שלה. היא יצאה עם ידיד לטייל בסקוטלנד והגיעה במקום זה לבית-החולים, אחרי שהידיד, אשר נהג במכונית, התנגש במכונית אחרת. הפעם, לפחות, ניצ-לה הדסה מהקנס הכספי. ● גם הזמר ה-ישראלי בני ברמן, שהופיע לאחרונה בי-מועדון לילה בפילדלפיה, נתקף בקדחת נסי-עות. בני עומד לנסוע לקנדה, שם יופיע בקונצרט עם יפה ירקוני. אחר-כך מחכה לו חוזה במועדון בלוס-אנג'לס. אם לא יגיע אליו בינתיים איזה חוזה מאירופה, הוא מבטיח שעד הקיץ, לכל המאוחר, יראו אותו שוב כאן. ● ישראלי אחר העושה חייל בארצות-הברית הוא הצייר יענקל-גינצבורג. בפתחת תערוכתו בושינגטון, בחסות שגריר ישראל יצחק רבין וסגן שר החקלאות האמריקאי סמואלס, נכחו אישים רבים של החברה האמריקאית. אחד מהם היה הסופר הרמן ווק, שהת-להב כל כך מהסיגנון המיסטי של ציוריו של גינצבורג עד שהזמין אותו להתארח בביתו. שם גילה הצייר הישראלי להפתעתו, שזקן נוהג להחזיק בביתו גוי של שבת, העושה את כל עבודות הבית בשבת. את תערוכתו הבאה מתכוון גינצבורג לערוך בדאלס שבטקסס. ● מלכת-הגוגו הישר-אלית הראשונה, סימה שובל, עומדת להפוך לשחקנית קולנוע, בסרט פרסי דוקא. הפרסים החליטו להסריט סרט לעידוד ה-תיירות בארצם. למטרה זו חיברו עלילה על שתי תיירות יפהפיות מישראל, ומתאבות שם, תוך כדי כך, בבחורים פרסיים. מפיקי הסרט הגיעו לארץ על מנת לבחור את המועמד דות. הם בחרו בסימה ועדיין מחפשים את הנערה השנייה. תנאי חיוני: עליה להיות בלונדית. ● כשהחליטה הציירת ונצרת ה-דיסקוטקים שרה בן-אור לחוג את נשור-איה עם רפאל ורשבסקי, מלונאי צר-

חולצת לונדון

פרטים מלניק

יא-מלניק

17.90
בלבד

הצעה מיוחדת!
לקראת חולצה!

חולצה אופנתית fully-fashioned מצמר נקי כביס
(גם במכונת כביסה). בכל המידות ב-10 צבעים אופנתיים.
עודפי יצוא מהזמנות לאנגליה ולאמריקה

אומן

מפעלי סדיגה

תל-אביב, חיפה, יפו, נתניה, באר-שבע, רחובות, אשדוד, קרית-גת

של הצמד **אילן ואילנית**, לבושה בשכמייה ובמגפיים, אותם הביאה לפני שבוע מפרס. משמאלה מציגה הסטודנטית **דיאנה דילי** מיטריה יפאנית. שלישית נראית **רותי ניימן**, מזכירת לשכת התיירות הממשלתית. הרביעית היא **אלמונית** במיטריה פרחונית.

הגשם הרציני הראשון הרטיב את ישראל. על פני האספלט של דיזנגוף צצו כפסטרות מימן נראית הזמרת **חנה צה**, החצי הנשי

מטרות אחרי הגשם

דוגמות האופנה האחרונה. בתמונה הראשונה

נחשים. "נחשים — כך מציירים אויבים, לא?" אמרה רינה, על ציור שציירה בעקבות הטבעת המשחתת אילת, "אז הנחשים שמעבר לתעלה הם המצרים. ואפרוחים הם קטנים ומסכנים — נכון? אז האפרוחים הם החיילים המלחים שלנו, כי דפקו אותם". מסבירה רינה את ציוריה: "מלחמה זה דבר יפה. רק פאראזיטים ומתים לא נלחמים". ● בנק ישראל עומד להפיץ ב"קרוב שטרות כסף חדשים, שהופסו וגמ"צאים בארץ במקום מיבטחים מזה כמה חור"דשים. עם הכנסתם למחזור, ייכנס לראשונה גם שטר של מאה ל"י, עליו מתנוססת דמות דיוקנו **בנימין זאב הרצל**. סדר הערכים של בנק ישראל, שהדפיס דמויות אישים על כל השטרות, הוא כדלהלן: **חיים ויצמן** יופיע על שטר של 50 ל"י; והפרופסור **אהרנט איינשטיין** על שטר של לירה אחת. ● הדוגמנית הישראלית **יושנה** ("שוש") **כהן**, הפכה כיום לאחת הדוגמניות המצליחות ביותר ברומא. שוש משמשת כדוגמנית בית של בית האופנה בארוקו. לאחרונה אף זכתה להופיע בסרט איטלקי בשם ההרפתקנים.

על עצמו לבדר את חיילי צה"ל היושבים בסני. הוא לקח את להקת הקצב הקטיפה השחורה המופיעה בדיסקוטק בצפון תל-אביב, צירף אליהם שלוש נערות גו'גו, **גבי צרף**, גינגיית מגרמניה, **לינדה וולפו**, בלונדית אנגליה, והכושית **מרי סה מאקדרימוט**, ערך עימן מסע הופעות בסני. הביקור תוכנן ל-24 שעות בלבד, אולם בגלל תקלה במכוניתו של ספקטור, נתקעה החבורה בסני 48 שעות נוספות, שנוצלו עליהם למופעים נוספים.

מלחמה זה

דבר יפה

זוכרים את **רינה ביימנחם** (שר"ב), הישראלית הראשונה שפירסמה לפני כעשר שנים ספר על חיי חייהן של הלסביות בישראל? אחרי תקופת שתוקה ממושכת, שוב הופיעה רינה בציבור. הפעם, כשיציגה את תערוכת ציוריה בירושלים. ליאחרונה ישבה רינה בת ה-34 בעין-הוד, שם עסקה בייצור תכשיטים. בתערוכתה מציגה רינה ציורי מלחמה, שבמקום בני-אדם מופיעים בהם חיות, כמו חוגלות ו-

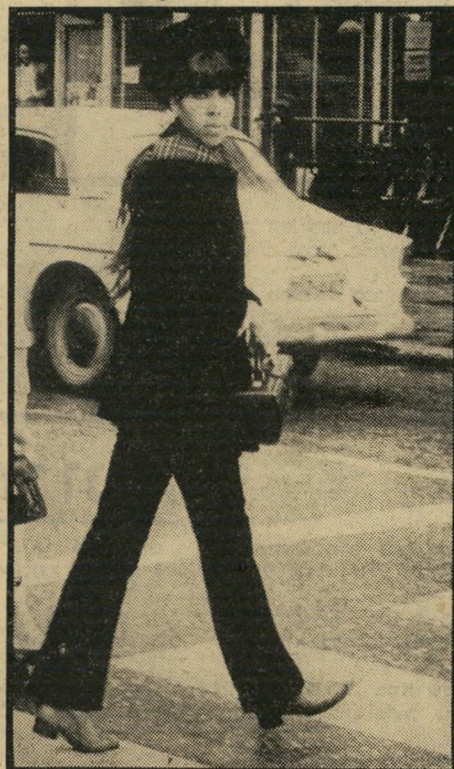
עובדי הטלביזיה הישראלית. לפי קנה-מידה אמריקאי, היו **דן בירון** ו**יוסף סוקר** מרוויחים 25 אלף דולאר לשנה, ואילו **דן שילון** לא פחות מ-60 אלף דולאר. ● כוכב נוסף עומד לזרוח בשמי הטלביזיה הישראלית: **עמק פרי**, קריין התדושות היפופולארי של קול-ישראל, יתחיל להקריא בקרוב את החודשות בטלביזיה. אחרי שינחה כמה פעמים, הצליח עמק יפה-התואר להתגבר על המתנגדים למינויו לתפקיד. ● המידרשה של דוד בן-גוריון בשדה-בוקר משמשת, בנוסף להיותה מקום מנוח, גם כאתר תיירות מושך. חברי מועדון הווארייטי שנסעו לראות את המידרשה לפני חזרת לאנגליה, לא שכחו להשאיר שם תרומה קטנה, בצורת מילונת לימוד בנות מאתיים לירות סטרלינג, כשראשון התורמים הוא שחקן הקולנוע הנודע **מייק קליין**. ● שמו של שריהביטחון משה דיין הוא פופרי לרי מאוד בין אנשי עסקים ממולחים בי רחבי העולם. השימוש בשם דיין הגיע גם לפילדלפיה, ארצות-הברית, שם נקרא על שם השר סוס מרוץ אשר נוצח עלידי מתחרהו, סוס בשם "דמשק". ● רוח התינדבות למופת גילה הנידון-למוות לשעבר, חבר האציל **אליהו ספקטור**, אשר לקח

פתי צעיר, היא בחרה לעשות אותה ב"מקום מקורי — בדיסקוטק. חגיגת הנשואין נערכה בדיסקוטק של מאנדיס. ● אגב, ליאחר שילדה, חזרה **מאנדי רייס-דורי** וזרם-שאלזלי לפעילות עסקית מוגברת. היא עומדת לפתוח בקרוב בוטיק אקסקלוסיבי חדש לגברים ונשים ברחוב דיזנגוף.

גורגו

בסיני

אחד האנשים הבולטים ביותר בטלביזיה הישראלית הוא **חגי מאוטנר**, אשר שמו קשור כמעט בכל הפקת תוכנית של טלביזיה הישראלית. מאוטנר (29), הגיע לטלביזיה בדרך מזורה. תחילה למד חקלאות בכפר-הירוק, אחר כך למד באורט טכנאות-שיניים. לאחר שעסק במיקצוע זה מכפר שנים, היה שותף במועדון טורמלני הירושלמי, ממנו פרש במהרה ועבר לר"ל-לוח-אוויר. גם כאן לא החזיק מעמד זמן רב. לכן החל ללמוד בימיו והפקת סרטי טלביזיה. לאחר שעשה את התואר הראשון, הוזמן לטלביזיה הישראלית. ● אגב, חישוב של מומחה טלביזיה אמר את ערכם של

בהירים תוצרת צרפת; בעלה, הזמר ומפיק-התקליטים **בני אמרורסקי**, לבוש אף הוא חורפית. השלישית היא הפסנתרנית והרקדנית **נמץ כלומנטל**. אחרונה חביבה היא **נילי לבקוביץ**, שתיהן מעדיפות מכנס ייע ארוכים בימי החורף, על חצאיות המיני.

זאת הוכיחו, על אף גשמי הזעף, **מיקי אמי דורסקי** (בתמונה הראשונה מימין) והזמרת **ירדנה רזר** (שנייה מימין). מיקי, המנהלת בוטיק בפסג' דיזנגוף, לבושה בחליפה ובמגפיים

המיני עוד לא מת

ירדנה רזר (שנייה מימין). מיקי, המנהלת בוטיק בפסג' דיזנגוף, לבושה בחליפה ובמגפיים

נמאס להסתובב בג'ינס

לאחר שנבחרה למלכת-היופי של ישראל, יש לו כסף, יש לו חליפות, הוא יכול לקנות לי בגדים, די, נמאס לי להסתובב בג'ינס, היא מסבירה.

אמא!

באותו חדר בו שכנה יעל דיין וילדה את בנה דני, שכנה דליה פרידלנד, וילדה את איילה.

אבל בניגוד ללידה של יעל, לידתה של דליה היתה קשה ביותר. היא התעמלה ב' משך כל חודשי ההריון. למדה איך לבצע לידה טבעית, וכשהחלו הצירים לא היתה ברירה אלא להרדים אותה, ולנתח אותה ניתוח קיסרי. הא התעוררה בחדר ההחלמה, מסביבה נשים עם אינפוזיות, והבינה שכל לימודיה על הלידה הטיבעית היו לשווא.

היא עדיין חלשה מאוד. היא ביקשה לא לבקר אותה בבית-החולים. היא תשכב שם שבועיים עד שבוע, אם לא יותר, אבל כל זה לא לחינם.

הבת יפהפה, היא מתפעלת, יש לה עיניים כחולות, ושיער אדמוני. היא משי-

כשמירי זמיר הופיעה בתחרויות-היופי בלונדון, ראו אותה חמש מאות עיתונאים, חמש מאות צלמים, מאתיים חברי מועדון הווראייטי, עוד מאה אנשי טלוויזיה, וה' לורד אלכסנדר אסקוט.

כולם ראו, התפעלו, צילמו. אבל הלורד לא הסתפק בזה. מייד אחרי ההופעה שלה הוא ניגש אליה, אל מאחורי הקלעים, וה' ציג את עצמו, דרך מתורגמן: "אני הלורד אסקוט. נעים להכיר אותך."

"תגיד לו שלא יצחיק אותי", אמרה מירי למתורגמן.

"היא ביקשה שלא תצחיק אותה", אמר המתורגמן ללורד.

הלורד ביקש מהמתורגמן למסור לה בח' זרה שהוא לא מתכוון בכלל להצחיק אותה, להפך, הוא רוצה למסור לה את רגשי הערצתו הכנים ביותר, וכהוכחה הוא מציג לה לעבור לגור אצלו. בדירתו.

מירי ביקשה מהמתורגמן לשאול אותו למה הוא חושב את עצמו, ולמה הוא חושב אותה, והמתורגמן שאל את הדברים הללו מילה במילה.

הלורד לא נעלב. הוא הבטיח למתורגמן שיש לו שני בתים, והוא מציג לנערה לגור דווקא לא איתו, אלא עם האמא שלו, והמתורגמן השתכנע, אבל הנערה לא רצ' תה. היא לא רצתה לא אותו, ולא את ה' אמא שלו, "ובכלל, תשאל אותו איזה מין לורד הוא, ולמי הוא מספר סיפורי מע' שיות."

כי הלורד האנגלי אלכסנדר אסקוט לא נראה באמת כמו לורד. מוכרחים להודות. יש לו שיער בלונדי ארוך עד הצוואר, וגוף רזה, ועדיין לא מלאו לו שמונה עשרה וח' צי, ולא ברור אם הוא בא לישיבות של בית-הלורדים, אבל אם הוא בא לשם, לא ברור מה הוא עושה שם.

בגיל חמש מת עליו אביו, והוא ירש ממנו את התואר, ולמרות שהוא הסביר את זה למירי זמיר, ולמרות שהוא הוכיח לה בהוכחות בדוקות שעמיתותיה אדית קמ' חי ושורה טביצ'ינסקי הסכימו דווקא לגור עם אמו, למרות כל זה היא לא השי' תכנעה. היא אמרה לו שהיא מוכרחה לנסוע לארץ.

היא נתנה לו במתנה שערך משערות ראשה, והוא הבטיח לבוא בעיקבות השערה הזאת לבקר אותה, בפסח.

היא הגיעה בשבוע שעבר ארצה, כדי להתחתן עם ידידה העכשווי, מנהל המועדון מוליין רוד' בחיפה. "אני לא רוצה לחכות יותר מדי", היא מסבירה את זה, "הנרי זה בחור בשבילי. אני יודעת. אז למה לי לדחות?"

הנרי זה החבר החדש שלה, שהיא הכירה

שלבן שלהם יש קשר עם מלצרים, הם אמרו: היה לא יהיה? אם הוא רוצה להמ' שיד לקשור את עתידו בבתי-מלון דווקא, הוא יכול להתאהב בביתו של בעל-מלון אחר, לכל היותר בביתו של מנהל בתי-מלון, אבל אם הוא רוצה להתעקש דווקא אז הקשר היחידי שישאר לו אל בתי-מלון ואל הכסף שהם מכניסים יהיה המל' צריה הזאת. הם ידירו אותו מכל נכסיהם. הבן חזר לתל-אביב מדוכא ועצוב. הוא לא ידע מה לעשות. ההורים שלו עדיין לא ידעו שהמלצרים הזאת גרה איתו באותה דירה, והוא לא ידע איך לספר להם על זה, ואם בכלל.

הוא החליט לשלוח חבר שלו לנתניה. הוא ביקש את החבר לספר להוריו את כל האמת, ולהוסיף עליה תיאורים משלו, ול' הרבות ולתאר את שיכחה של הבחורה וצ' ניעותה, וכי' וכי'.

כתוצאה מזה הגיעה לתל-אביב, שלוחה כחץ מקשת, האמא. היא נכנסה לדירה של בנה. הבן לא היה בבית. והיא התנפלה ישר על הבחורה: "ענייה פרימיטיבית, איך את מעיזה לתפוס את הבן שלי? מלוכלכת שכמותך! רק על הקבר שלי הוא יתחתן! יתן. הגוף שלך לא יעזור לך." כל השכי' ניסם באו לראות מה קרה, והאמא לא שמה לב והמשיכה לצעוק על הבחורה המבוהלת: "מלצרים מסריחה ממלון בדורה, את תעזבי את הבן שלי, או שאני אראה לך מה זה להידבק לבחורים טובים!"

מירי זמיר

אדית קמחי

שורה טביצ'ינסקי

הוא חיפש אותה. היא כבר לא היתה ב' טבריה. הוא מצא אותה עובדת במלון דבורה בתל-אביב.

הוא הוציא אותה מהמלון, שכר לשניהם דירה ברחוב רבי מאיר בתל-אביב. ויום אחד הוא החליט לספר על כך, בעדינות, להוריו.

הוא ניסה. אבל כשהאב והאמא שמעו

השיטה הישנה

דיילת אל-על נילי רבטמן התחתנה בש' בוע שעבר עם מייק שנער, בנו של פליקס שנער, מי שהיה ראש מישלחת-היילומים בגרמניה.

איך היא עשתה את זה? תשאלו, תשאלו. רק משאלות לומדים. זה פשוט מאוד. היא רצתה מאוד להתחתן. זה היה כבר לפני שבע שנים. היה לה אז מועמד מצויין. בחור צעיר בשם דויד, עם מוסטנג וכל שאר המעלות.

היא היתה יושבת עם החברות שלה, והן היו משוחחות על חתונות, והיא היתה מספרת להן על מיני שיטות להכניס גבר לחופה. "צריך להיות נחמדה אליו", היא היתה מסבירה להן, "צריך לספל בו, להכין לו אוכל, שהוא יראה כמה זה טוב." היו לה המון פטנטים, אבל אף אחד מהם לא עבד. שש שנים היא נשארה ידידתו בלבד של דויד, ויום אחד היא גילתה שבד' מן שהיא טסה, הוא מבלה בדירתה עם דיי' לות אחרות.

לפני שנה היא הכירה את מייק, והיא החלה להפעיל שוב את שיטות החתונה שלה. היא היתה אוספת עיתוני-נשים, ובהם כל מיני עצות איך להתחתן עם גברים, והיא וחברותיה היו יושבות ימים שלמים על ה' בעייה ומנסות למצוא פיתרון.

והנה נודע לחברותיה, לפתע, שבשבוע שעבר היא התחתנה. היא עשתה את זהו אחרי החתונה היא סירבה להתפטר מ' אל-על, כפי שנהוג לפי החוק הבלתי-כתוב. היא רצתה עוד לקנות לעצמה בגדים, וכש' היא חזרה לטוס שאלו אותה החברות שלה, בסקרנות נלהבת, באיזו שיטות עבדה.

התברר שזו לא היתה שום שיטה, אלא פשוט אהבה. אהבה שהולידה פרי: החתונה התקימה בחודש השלישי.

בעל המלון והמלצרית

להוריו יש מלונות בכל מקום. בצפת, בטבריה, בנתניה, בכל רחבי הארץ. והוא חי בהתאם. שלחו אותו ללמוד כלכלה ב' אוניברסיטה בירושלים, הוא התגורר שם במלונות מפוארים, וכל שבת חזר לאבא ולאמא לנתניה, שם הם גרים בדירה גדולה של חמישה חדרים.

לבן-אדם המסתובב כלי-כך הרבה במלונות צפויות כל מיני סכנות, וכך קרה שלפני שנתיים, בטבריה, במלון 'אליו, הוא פגש במלצרית.

מובן שברגע הראשון לא עלה בדעתו ש' הוא, בנו של אדם כלי-כך עשיר, בעל לכל' כך הרבה מלונות, יקשור את חייו במלצ' רית פשוטה. אבל היא היתה כבר גרושה ואם לילה, משכה אותו בקסמיה.

בהתחלה הוא ביקר אותה מדי פעם ב' טבריה. בסתר. מבלי שאף אחד יידע. אחר' כך הוא חשב: "לעזאזל, אז מה אם יידעו?" ולקח אותה לפעמים לתל-אביב, ואפילו ל' ירושלים.

אחר-כך הוא נבהל ממעשיו. הוא ניסה לתאר לעצמו מה יהיה אם הוריו יידעו ש' יש לו קשרים עם מלצרית. הוא החליט ל' נתק את היחסים, ולחזור לבנות את מעמדו. הם נפרדו. עברו חודש-חודשיים, ולבנו של בעל-המלונות התברר שהוא כבר יותר מדי קשור למלצרית הזאת. הוא לא יכול לעזוב אותה.

האדם והמכונות

למוריס כושילביץ היו אמצעי-פיתוי משוכללים ביותר. היה לו אחד משלושת ה"ג'וארים" של הארץ. האחד נמצא אצל משפחת מכנס, השני אצל זיוה יריב, והשלישי אצלו.

הוא היה מכנס ל"ג'ואר" שלו את החתיכות הכי יפות בתל-אביב. הוא היה מושב שם את רותי נוימן. הוא היה נוסע עם אלה שיף. הוא היה מוביל בו יפהפיות גדולות וטובות.

ובעזרת ה"ג'ואר" הנפלא הזה הוא הצליח להכיר את ציליה ברוידס, בתה של פייגה ברוידס, חברת עיריית הרצליה, האשה הכי פירונונית בארץ, המופיעה ל' כל אירוע חברתי עם פרחים על הראש.

הנערה ראתה את הבחור, וראתה את ה"ג'ואר" שלו, והחליטה שהיא מעדיפה דווקא את הבחור. "אני לא רוצה לנסוע בג'ואר", זה לא מתאים לי", היא אמרה לו, והוא מכר את ה"ג'ואר", וקנה לו מכונת "סטריומף".

אבל גם זה לא עזר. עבר זמן והיא אמרה לו שהחליטה לנסוע לאנגליה, ללמוד. היא עדיין לא רוצה להתחתן.

הוא הבין שמה שלא עושות המכונות והכסף, תעשה אולי האישיות, והוא נסע בעיקבותיה לאנגליה, קיבל עבודה בתור עוזר קטן בשגרירות הישראלית בלונדון, ואומרים שזה דווקא מצליח.

עשר סיבות
טובות
לרכוש
טלוויזיה

כילול

- * הסלחיות שבהרהר על ידי המוחים לבתי הספר בארץ.
- * שיטה מהפכנית המונעת קרינה.
- * מסך פנורמי משובץ 59 ס"מ, 110°.
- * גיוון המסך נבחר באופן מדעי לשמירת עיני ה צופה.
- * קליטה טובה ללא הפרעות גם באזורי קליטה גרועים.
- * צליל נעים וחזק עלידי רמקול אלפסטי.
- * "Wattless Dropper" מונע התחממות המכשיר ומאריך חיי החלקים.
- * עיצוב מודרני ושולחן לכל מקלט.
- * תנאי רכישה נוחים.
- * שרות עלידי מומחי "פילוט" בביתך.

Pilott

Factories: U.S.A., England, Israel, South Africa, Ireland

כיצד שומרים
על בגד הים?

בגדי הים והחוף נוטים להתקשות ולדהות כתוצאה מהשפעת המזיקה של מים, שמש, וחמרי החיטוי שבבריכות. כביסה קלה במים קרים ו"טקסטיל שמפו" תשמור על גמישותם וצבעיהם של בגדי הים והחוף. "טקסטיל שמפו" מוציא את שירי המלח וחמרי החיטוי, ומאריך את חיי בגד הים.

טקסטיל
יונה

המפיצים חב' נורית בע"מ
תוצרת ביח"ר נקה בע"מ

תאווה הנסיעה שלכם למרחקים מקבלת תפנית חיובית דווקא בימים אלה. הנסיעה תיקבע עלידי תשובה שתקבל על אחד מכתבים ששלחת בנושא זה. רכילות או שמועות הקשורות בכך יגרמו ליתרונות. אם תתעלם מהן, אין סיכוי שיפגעו בכך באופן מעשי. הפעילות החיובית שלכם מתייחסת לקראת סוף השבוע. הרפתקה רומאנטית תגרום לך התרגשות חזרה לפת המבוססת על הנסיעה חושנית בלבד ללא התקשרות ריגשית. אך אל לך לשחק ברגשותיהם של אחרים.

עקר
22 באוקטובר -
22 בנובמבר

★ ★ ★

אתם נוטים לסמוך על האינוואיזיה שלכם בקשר לדברים התובעים החלטה. חושכם מדריך אתכם בכיוון הנכון ועליכם לפעול בהתאם, אך כדאי שתחסנו את נשיתכם להרבות בדיבורים על כך. יום חמישי עלול להיות יום של דאגה וחוסר שקט. הפגנת האני שלכם עלול לה הטעות אחרים וליחס לך תכונות מוגזמות שאינן כך. כדאי לך לגנון השבוע את לבושך, כדי לחרוג מהשיגרה.

קשת
23 בנובמבר -
20 בדצמבר

אחת מאהבותיך הקלילות תמלא עבורך תפקיד חשוב וקובע בסוף השבוע. הרגשונך הכללי תישאר ללא שינוי, גם ביחס אליה/אליו. בעיות הקשורות בבני משפחתך עלולות להדאגך. צפויה לך פגישה משמחת שתזכור אותה עוד ימים רבים. כדאי שתבחון את יחסך כלפי הכופים לך. מעשה בלתי צודק שעשית בעבר ולא ייחסת לו חשיבות אשר דרושים לך לקידום עסקיך.

נדי
21 בדצמבר -
19 בינואר

★ ★ ★

תיווכח לדעת שכנות ויושר-לב כלפי ידידיך יהיו לך לעזר במיוחד בימים אלה כשאתה זקוק כליכך לעזרת ידידים בפיתרון בעיותיך. מאורע מצער לאדם הקשור בכך ייתרונות. ריד את מנוחתך, אבל לבעיה זו צמוי פיתרון כספי. אל תתיאש מההסחבת והקשיים הנגרמים על דרכך. מעט אור-רוח והכל יסתדר על הצד היותר טוב. תמצאו עניין מחודש בדברים הקשורים באוכל או באכילה. אך אל תזלזלו.

דודי
20 בינואר -
18 בפברואר

★ ★ ★

רגישותך הדקה תקבל ביטוי ברור השבוע, מה עוד שהגורמים החיצוניים יאפשרו השתקפות חיצונית של רגשותיך. כל פעולה תקיפה שלכם תתקשקש ולעמוד על שלון. פעילות ספורטית בית עשויה לשחרר אתכם השבוע ממועקות נפשיות העוללות לפקוד אתכם. מוטב שתוותר השבוע על טיולים ומסעות. אתה עלול להתאכזב. תצטרך להוציא כספים על דברים בלתי מועילים, צפוי לך שבוע רומאנטי ומחנה.

דודי
19 בפברואר -
21 במרץ

טלה
21 במרץ -
22 באפריל

אם תבדוק היטב תיזכר, שאתה עצמך אשם במצוקה הכסית בה אתה נתון. סיועה של אשה עשויה לתרום ליציבותך ה' חומרית השבוע. אל תהמר בכספים. די ב' כן שיחסיך עם בני המין השני נושאים אופי של הימור. בת השבוע בקסם אישי מוגבר לגבי הגברים.

★ ★ ★

שור
21 באפריל -
20 במאי

★ ★ ★

תאורם
21 במאי -
20 ביוני

זו הזמן לקחת אותה לשיחה רצינית כדי ליישב את כל ההדורים שביניכם. אל תופתעו אם בריזונג עשוי להקדים אותך ולקחת את היוזמה לידי. למרות עומס העבודה תהיה לך הרגשת הקלה. תמצא את עצמך חביב ונדיב אל חבריך לעבודה. התחבובים יעסיקו לאחר העבודה.

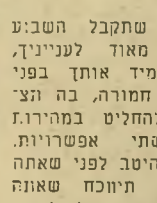
★ ★ ★

שרון
21 ביוני -
20 ביולי

קשר מסויים שקשרת בעבר עשוי להבשיל את פירותיו השבוע. אם תנהג בחביבות ולא תתן ליצריך לשלוט בכך, אתה עשוי לרוות מכך נחת, זוהי תקופה טובה עבורכם לפעילות תרבותית ואמנותית. אחד מידידיך עלול לעבור השבוע למחנה של אלה ה' מועלים מאחורי גבך. לבשי כחול כהה.

★ ★ ★

אריה
21 ביולי -
21 באוגוסט

מכתב שתקבל השבוע יועיל מאוד לענייניך, אך יעמיד אותך בפני דילמה חמורה, בה תצטרך להחליט במהירות. בין שתי אפשרויות. חשבו היטב לפני שאתה מחליט. תיווכח שאתה נוטה השבוע לבידור. כל צורת בידור תהנה אותך, אך זכות עדיפות שמורה לבידור סרטי. מיושן יעלמו בתחילת השבוע.

מחול
22 באוגוסט -
22 בספטמבר

★ ★ ★

מחול
23 בספטמבר -
22 באוקטובר

אל תיכנס להרפתקה! אות פיאנסיות ה' קורצות לך, בגלל אפרויות כספיות שנתחוב בפינך לאחרונה במפתיע. ידיד קשיש עשוי להיות לך לעזר רב אם תקשיב בכובד ראש לעצותיו בנושא המעסיק אותך זה זמן רב. תהיה נתון ללחצים של כמה מבני משפחתך, אל תיכנס לשיקולים ריגשיים.

האם ישוראל תראה כן?

מאת
שלום כהן

הערים הלבנות, ויסעו ללון ברובעים וב-
מחנות המיוחדים שיוקמו למענם.

בינתיים בוצעה תוכנית זאת בעיר אחת
בלבד: בלומפונטין. היא בשלב נסיוני, וב-
צויה עלה הון תועפות. "אבל הפשיעה
ירדה בחמישים אחוז שם", הסביר לי קצין
משטרה, "ואין פחד לצאת בלילה לרחו-
בות".

כמה יעלה ביצוע התוכנית בכל הערים
הגדולות של דרום-אפריקה? איש אינו יכול
להשיב — אבל כולם מדברים על מאות
מיליונים של לירות. יש גם המשיבים: "זה
בלתי אפשרי, בלי השחורים — ישתתקו
הערים הלבנות".

כיום רשאים הכושים להימצא בערים ה-
לבנות — וכל הערים הגדולות הן לבנות
— רק אם הם מצויידים בפאס, תעודת-
מעבר מיוחדת. הם יכולים לקבל את התעו-
דה רק אם יש להם מקום-עבודה, והמעביד
מבקש בשבילם את התעודה, שתאפשר להם
לעזוב את איזוריהם המיוחדים של
הכושים. בכל רגע יכול שוטר לעצור אפ-
ריקאי ברחוב, לדרוש ממנו שיעיג את ה-
פאס. אם אין לו אחד, הוא מושלך ישר
למאסר. אם פג תוקפו של הפאס, גם אז
צפוי לו מאסר, ואילו למעבידו: קנס.

אם הוא פועל שירותים, אין הוא יכול
לגור בעיר הלבנה. עליו לשוב בערב לאחת
מעריהם של השחורים. אם מדובר ב-
עוורות-בית, רשאית היא לגור אצל מעבי-
דה. אבל בשום אופן לא תחת גג אחד:
יש לבנות לה חדר נפרד בחצר הבית.

"אנחנו משתדלים להתייחס אל העוורות
שלנו בסדר. בעיקר הילדים שלנו אינם
יכולים לסבול את המחשבה שאצלנו בבית
יש עבד. אסור לה לקבל ביקור של בעל
או חבר. אם המשרטה תתפוס אצלה גבר
— השניים הולכים ישר לבית-הסוהר ובעלי
משלם קנס. כשהילדים רואים משרטה עו-
רת סריקה ברחוב, הם מסתופפים מבית ל-
בית כדי להזהיר את העוורות שישלכו את
החברים שלהן".

שיחה לגמרי שיגרתית, על מירפסת של
וילה נאה מאוד ביוהנסבורג, מוקפת גן
מטופח ובו בריכת-שחייה. המארכת מספרת
על עניין זה כפי שברמת-גן תתנה עקרת
בית את צרותיה עם בייביסיטר, אבל היא
הוסיפה: "אנא, אם תכתוב זאת, אל תזכיר
שמות".

זאת עובדת-חיים שהמקומיים התרגלו
אליה: פאסים, חיפשי-פתע של המשרטה,
מאסרים וקנסות. האלה והאקדח מוכנים
תמיד לפעולה — והשוטרים אינם מהססים
להשתמש בהם. הם יודעים, שבהגנה על ה-
חברה הלבנה מפני איום הרוב השחור —
עומדים כל כלי השלטון והחוק לימינם.

● מירדף בכנסייה

השוטר ס.ג., ואן הייסט (18) זוכה
מאשמת הריגה, כאשר הופיע היום ב-
בית-משפט השלום.

לדברי התביעה, הרג ואן הייסט שלא
כחוק את יוהאנס טסאנקאווה, כאשר ירה
בו מאקדחו בתוך כנסייה, בשעה ארבע
לפנות בוקר.

השופט קבע, כי בנסיבות המיקרה
היה השוטר מצדק להרגיש שקיימת
סכנה לחייו, ועל כן רשאי היה להש-
תמש באקדחו כדי להגן על עצמו ועל
רכוש הכנסייה. זאת אף היתה חובתו.
הכומר ה.ס. פיינאר, מהכנסייה ההו-
לנדית בוואנדרליקפארק, העיד כי בליל
ה-26 ביוני ירד לתחת כנסייתו נעולות
והחלונות סגורים, אחרי תפילת הערב.
בערך בארבע לפנות בוקר העיר אותו
קול פעמוני הכנסייה. הוא הבין כי ה-
רשמוקל בלישכתו הפרטית, עליו מוק-
לטים קולות של פעמונים, הופעל על-
ידי מישור.

הוא טילפן מייד למשרטה, וכעבור
זמן הגיעו השוטרים ואן הייסט ודה-
קוק, יחד עם שוטר אפריקאי. הם גילי-
חלון שנופץ עליידי לבנה. השוטר האפ-
ריקאי הוצב בחוץ, ושני הלבנים חדרו
פנימה, אל תוך הכנסייה. "ערכנו חי-
פוש בכל הכנסייה, וגם בלישכתי, מצא-
נו את הרשמוקל במצב שהעיד, כי מי-
שהו הפעיל אותו. התפורנו, וכל אחד
הלך לחפש בכיוון אחר", סיפר הכומר.

"הייתי בחדר ההטבלה כאשר שמעתי
מישהו צועק, ומייד לאחר מכן — קול
של ירייה. מהרתי לאולם התפילה ומ-
צאתי ואן הייסט עומד באחד המע-
ברים. לפניו, בין המושבים, שכב כושי.
שאלתי אותו מה הוא רוצה, ואז ראיתי

"הייתי כל-כך מבוהלת שלא יכולתי
לעשות דבר", אמרה הגברת בינאר.
"הוא דרש כסף. נתתי לו כל מה שהיה
בקופה, והוא הסתלק".

● ירייה בהנות

סאם מאדונסלה, 40, שירה באשה
בת 47 בהנותה בלחר, ליד ויטבאנק,
נידון למחת עליידי נשיא בית-המשפט,
השופט דה-ווט. הוא מצא אותו אשם
ברצח, ללא סיבות מקילות.

מאדונסלה ירה בגברת פטרונלה ואן
דר ליט, אם לארבעה, בעת נסיון לשו-
בהיתה לבד בהנות.

קז סקוטאנה, 30, שהופיע יחד עם
מאדונסלה, נמצא אשם ברצח הכומר ה-
אפריקאי יואל הלומבאנה, ונידון למאסר
עולם. מר הלומבאנה נורה בראשו, ואו-
פניו נשדדו, בהיותו בדרכו לויטבנק.

בעדותו הצהיר מאדונסלה, כי מסר
את אקדחו לסקוטאנה, שהצהיר במשפטו
כי "רציתי רק להפחיד את האיש ב-
ביל לקחת את האופניים שלו".

● הטיפה בחושך

שתי ילדות קטנות נחטפו אמש, בעיר
דן ישנות, מתוך מכונת שחנתה בהי-
לנדס נורת, שעה שהוריהן בילו אצל
ידידים.

ההורים החנו את המכונת בדרך
המובילה אל בית ידידיהם, שם סערו
ארוחת ערב, יחד עם עוד 15 מוזמנים.
האם, המבקשת לשמור על עילום-שם,
תיארה היום כיצד התפרצה בתה בת
השבע אל המסיבה, בוכה בהיסטריה
ושימלתה מכוסה דם.

"עובנו את בנותינו — בנות חמש,
שש ושבע — יחד עם התינוק שלנו,
ישנים במכונת", סיפרה. הילדה, ש-
התפרצה פנימה בבכי, סיפרה שגבר
הרים אותה בשעה שישנה. היא חשבה
שזה אביה, אבל כאשר הביטה למעלה
ראתה יד שחורה. היא צרחת, והאיש
היכה אותה בפניה וברח.

ההורים רצו מייד למכונת, ומצאו
שניים מילדיהם ישנים בשקט. אבל ה-
ילדה הרביעית, בת החמש, נעדרה. ה-
ארגנה קבוצה שפתחה בחיפושים, וכע-
בור עשרים דקות מצאו את הילדה ב-
בית סמוך. הסתבר כי בחור צעיר
שמע צריחות, וראה את הילדה נגרת
בכוח עליידי גבר אפריקאי. הוא פתח
ברדיפה אחריהם, ואז הפיל הגבר את
הילדה וברח.

"מה הם צריכים לחטוף ילדות קט-
נות?" שאלה האם, שפחדה כי החוטפים
רצו להשתמש בילדות לטכסי רפואתי-
אלימים. מעתה, על כל פנים, היא לא
תשאיר את ילדיה במכונת, אם לא
תמצא בייביסיטר שישמור עליהם ב-
בית.

שוטרים מחפשים

גברים

את הסיבה העיקרית, מדוע מרב-
רים עכשיו בדרום-אפריקה על תוכנית
הנקראת White by Night — "לבן ב-
לילה". כלומר: החל משעה שמונה או תשע
בערב, יעזבו כל העוברים השחורים את

נים בודדים דוהרים ביניהם במכונות מהי-
רות.

"אני לא מרשה לבעלי לנסוע למשרד
שלו אחרי הצהריים או ביום ראשון בבו-
קר", סיפרה גברת עשירה, על כוסית ויסקי
במסיבת קוקטייל. "ירצחו אותו. אין לך מו-
שג מה זה. השחורים כאן ירצחו אותך
בשביל חמישה סנט. קודם יהרגו אותך
ואחרי-כך יחפשו אם יש לך משהו בכיס.
לפני יומיים רצחו זוג בבית שליך המשרד
של בעלי".

רוצים חיזוק לסיפוריה של אותה גברת?
הנה יכול של עיתון יומי אחד:

● סכין בגב

גאנגסטר אפריקאי הדור-לבוש ומר-
כיב מישקפי-שמש איים על מנהליו בת
ה-28 של מועדון כריסמאס ביוהאנס-
בורג, לפני שברח עם 570 ראנו במזו-
נים.

הגברת פראנסוינה בינאר, אם לשלו-
שה, היתה לבדה במועדון אתמול בבו-
קר, כאשר שמעה דפיקה בדלת. אפרי-
קאי לבוש חליפה חומה נאה, חובש
מיגבעת ומרכיב מישקפי-שמש, ביקש
בולים. שעה שהיא הוציאה אותם מה-
כספת הוא שלף פיגיון מכיסו והצמידו
לגבה.

מבצע תרגיל-כושר בעת מ'פגן ספורט. נוער
זה מקבל חינוך לאומני ודתי קיצוני. יחד עם
בני יתר העדות הלבנות הוא משרת תשעה
חודשים בצבא, עובר לאחר מכן למילואים.

הנוער האפריקאני

בני יתר העדות הלבנות הוא משרת תשעה חודשים בצבא, עובר לאחר מכן למילואים.

זרוע החוק הלבן

תמונה המסמלת את הטרנדית של דרום-אפריקה: שוטף לבן מצווה על גבר כושי צעיר להסתלק. היא צולמה אחרי שממשלת דרום-אפריקה הכריזה על רובע-מגורים כושי, בקירבת העיר

יוהנסבורג, כאזור לבן — וציוותה על תושבי השחורים לפנותו תוך 24 שעות בלבד. מי שלא נשחזר לפקודה זו מרצונו הוא — סולק מייד בכוח. בתי התושבים השחורים נהרסו כולם על-ידי דחפורים — ותושבי המקום גורשו באכזריות אל מחנה ארעי ומרוחק מאוד.

שים גם בכינוי-הבזו כפיר, מילה ערבית שפירושה כופר. צאצאי ההולנדים, שפעם נקראו בורים ("איכרים") קוראים לעצמם אפריקאנרים, לכן אינם אוהבים שקוראים לכושים אפריקאים.

אבל המיון הגדול לא הושלם עדיין. מדי פעם מגיעה הלשנה לוועדת הסינוח, כי פלוני המוכר כלבן הוא ציבעוני; או שציבעוני פלוני הוא בעצם שחור. שינוי הסינוח גורר אחריו שינוי מקום המגורים. שינוי המיקצוע שמוחר לעסוק בו, העברת הילדים לבית-ספר אחר.

• טוהר הגזע

צעיר בן 18 זכה היום בעירעור שִׁי-הגיש נגד שינוי מעמדו הגזעי, מצביע עוני לאפריקאי. השופט מייבורג מפרר טוריה קבע, כי הצעיר, אלק סטיפן מארקס, פועל-דפוס מיוהנסבורג, הוא אכן ציבעוני.

פסק-הדין ניתן אחרי שהשופט מיי-בורג שמע את טיעון הצדדים. בבקשה הקוראת לשר-הפנים לשנות את הקביעה שנעשתה על-ידי הוועדה למיון גזעי, ולהחזיר למבקש את סיווגו הקודם כ־ציבעוני.

בתחילה פנה אלק מארקס אל ועדת העירעורים של הוועדה למיון גזעי, אהרי ששוג כאפריקאי. אבל עירעורו נדחה, והוא נשאר אפריקאי.

כבוד השופט מייבורג אמר היום, של-דעתו לא היתה ועדת העירעורים מוס־

(המשך בעמוד 29)

שורשים עמוקים מאד בקאלבניזם. ואילו ד"ר לבר אמר, כי המשפחה ה־אפריקאנית היא בעלת אופי פאטריאר־כאלי חזק מאוד. התרבות שלה שמה דגש חזק מאוד על הדיבור "כבוד את אביך".

ועדה

רסיווג גזעים

תנ"ך ממלא מקום חשוב מאוד בחייו של האפריקאנר. לא רק בתפילתו, כי אם גם בספרי ההיסטוריה שלו. על כתבי-הקודש הוא מבסס את הגדולה בתור-עבותיו: האפארטהייד. ולא מיקרה הוא, שאין כימעט הפרדה בין דת ומדינה ב־דרום-אפריקה.

האפריקאנרים לומדים שהם העם הנבחר, כשם שבני-ישראל היו פעם העם הנבחר. עליהם לשמור על ייחודם ועל טהרתם. אסור להם לטשטש את ההבדל שבין לבין האחרים, ואסור להם לקבל את האחרים כשחים. על כן, אין אלוהים המאחד הג־דול, המביא יחדיו את כל עמי הארץ — כי אם המפריד הגדול, ולדברי ביטאון ה־נסיסה ההולנדית של דרום-אפריקה: "לב־נים ולא־לבנים חיים תחת חוקי-קיום שו־נים".

האפארטהייד פירושו — חיים בנפרד. ל־אורה: שני הגזעים — הלבנים והשחורים — יחיו ויתפתחו באיזורים נפרדים אבל כדי לנצל את העושר העצום של הארץ, זקוק האיש הלבן לעובד השחור. כל עוד הוא עובד ומגדיל את הונו או את הנאתו של האיש הלבן — מותר לשחור להימצא ב־קירבת הלבן. אבל החוק אסר עליו להביא עימו את אשתו, אסר עליו לעסוק במיק־ציעות השמורים ללבנים — ואם שחור ולבן עושים אותה עבודה, משתכר הלבן פי שבע. ברגע שהוא מאבד את כושרו הגופני — הוא מפורט וחיוב לשוב לאיזור הול והעלוב שממנו בא. כי באותו רגע תמה יעילותו בשביל האדון הלבן.

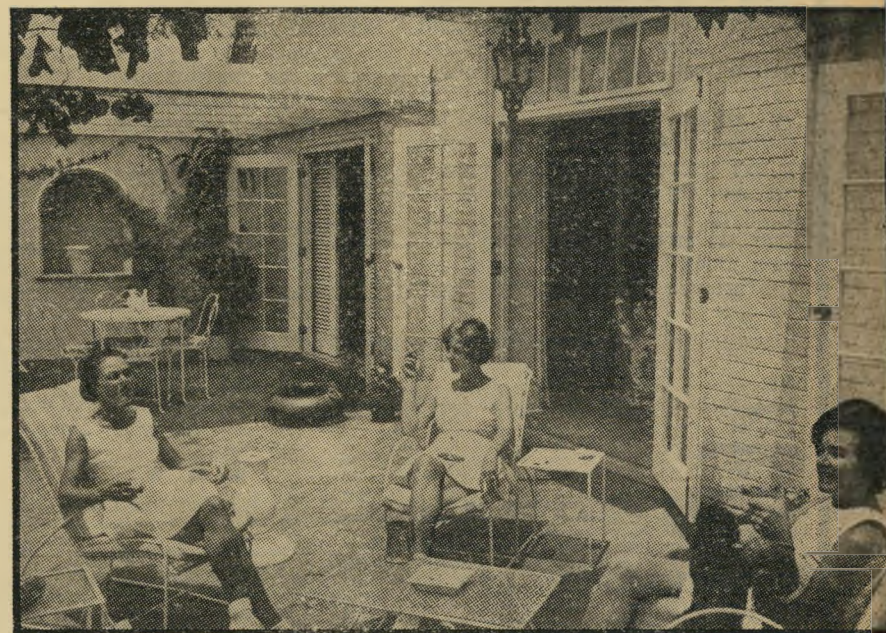
כדי להבטיח את הפרדת הגזעים חוקק ב־1949 חוק איסור הנשואין המעורבים. שמטרתו "לשים קץ לעירוב הדם ולעודד טוהר הגזע". כעבור שנה הוקקה פקודת המוסר, המטילה עונשים חמורים על כל המקיים מגע מיני עם מי שאינו בן גזעו.

מכיוון שנשואין מעורבים הפכו לפשע, היה חיוני שהשילטונות יידעו בדיוק לאיזה גזע שייך כל תושב. הוקמו ועדות לסינוח גזעי, שמהן 18 שנה עוסקות בסינוח כל תושבי דרום-אפריקה לפי הגזע, וציון שייך-כותם זו בתעודת הזהות. במיקרה של ספק, הוסמכו חברי התעודים האלה לקבוע את השייכות הגזעית על-פי קירורל השיטה, צבע העור, עובי השפתים ודעתם הכללית של השכנים.

המספרים האחרונים שפורסמו עד כה:

אפריקאים	11.645.000
לבנים	3.250.000
ציבעונים	1.648.000
אסיאתים.	522.000

אגב, ההגדרה הרשמית של איש שחור היא באנטה, שפירושה עם. הלבנים משתמי

חיי עושר

שלוש נשים לבנות מבלות בנועם, על מירפסת הווילה של אחת מהן. חייהן העושר והרווחה של מרבית הלבנים אפשריים אך ורק הודות לתנאי-העבדות בהם מנוצלים הכושים, ולאוצרות-הטבע העצומים של מדינה זו.

להוליד יותר. זה הלך בסדר — עד שה־ליבראלים האלה שמעו על העניין. הקימו צעקות בעיתונים. זה נפסק. לפני שנהיה נהג ומדריך תיירים, עבד שבע שנים במשטרה. מזה שנה ברודויה, בשירות-התנדבות, כאשר השאילה ממשלת דרום-אפריקה לממשלת איאן סמית 5000 שוטרים למלחמה במחתרת הכושית שם.

• מתוך "ראנה דיוני מיינר":

האפריקאנר נוטה יותר להיכנע למיש־מעט מאשר בני-ארצו דוברי-האנגלית או היהודים. זאת מגלה מחקר של ה־מחלקה לסוציולוגיה של אוניברסיטת ויטוטרסראנד.

ד"ר הנרי לבר, מרצה בכיר לסוציו־לוגיה בוו־יטס, עמד בראש המחקר. מס־תבר, כי האפריקאנרים הם הקבוצה בע־לת "התחושה המישמעיתית" החזקה ב־יותר, היהודים בעלי התחושה החלשה ביותר. כאשר נתבקש להגדיר את המ־שג "תחושה מישמעיתית", השיב ד"ר לבר: "זהו נושא מסובך. התחושה ה־מישמעיתית מעידה על אופיו של אדם שהוא אנטי-דמוקראטי בכוח, או פא־שיסטי".

יתכן, הטעמים, שהגורם היסודי לכך טמון בנכונות אותו אדם להיכנע ל־מישמעת.

כאשר נתבקשו להבהיר את המימצ־אים, הביעו כמה מעורכי המחקר דיעות מגוונות. פרופסור ואגור, שנשאל מדוע לדעתו האפריקאנר ממושמע וגם חוקפני יותר, השיב: "זה חלק מההיסטוריה שלו, ההכנעה לכוח עליון היא בעלת

דם קולח מפיו. הוא מת כעבור זמן קצר, בין המושבים". האפריקאי לא היה חמוש.

קרניים

רעיקור כושים

ב־סענו דראות כפר של ילדים, מבני שבט זולו. לשם כך היה עלינו להצ־טייד תחילה ברשיון מיוחד בפרטוריה: בירה, המתיר לנו להיכנס לאיזור הסגור. ברשיון היו כלולות מיספר הוראות:

עלינו להתייצב מייד עם בואנו בפני ה־ממונה על הכפר ולמסור לו את הרשיון, אסור לנו לדבר עם הילדים בגנות הממ־שלה או למתוח ביקורת על פעולה מפעו־לותיה, אסור לצלם תמונות תועבה או תמונות בלתי-מוסריות. הכחנה לאותן אפ־ריקאיות חשופות-חזה.

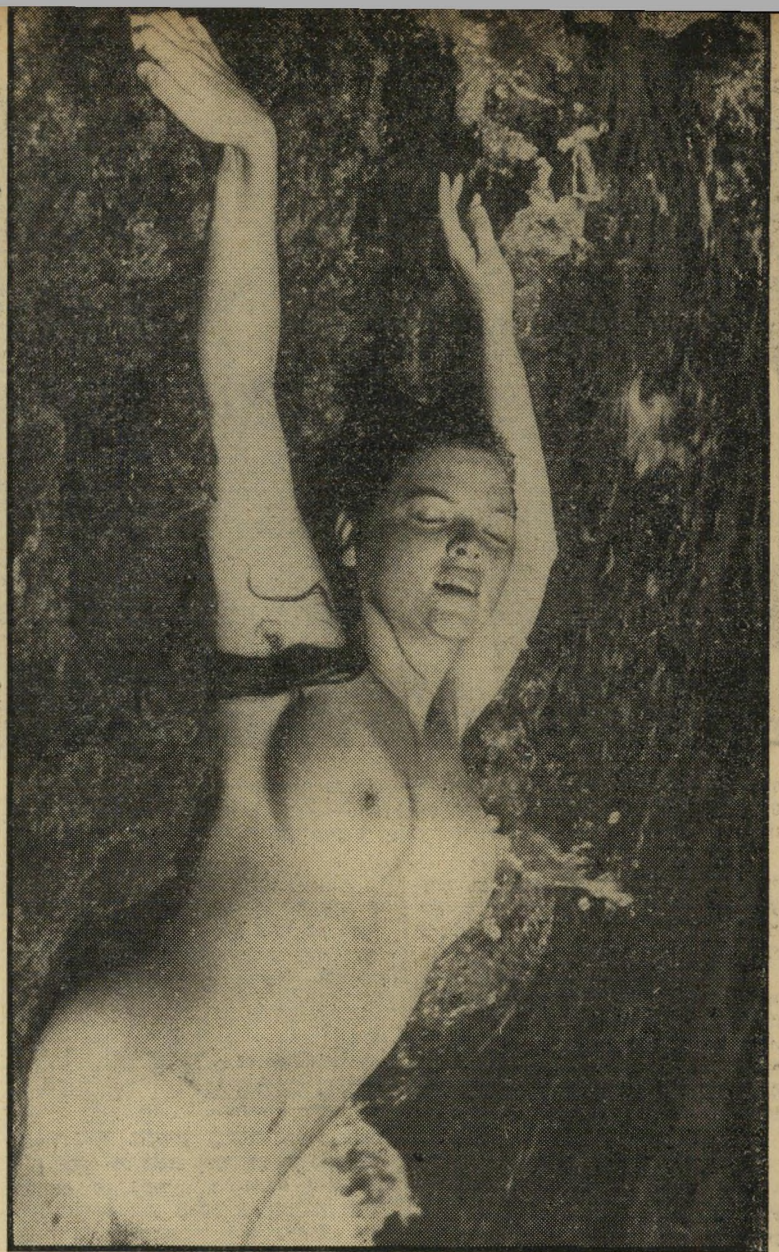
הגענו לכפר: אוסף של ביקתות ציבעו־ניות, וקומץ קטן של נשים וילדים אשר הציעו עבודת-יד לתיירים. הגברים עובדים כולם בערים הלבנות או במיכרות. נהג האוטובוס, בלונדי גבוה ונאה, עמד בצד, משועמם. פתחנו בשיחה של מה בכך, כאשר שמע שאני מישראל, העיר: "גם לכם יש בעיות עם שחורים". אמר זאת כב־ברית, כשותף.

נגענו בשאלה המעסיקה גם את הישרא־לים: הבעייה הדמוגרפית. הם מתרבים כמו שפנים. מתרוצצים אצ־לם כל מיני ליבראלים ונותנים להם שי־רותים רפואיים. בקייפטאון הנהיג הרופא המחוזי טיפול בקרני רנטגן, שלא יוכלו

זהב

שלושה פועלים כושים בי־מיכרה זהב גוררים עגלות העמוסות מטילי זהב מזוקק ומוכן לשיווק.

אמה שלחה אותה להכיר את הארץ דיאנה ומחמוד

מכיון שאמא שלה סיפרה לה שאלי אבי בי הוא צלם בעל דרגה מעולה, ביקשה גם דיאנה שהוא יצלם אותה צילומי-עירום על רקע נוף אכזיב. בשביל לקבל קצת השראה ופרטיות, לקח אותה אביבי אל החלק הי עזוב של כפר אכזיב, זה שמשחזרים חלקים ממנו והורסים חלקים אחרים. הוא צילם אותה על החוף, בתוך המים, בין הבתים. ולפתע — מה היא רואה אם לא את מחמוד הזקן, הפועל הערבי שבא יום-יום מן הכפר שלו כדי לעבוד בשיחזור אכזיב? לדיאנה לא היה המילון הקטן שקנתה, אבל היא זכרה כמה משפטים. כיף חאלק? קאדיש האדזה? אנה בחיבך. דברים כמו: מה שלומך, כמה זה עולה, אני אוהבת אותך. מחמוד הנבון ענה שהוא נורא מצטער, אבל הוא לא מבין אנגלית. בכל זאת, כדי להראות לה שאין לו שום דבר נגד השפה הזאת, הסכים שאלי יצלם אותם כמה תמונות למזכרת. כשתחזור לקליפורניה, תוכל להראות אותן כדוגמה של אכזוטיקה מיזרחית.

אמא שלה בטח תשמח.

★ ★ ★

גם

אהבת
ישראל

א כל אכזוטיקה לחוד ואהבת ישראל לחוד. אחרי שגמרה להתלבש ולהתפשט בעבאיה, ואחרי שלמדה כמעט כל מה שיש במילון הקטן, החליטה דיאנה לעשות משהו מועיל יותר. היא הלכה להיות מתנדבת. מכיון שהתאהבה בנוף הגלילי, לא הרחי קה לכת, אלא הצטרפה לקיבוץ סאסא. בי פעם האחרונה שמישהו ראה אותה, היא היתה עסוקה מאוד בענייני משק וחקלאות — ולבושה לגמרי.

שאתה תדריך אותה בצעדיה הראשונים ב"חיים".

★ ★ ★

אכזוטיקה
ומידון
ערבי

א לי, שלא ראה את עצמו דווקא בתפקיד שמרטף, או מדריך נוער, אמר בכל זאת בסדר. סוף-סוף, הוא היה חייב משהו לאורחת שטיפלה בו ובבית. אבל הבת לא הופיעה, למרות שאמה שלחה מכתב לאכזיב בו בישרה לאביבי על צאת הבת לדרכה מ"קליפורניה".

עברו חמש שנים. יום אחד הופיעה צעיר רה בעלת שיער בלונדי ארוך וגוף בשלי למדי, והודיעה לאביבי: "הנה, באתי. אני דיאנה, בתה של התמרת שהייתה אצלך. התעכבתי קצת בדרך".

היא בילתה חמש שנים על פני אירופה. אלי, שכבר הספיק להתחתן עם בלונדית יפה משלו, אמר לה שלום מנומס, סיפר לה על בעיות אכזיב בפרט וארץ-ישראל בכלל, ויעץ לה איך לטייל על פני המדינה והשטחים המוחזקים.

★ ★ ★

פגישה
עם
מחמוד

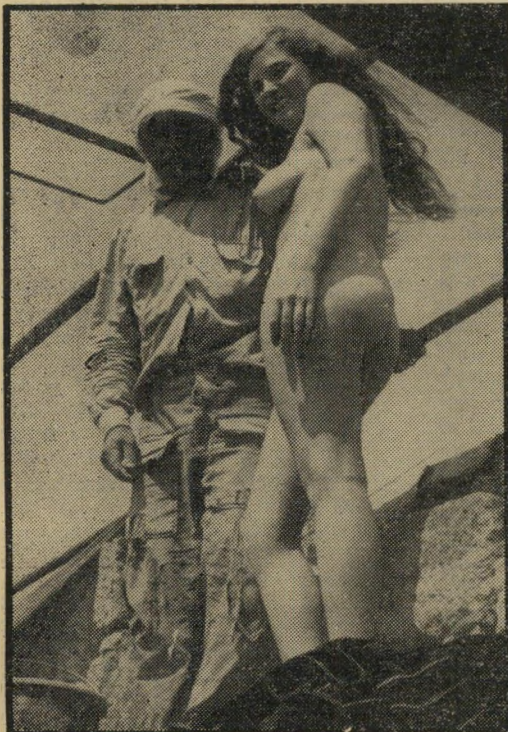
ה יא חזרה כעבור שבועיים, כשלבשה שובי לגמרי אחרי האכזוטיקה המיזרחית. איתה הביאה עבאיה ערבית ממש שחור, שקנתה בעיר העתיקה. מתוך ארנקה צדה מילון-תיירים, שמלמד כמה משפטים בערבית לתיירים דוברי-אנגלית.

דיאנה במים
צילום טיפוסי, מן הסוג שהפך סימן-היכר של הכפר אכזיב: נערה יפה, ערומה כמו נוס בשעתה, צוללת במימיו הכחוליים של הים התיכון, תחת שמש גלילית ונוף מרהיב. אלי אביבי צילם מאות צילומים כאלה.

מכיון שאביבי היה אז אחרי גירושיו מ"אשתו הראשונה, ולא הספיק עדיין להכיר את אשתו השנייה, נשארה התיירת גם אחרי שגמרה להצטלם על רקע החורבות הפנטסטיות, והים הפנטסטי עוד יותר. היא עזרה לנקות את הבית, לבשל קצת, לנער את ה"מוצגים הארכיאולוגיים במוזיאון הפרטי ש"במקום. כשהגיע זמן הפרידה, והיא היתה צריכה לחזור לקליפורניה, אמרה לאביבי: "אשלח אליך את בתי הקטנה. אני רוצה

סיפור הזה, כמו סיפורים רבים אחרים, התחיל ברגע שאשה ניגשה לגבר ואמרה לו: "שלום, שמעתי עליך הרבה". האשה היתה תיירת אמריקאית, והגבר היה אלי אביבי. מקום הפגישה, כמובן: אכזיב.

הסתבר שהתיירת ראתה צילומים שאביבי צילם, והיא ניגשה ישר לעניין: "גם אני רוצה צילומים כאלה".

שלבים אל הידידות: קודם עבאיה ממש, אחר-כך משפט בערבית — ואחר-כך...

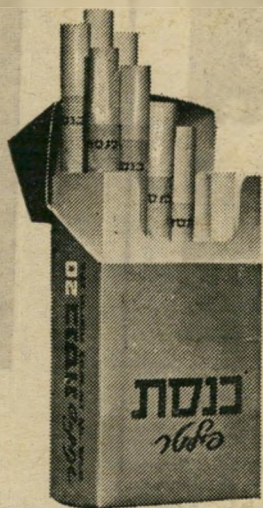
הסיגריה הארוכה יותר

כנסת

פילטר

ניחוח עשיר
בקופסת מכסוב
20 סיגריות - 1.10

LONG SIZE

היא שונה... היא אחרת!

האם ישראל תיראה כך?

(המשך מעמוד 27)

מכת לדחות את עדותו של אביו של אלק, כי שני הוריו היו ציבעונים — וזאת רק בהסתמכה על המראה החיצוני של הבחור.

מה עושים

היהודים?

מה עם היהודים בדרום-אפריקה? חיים שם בערך 120 אלף יהודים, בדרך-כלל במצב כלכלי טוב. יש לנו 80% מה-מיסחר הקמעוני ומאה אחוז של המיסחר הסיטוני. סיפר לי בגאחה אחד מהם. אין להם כימעט דריסת-רגל בתעשייה, במיכרות ובבנקאות. רבים מהם מקיימים קשרים עם ישראל, ביקרו בה או מכירים אנשים שהיו בישראל. אם כי את הישראלים שהיגרו לשם אין הם אוהבים במיוחד: "הם מחפשים כלות עשירות, עצלנים. בכלל מביאים שם לא טוב למדינה".

ואיפה הם עומדים בורה הפוליטית של ארצם? מובן, כימעט כולם תומכים במפלגה המאוחדת של דובריהאנגלית, ליברלית במיקצת אבל בלתי-יעילה לחלוטין מול שילטון האפריקאנרים הקיצוני.

עיתונאי יהודי, שלקח אותי לראות את איזור הילבראו ביוהאנסבורג — "שני הרחובות היחידים בדרום-אפריקה שלא נסגרים בלילה" — התחזה גלוי: "פעם היו היהודים חלוצי ההתנגדות לאפארטהייד. היום הם בקושי מזוים אצבע. וגם אז — רק סטודנטים. אפילו דובריהאנגלית אינם הלוהמים המצטיינים בשטח זה. פשוט צמח דור של אפריקאנרים, שמצפונם מקומם אותם נגד ממשלתם. יש קבוצת הסטטקרט — ("קבוצת השישים") על שם 60 חותמים על כרוז נגד תיעבות האפארטהייד. כולם אפריקאנרים. היהודים, לצערי, מתלבטים קצת, אבל משלימים עם המצב. הם החליטו ליהנות ממנו כל עוד זה אפשרי".

הציונות

שהם

לאפריקאנרים יש תורה עניפה להציג דקת השתלטותם על הארץ ועל הרוב השחור. הנה פרק מתוך מאמר של פרר פסור א. פלצר, על חולדות מסע המתחלים הבורים ב-1835 מקייפטאון צפונה: "...המתנחל לא בא כהרפתקה, ועוד כחות ככובש. שטות לחשוב שהאיזורים הפנימיים של דרום-אפריקה היו שייכים לי באנטו. ושהאיש הלבן לקח אותם ממנו. הי באנטו חדר מצפון בערך באותו זמן שהי איש הלבן נכנס מדרום. לשניהם היתה זכות שוה על הארץ. המתנחלים רצו לחלק את הארץ ולחיות בשלום. אבל הבאנטו לא היו מוכנים להישמע להגיון. הם הבינו שפה אחת בלבד: שפת הכוח. לכן כל המלחמות בין הבאנטו והאירופאים".

זוהי, על רגל אחת, הציונות הדרום-אפריקאית. האם יש הקבלה בינה לבין הציונות של הרצל?

אולי לא ברקע ההיסטורי שלהן. אבל מבחינת ההתפתחות המעשית של ההתנחלות ושל היחסים עם בני הארץ (שם הי באנטו, כאן הערבים) אי אפשר להתעלם מן הדימיון.

כל עוד התייצבה מדינת-ישראל בגבולות שנקבעו על-ידי מלחמת העצמאות, הושם גם גבול להתפתחות נוסח דרום-אפריקה. להיפך: עם השנים בוטלו כמה מן התופעות הבבישות של אזורים סגורים, פאסיים של המימשל הצבאי, הגליות ומעצרים אדמיניסטרטיביים.

עד שבא יונתן של יוני 1967. לפתע נוצרה נוכחות ישראלית בשטחים גרעבים, בעלי אוכלוסייה ערבית גדולה — ומפלצת הסיפוח הרימה את ראשה. הכיבוש הישראלי גורר טירור ערבי, והסירור הערבי גורר אמצעי-זוהירות וצעדי-מנע. מחסובי משטרה עוצרים אוטובוסים ודורשים מעריבים להראות את הפאסיים שלהם; מתירבים כניסתם של פועלים לעבודות שחורות, כי-ענפיהמשק הישראליים; כדי למנוע סכנת התנקשויות, מאלצים אותם לשוב לאזורים אחרי העבודה. מדברים על הסכנה הדמוגרפית.

זוהי התפתחות הדרגתית, ולא שמים לב למעבר משלב אחד לשני. אבל כאשר רואים מה קורה בדרום-אפריקה, עולה הרעיון הי-מפתח: האם זה גם מה שעומד לקרות הי-ישראל?

הישראלים אומנם יותר דמוקראטיים, והי-ערבים יותר משכילים ומפותחים מהבושים של דרום-אפריקה. אבל כיוון ההתפתחות מעורר דאגה.

תנועת העולם הזה — כוח חדש

תא הסטודנטים באוניברסיטה העברית ירושלים

ביום שני הקרוב, 9 בדצמבר, בשעה 8.30 בערב, באולם ב' של הסתדרות הסטודנטים (קומה מעל "בר אתון").

תתקיים פגישה עם

ח"כ אורי אבנרי

ועו"ד אמנון זכרונ

שישוחחו על הנושא:

נצים, יונים וכל שאר הציפורים

וישיבו לשאלות הקהל.

ציבור הסטודנטים מוזמן!

חשוב לשחקנים ולדוגמניות

אין צורך להיות רקדן מקצועי כדי לרקוד ג'ז

הרקדן-והכוריאוגרף שמעון לוי, בוגר אולפני-מחול בניו-יורק ובלונדון, יקנה לך תוך חודשים ספורים כושר-תנועה ומיקצב.

קורסי-בוקר וקורסי-ערב (2 שיעורים בשבוע בכל קורס)

9 ר"ס: סל. 13 17 26 (08.00) — 10.00 1979 ח"צ: 17.00—20.00 (בערב).

לאשה בהריון

חמתנה הנאח ביותר —

"לקראת אמהות"

ספרו של

פרופסור יוסף אשרמן

לחשיב בכל חנויות-הספרים

העולם הזה 1631

לנשים: פסג' דיונגוף 101, תל-אביב 233350
המכון המיוחד לפאות גברים:
 רחוב גנסין 7, תל-אביב (מול קולנוע הוד), טלפון 246924

פאות אינדיז

הם נעלמו כליל...
 לאחר הטיפול בשיטה חדשה ויסודית אצל הקוסמטיקאית המדופלמת-אקדמאית **אנילי**
 ת"א, רח' פינסקר 4, טל. 55690 (15.30-18; 10-13) יום ו' 10-13

פה היו פצעי בנרות...

פרסום צימט

שינוי כתובת —

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש לחודיע על-כך שבועיים מראש, על-מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

ובעיקר את הכוסיות המפלגתיות הוציא ל-אור את ספרו השני. הפעם על קורות לילה אחד במיפעל האשגל בסדום, עיר-מיקלט, האוספת אליה סיפוסים משונים מכל קצות עולם. מעניין.

*** מקורו של מעשה האמנות.**
 (מרטין היידגר: הוצאת דביר) הגל אמר ש-לאנושות אין צורך באמנות, והנאציזם הלך בעקבותיו. "האם באמת זקוקים אנו ל-אמנות?" שואל היידגר (79), הפילוסוף ה-גרמני הנודע, מורו של סארטר, "האמנות מגלה לאדם את תמצית האמת שמאחורי החיים. האמת הזאת, ברגע שהיא קיימת באמנות, נילוה אליה גם היופי, והאדם תור-פס את היופי הזה בחושים, ותפיסה זו היא החוויה של קבלת האמנות וגם של יצירת האמנות." האם אפשר יהיה אי-פעם לתת את האמת הנסתרת הזאת לא דרך ה-אמנות? להיידגר אין תשובה על כך. הספר, בתרגומו העברי של שלמה צמח, הוא בלתי-קריא לחלוטין. צריך ללמוד אותו. ברצינות, ובהתעמקות. מי שיעשה זאת יזכה לחוויה.

אות, כלי בית ישנים, קרעי בד, מחבר אותם יחד וקורא לזה תמונה. זוהי אמנות הקולאז' והאסאמבלאז'. ומי שתושב שאין זו אמנות, יכול ללכת לראות את התערוכה המתקיימת עכשיו בביתן אגודת הציירים בתל-אביב. **מרסל יאנקו** עושה דברים מקסימים בעזרת ציורי שמן, שאליהם הוא מוסיף עלים, ושקים. על נוף שקט של **ישראל פלדי** שט ירח העשוי ממטבע של חצי לירה, מיבנים יבשים של **גד ארדמן** מורכבים מצינורות וגלגלים. ועוד ועוד. תערוכה מרתקת של ציירים בני ה-מאה הזאת, כאמצעים בני המאה הזאת.

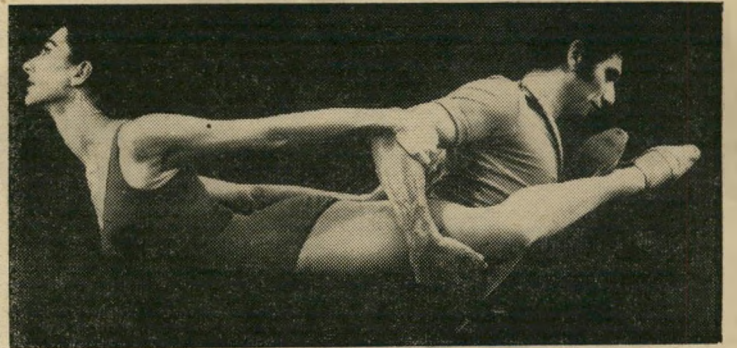
ספרים

*** עמדת הערבים בסיכמוך ישראלי-ערבי** (יהושפט הרכבא, הוצאת דביר). המחבר מגיע למסקנה כי אין סיכוי לחיסול הסיכנוך הישראלי-ערבי. לאחר מחקר מדעי

מחול

***** להקת בתי-שבע** (בתוכניתה החדשה) קהל אוהבי הריקוד בארץ הוא שגן. אך גם אנשים שאינם אוהבים ריקוד יתחילו לאהוב אמנות זו, לאחר ביקור בהופעה החדשה של הלהקה.

יש לה נערת יפות, וקדונים ורקדניות בעלי כושר טכני מעולה וכוריאוגרפיה רבת-צורות וגוונים. בתוכנית: קטע הנקרא "שעשועי מלאכים", המבטא את השימחה ו-העליצות, יחד עם רגעי העצבות של אהבה חדשה, ולא חסרים כמובן גט קסטיט

אירוטיים. קטע ארוך יותר הנקרא "תחנות ומיפגשים", המתאר הזוי של חברות צעירים בימינו, ריקודים, התעסקויות ותיגרנות, מוסיקת-ג'ז משוחרת בפופ, וקטעי ריקוד שיזכירו להזינות את ריקודי **סיפור הפרברים**, אך המבינים יתו בריקוד יבחינו בעושר ובעומק של ריקוד זה. כן מעלה הלהקה לסירוגין קטעים נוספים: "לא לדעת צללים", שהוא סיפור האגדה על נסיונם של דיאלוס ובנו אקרוס לברוח בעזרת כנפיים. "הצאצאית" — המשך סיפורה של אמא קוראוי של ברבט, ו"תפוס את הזוהר הלוהט", איאפשר שלא לציין את ריקודם הנפלא של רינה שיינפלד, משה אפרתי ורחמים רון.

מקף, שכלל סקירה של עשרות ספרים ער-ביים, מאות מאמרים וכמות דומה של שי-דורי רדיו מארצות-ערב, מגיע האלוף (מיל) למסקנה שאדם בשוק יכול להגיע אליה בלי כל אלה.

*** תצפית אל מעבר לרחוב**
 (הוצאת ארליך; הוצאת מסדה) 13 סיפורים של מחבר צעיר, שנחנך בחושראית דק ובי-רגישות בלתי-רגילה. סיפורי-אהבה של צעיר תל-אביבי, מישחקי ילדים על חוף הירקון, רישום של דמויות בלישכת-העבודה, תיאור מותו של מר אלמגור כפי שהוא מסופר בידי המת עצמו, וסיפורים קצרים נוספים. לשון עשירה, המציירת מצבים ומתארת רג-שות אך חסרה עוצמה רעיונית.

*** אספקדריות** (ישראל כהן; הוצאת מסדה). "טועים אלה הרואים את הביקורת כמדע. הביקורת היא אמנות." טוען כהן, צורך עיתון מעיי הפועל הצעיר. בספר שי-הוא קובץ-שימות על סופרים, ביקורות על ספרים ומאמרים על ספרות.

*** שוך באהבה** (דבורה עומר; הר-צאת מסדה) חליפת מכתבים בין מיכל ה-חיפאית בת ה-15 ואורי תל-אביבי בן ה-16 על בעיות גילם: תנועת הגורע, החיפוי-שיות, מורים ולימודים, בעיות אקטואליות כמו מלחמת ששת-הימים, חברים, וכמובן גם אהבה בתולית. אוסף של מכתבים שהת-פרסמו בעיתון-נוער במשך שנת 1967, והי-מיועד לבני גילם של המתכתבים.

*** אנשי סדום** (אהוד בן-עזר; הוצי-את עם עובד, הספריה לעם) מחבר המחז-צבה, שתיאר את הוויה-החיים בעיירת עולים,

את כי אולי לא לזו שהיידגר התכוון אליה. *** מדינה זה לא צחק** (קאריק-טורות מאת יוסף בס; הוצאת אש). הרבה קאריקטורות חוזרות על עצמן, בעיקר אלה העוסקות בנג'וריון. יש כמה מהן שאינן מצחיקות: זוג יוצא מההצגה של מרתה גראהם והאשה אומרת לבעלה: "בריקודים לא הבנתי הרבה. העיקר שכולם ראו אותי." כמה קאריקטורות מצויינות, כמו זו ש-צויירה בשנת 1959, כשמשה שרת סירב לקבל את תפקיד יושב-ראש הכנסת: רואים

את בן-גוריון רודף אחרי משה שרת עם פטיש ביד, ואומר לו: "אל תפחד, אני רק רוצה לתת לך את הפטיש." ספר מעניין, עשירים שנות המדינה, שצוירו על-ידי ה-אדריכל, שהיה בזמן הזה הקאריקטוריסט של עיתון הארץ, בן-גוריוניסט, דיניסט ו-שונא-ערבים מובהק.

את בן-גוריון רודף אחרי משה שרת עם פטיש ביד, ואומר לו: "אל תפחד, אני רק רוצה לתת לך את הפטיש." ספר מעניין, עשירים שנות המדינה, שצוירו על-ידי ה-אדריכל, שהיה בזמן הזה הקאריקטוריסט של עיתון הארץ, בן-גוריוניסט, דיניסט ו-שונא-ערבים מובהק.

את בן-גוריון רודף אחרי משה שרת עם פטיש ביד, ואומר לו: "אל תפחד, אני רק רוצה לתת לך את הפטיש." ספר מעניין, עשירים שנות המדינה, שצוירו על-ידי ה-אדריכל, שהיה בזמן הזה הקאריקטוריסט של עיתון הארץ, בן-גוריוניסט, דיניסט ו-שונא-ערבים מובהק.

העולם הזה

יעל דיין:

„אקא

רצה

השלא
תהיה
קמ!

